

HANDBOEKJE VOOR DE TRANSSEKSUELE VROUW, haar entourage en voor belanghebbenden.

Samengesteld door Che Dansart

Ter nagedachtenis aan Femke, voor jullie en onze hedendaagse lovers!

Naar een dieper inzichtelijk begrip van de transitieweg van man naar vrouw.
Over de psychische beleving van transseksualiteit met speciale aandacht voor de
verwevenheid van genderervaring met de beleving van seksualiteit en seksuele gerichtheid.
Van vertwijfeling naar innerlijke kracht, eenheid en blijheid op onze weg en praktische
wenken doorheen de transitie.

met dank aan Marian, Willeke, Hannah, Chrisje, 3x Sarah, Betty, Willemijn, Myriam, Nixi,
Trixi, 2x Ilse, Rosita, 3x Laura, , 2x Mieke, Caroline, Marie Christine, Jolien, Joke, Sydni,
Sara, 2x Brigitte, Sally, Alia, Matie, Rosanna, Marilyn, Diane, Lisa, Veerle, Gilberte, Jeanne,
Nique, Angela, Josie, Ank, Ann, Anne, Bianca, Camille, Carla, Caroline, Carolien, 3x Cathy,
Laurence, Petra, Erica, Roos, Franci, Marie, Yana, Stefany, Connie, Ella, Cynthia, Gina,
Dolly, Kitty, Linda, 2x Lucy, Manon, Monique, Pia, Sandra, 2x Wendy, Yvon, Catherine,
Claire, Frédérique, Linda, Marleen, Virginy, Darla, Gerda, Tine en vele anderen die ik hierbij
dank voor hun oprechte openheid, hulp en ontboezemingen!

Handboekje voor de transseksuele vrouw, samengesteld en gepubliceerd in het jaar 2010 te
Antwerpen als freeware, gratis verspreiding in gehele ongewijzigde vorm toegelaten,
vertalingen voorbehouden.

Copyrights naar Belgisch auteursrecht Che Dansart en www.che-dansart.be

INHOUDSOPGAVE

- Woord vooraf	pag 3
- Van schaamte naar vervulling (korte persoonlijke levensbeschrijving)	pag 6
- De ‘Roger’	pag 10
- Transgenders,	
- algemene oriëntatie	pag 12
- raakpunten tussen homoseksuelen en transgenders	pag 15
- Transseksuelen (TS)	pag 18
- TS, vroeger en nu, primair en secundair	pag 20
- TS, seksualiteit, seksuele gerichtheid en gender	pag 25
- Naar een oplossing?	pag 34
- Genderactie	pag 39
- Hoe beleefde ik genderdysforie?	pag 50
- Onze zoektocht	pag 55
- Het grote zwarte gat	pag 59
- Wij en de buitenwereld	pag 61
- Kleding	pag 70
- Onze eerste pasjes en onze tweede puberteit	pag 74
- Passabiliteit	pag 82
- Maquillagehoekje	pag 85
- Hormonen	pag 87
- De ‘piek’ van de psychische transitieperiode	pag 91
- Naar sociale integratie	pag 99
- Nabeschouwing	pag 103
- Bijlage 1: Vier gedichtjes	pag 105
- Bijlage 2: Transgenders,	pag 108
- transgenders wereldwijd en doorheen de tijd	pag 108
- hedendaags algemeen transgenderactivisme en TS	pag 110
- Bijlage 3: Gebruikte afkortingen, verklarende woordenlijst	pag 113

WOORD VOORAF

Het is mijn bedoeling met dit korte werkje het innerlijke pad van de transseksuele vrouw letterlijk en figuurlijk te verlichten.

Dit schrijven is gebaseerd op eigen ervaringen alsmede op een groot aantal zeer open en indringende gesprekken met TS-vrouwen over hun transitiebelevingen.

Een zestal jaren van zeer intensief zelfhulpwerk met TS-vrouwen vindt hier eveneens zijn neerslag.

Als verkozen afgevaardigde van de transgendergemeenschap heb ik als hetero-TS een jaartje meegedraaid in de raad van bestuur van de toenmalige Holebifederatie (nu çavaria) in België in de periode rond 2008 ten einde daar algemene T-standpunten te verduidelijken en te verdedigen.

Deze handleiding is beslist geen vervanging van bestaande wetenschappelijke of professioneel therapeutische verhandelingen en mag ook niet als dusdanig worden opgevat. Aangezien de hier weergegeven opvattingen een neerslag zijn van zelfhulp onder TS-vrouwen moeten deze op basis van hun ervaringsdeskundigheid worden beoordeeld.

U vindt hier daarom ook geen verwijzingen naar andere werken, dat is in dit zo goed als exclusief ervaringswerk niet van toepassing.

Uiteraard vindt u hier omwille van de privacy ook geen bronverwijzingen naar T-personen met concrete namen.

Toch heb ik mijn uiterste best gedaan om het algemene beeld van gedeelde ervaring met anderen en mezelf zo objectief en evenwichtig mogelijk weer te geven.

Ik heb overigens geen enkele ambitie om met dit geschrift binnen de academische wereld als dusdanig te worden aanvaard, na een leven als 'outsider' kan dit er nog wel bij.

Dit boekje bestaat eerder uit een reeks essays met reflecties over verschillende zaken die allemaal met transseksualiteit te maken hebben.

Ieder moet en kan in vrijheid oordelen of sommige van de hier uitgelijnde gegevens op haar van toepassing zijn. Ik zie het als eventueel bruikbare ideeën en tips doorheen de transitie.

Deze handleiding is uiteraard in eerste instantie voor TS-vrouwen bedoeld en voor hen geschreven.

Toch is achteraf aan de hand van vele proeflezingen de toegankelijkheid voor niet transgender personen maximaal gemaakt.

Ik denk dan vooral aan hen die in de sociale of familiale sfeer met TS-vrouwen worden geconfronteerd. Hoewel een werkelijk doorleefd begrip van TS alleen mogelijk is voor zij die zelf het proces gaan, kan dit werkje misschien leiden tot meer inzicht en respect naar de transseksuele vrouw toe.

Vooraf lijkt het goed om aan de hand van enkele opmerkingen duidelijk te maken wat ik met dit boekje wel en wat niet beoog.

Het weze op de eerste plaats duidelijk dat dit boekje niet handelt over showtravesties, gendertravesties, drag queens, genderblenders, shemales, interseksuelen en transgenderisten. Ook de TS-man komt in dit werkje niet aan bod.

Toch schets ik enkele van de vele grijze gebieden vooral in het algemeen en actueel Westers georiënteerd hoofdstuk 'transgenders', ook voor wat betreft raakpunten met homoseksualiteit en prostitutie. In de bijlage ga ik iets verder in op de situatie van transgenders, zowel historisch als wereldwijd en het huidig algemeen genderactivisme.

Ik beperk me na deze materie hoofdzakelijk tot de situatie van de man/vrouw-transseksuelen, die in de lijn van hun genderdysfore gevoelens besluiten over te gaan tot wat verder als technische transitie zal worden benoemd.

Met technische transitie doel ik dan op de noodzakelijke lichamelijke/medische ingrepen van buitenaf, operaties allerhande en hormoontoediening.

Het gaat hier echter niet om de inhoudelijke medisch psychiatrische diagnosestelling, uitleg over operaties of beschrijvingen ervan, wetgeving en dergelijke.

Er is voldoende literatuur voorhanden op het internet en in boeken om daarover niet te hoeven uitweiden. Ik laat dat bovendien graag over aan de professionele kennis van de medische en paramedische wereld, juristen, hulpverleners en aanverwante.

Ook belangrijke sociale aspecten van een transitie komen hier maar zijdelings aan bod.

Ik behandel hier vooral enkele belangrijke psychische ervaringen, die naar mijn mening tot nog toe minder aandacht kregen.

De psychische transitie, die eigenlijk echt doorbreekt met de zelfdiagnose, bereikt immers haar hoogtepunt in de jaren na de technische transitie.

Ook onze tweede puberteit op latere leeftijd is hier een wezenlijk onderdeel van.

Als een eveneens onontbeerlijk - en misschien wel het meest complexe - onderdeel van de psychische transitie zie ik de integrale verwevenheid daarvan met de seksualiteitsbeleving, inclusief seksuele fantasieën en seksuele gerichtheid.

De beleving van seksualiteit in onze gevoelswereld, de koppeling van seksualiteit met onze genderidentiteit in dysforische toestand is voor ons, TS-vrouwen, dikwijls een verstorende en verwarrende beleving en zeer moeilijk te plaatsen in ons leven en bij onze zelfdiagnose.

Doordat behandelaars uiteraard meer gericht aan de diagnose richting genderidentiteit werken, komt in het selectieproces de seksualiteitsbeleving in eerste instantie minder uitdrukkelijk aan bod.

Voor de externe diagnosestelling mag dat terecht zijn, niet zelden vormen juist genderidentiteit en seksuele beleving voor de transseksueel zelf een bijzonder moeilijk helder te bevatten complex samenspel van innerlijke belevingen vanaf de jonge jaren tot jaren na de feitelijke 'technische' transitie.

Ook de psy's zelf zijn niet echt happy om terecht te komen in ons seksueel fantasiekluwen.

Ieders achtergrond en transitie is natuurlijk uniek en persoonlijk.

Dat is ook zo voor de mijne. In feite behoor ik tot diegenen, die eerst in de latere levensjaren tot een transitie zijn overgegaan.

Vele jaren van aanpassing aan de Westerse bipolaire man/vrouwverhouding zijn daaraan voorafgegaan, inclusief de 'constructie' als 'man' op grond van maatschappelijke wenselijkheid seksueel op vrouwen gericht te zijn.

Na de transitie is mijn seksuele gerichtheid vanuit mijn huidige als natuurlijk aangevoelde vrouwbeleving ontwikkeld in de richting van mannen. De aan de transitie voorafgaande jaren waren van een deels onbegrepen en deels niet aanvaarde onvrede met mezelf.

Hierna ga ik iets uitgebreider in op mijn persoonlijke situatie. Toch wil ik met deze beschrijving verder gaan dan uitsluitend een persoonlijk verslag. Ik tracht daarom een aanzet te geven tot een wat algemener beeld van deze groep, die op latere leeftijd in transitie is gegaan.

Mijn eigen situatie is daarvoor natuurlijk niet toonaangevend, maar langs de andere kant hebben mijn contacten met vele andere TS me wel geleerd dat ik zeker geen uitzondering ben.

Aan de hand van mijn ervaringsdeskundigheid en die van anderen rondom me reflecteer ik hierover.

Ik behoor tot de Westerse traditie en schrijf vanuit deze culturele achtergrond.

Ook in ander opzicht zijn de in dit boek geschetste problemen overigens niet zo maar naar iedereen door te trekken.

In de eerste plaats denk ik aan de authentiek lesbische man/vrouw-transseksueel. Aangezien ik zelf niet lesbisch of homoseksueel ben, wil en kan ik daar ook geen uitspraken over doen, juist gezien het oorspronkelijke initiële ervaringskarakter van dit geschrift.

Het ligt zeker niet in mijn bedoeling mensen te kwetsen in een voor hen als natuurlijk aangevoelde uitdrukking van seksualiteit of geartheid, tot welke groep of subgroep ze ook mogen behoren.

Doe ik dat hier en daar onbewust toch, dan wens ik mij hiervoor bij voorbaat oprecht te verontschuldigen. Het is mijn bedoeling met dit werkje bruggen te bouwen en geen muren op te trekken.

Dat kan echter alleen als alle gezichtspunten door alle partijen gekend zijn.

Daarom hoop ik dat dit werkje ook door vele homoseksuelen uit interesse gelezen zal worden.

Mijn zestig jaar durende zoektocht alvorens tot een voor mij bevredigende beleving van seksualiteit te komen, heeft me dan toch minimaal geleerd anderen te respecteren in hun persoonlijke uitdrukking van seksualiteit.

Hetzelfde geldt vanzelfsprekend voor de groep hedendaagse jongeren, die tegenwoordig al voor of direct na hun puberteit met hun genderdysforische gevoelens opgevangen worden. De hier geschetste verwarring rond genderdysforie en seksualiteit ligt bij hen ongetwijfeld anders en is zeker minder aan de orde.

We leven thans in een veel ruimere tijdsgeest dan in mijn vroege jeugd in de jaren 1950, toch hebben de jongeren die dit werkje doorworsteld hebben er naar hun zeggen veel aan gehad, meer in het bijzonder aan de wat latere hoofdstukken.

Want afgezien van specifieke ‘opruimingsproblemen’ en tijdsgeest is en blijft een transitie natuurlijk hetzelfde proces. Jongeren ervaren de hier verdedigde visie naar een eenheidsbeleving in blijheid als zeer verfrissend.

Eén van de belangrijkste factoren om te slagen in een transitie man/vrouw is het hervinden van onze innerlijke eenheid en blijheid.

Wellicht dat dit werkje daaraan een kleine bijdrage kan leveren. En nog iets: er is niets mis mee om hulp te zoeken, wij hebben hulp hard nodig!

Want, eerlijk, welk menselijk kind kan gezond opgroeien in liefde en blijheid zonder zorgzame volwassenen erbij?

VAN SCHAAMTE NAAR VERVULLING

Persoonlijke korte algemene levensbeschrijving

Ik ben geboren in 1950, op de toenmalig Chinese nieuwjaarsdag.
Mijn leven is getekend geweest door vervreemding.
Vervreemding van mezelf door schaamte over wie ik diep in mezelf was,
meer vrouw dan man in een man.

Niet als kindje, toen was er een onbevangen gevoel, ik voelde me toen nog één met mezelf.
Pas zo rond mijn 6de à 7de jaar na een 'badscheiding', als meisjes en jongetjes gescheiden
worden in de badkamer op grond van hun geslacht, wou ik ook bewust uiterlijk lichamenlijk
een meisje zijn.

Het was gewoon een vergissing die hersteld moest worden, en ik geloofde er ook in dat dat
kon.

Meer was er na een korte hevige hysterie niet aan de orde.

Eerst dacht ik dat het vanzelf goed zou komen, maar gaandeweg merkte ik dat dit niet lukte en
er kwam ook geen steun uit mijn omgeving, integendeel.

Iedereen weet wel hoe een kind onbevangen in zichzelf gelooft.

Maar ondanks het feit dat ik meer en meer begon te beseffen dat dit iets was wat ik beter voor
mezelf kon houden was mijn gevoel toch nog vrij onbevangen,

De vergissing moest hersteld worden, meer was er niet aan de hand.

Zo creëerde ik mijn eigen ritueeltjes, ontwierp rokjes uit lapjes oude lakenstof, kon ze fijn
beschilderen met mijn ecolineverfjes, en niette alles samen met waskoord als riempje.

Mijn eerste squawrokjes, waarmee ik bijna elke nacht ritueel in bedje kroop, steeds in de vaste
overtuiging dat ze mij gedurende de nacht mee zouden helpen 's morgens als meisje wakker
te worden.

Doch niets geschiedde.

Na een tijdje heb ik God dan maar ter hulp geroepen, nog steeds niets aan de hand, maar toch
ging ik eigenlijk door mijn exoterische godsbeeld in de jaren '50 voor het eerst de hulp buiten
mezelf zoeken.

Want God was de goedheid zelve, werd mij overal voorgehouden.

Ik zou niets oneigenlijks aan God hebben durven vragen, dat besef ik nu pas.

En aangezien God goedheid was en ik alleen maar goed wou zijn, was er dus niets aan de
hand, tenminste zo voelde het.

Daar ligt het venijn van vele godsdiensten, als je goedheid zoekt mag de verantwoordelijkheid
en dus ook de controle buiten jezelf liggen.

Niets is natuurlijk minder waar.

Toen ook deze metamorfose niet lukte zijn de problemen begonnen.

Na een jaartje of twee God kwam de Duivel aan de beurt, en met hem ook de schaamte en het
verlies van mijn eigenheid.

Het verlies van mijn onschuld, want ik deed natuurlijk belofte om deze Heer te betalen als hij
mijn wens inwilligde.

Welk kindje zou nu durven denken of verwachten dat de duivel iets gratis zou doen?

Neen, je moest je zieltje beloven en het dus verliezen.

O die hypocriete leer van de toenmalige zogenaamde ‘heilige katholieke kerk’,
waar ik destijds als kind van tien à twaalf jaar zo naïef exoterisch in geloofde.
Driemaal hetzelfde begrip, heelijkheid, en driemaal dezelfde harde leugen.
Die verwrongen beeldspraak destijds van hemel en hel, die absurde dichotomie!
Wel, ik beloofde mijn zieltje en daarmee verloor ik mezelf.
Op het eerste gezicht verloor ik niets natuurlijk, want ik werd geen meisje en dus
moest ik ook niet betalen.
Maar als de kerkleer het voor één keer bij het rechte eind heeft gehad, dan was het over
intenties.
De duivel moet je vooraf beloven, dat weet iedereen.
Ik werd geen slavinnetje van de duivel naar het lichaam, jammer genoeg niet, want dan was ik
één gebleven, willoos weliswaar, maar één, nu splitste ik mezelf op.
Ik gaf mijn onschuld, mijn éénheid op.

Dat was het eerste en gevaarlijkste gevolg van mijn genderdysforie.
Er bestonden nu als het ware twee kindjes in mij.
Een schuchter, wat vals, idealistisch, eerder ongelukkig jongetje, vervreemd van zijn kern, en
een willoos slavinnetje, dat met de opkomende puberteit zich toch nog wat genot
voorspiegelde.
Ik maakte mijn eigen geheim kamertje achter de ingemaakte kasten en richtte het in met
mooie draperieën en postertjes avant la lettre.
Met hopen balkleren en schoenen van mijn moeder, die miste ze blijkbaar niet.
En het moest glimmen en branden als in de hel, want ik was geen gewoon meisje, maar een
slavinnetje in de geest en een jongetje verhuld in vrouwenkleren.

Zo ontstonden er twee kindjes rond het begin van de puberteit in mijn beleving.
Een jongetje en een meisje, een legaal en een illegaal.

Het illegale kindje is nooit ontdekt geweest, het was een sluw kindje, het moest overleven.
Het illegale kindje voelde naar het lichaam, het mocht immers stout zijn en de zonde van het
vlees beleven.
Het was straffeloos, want het was toch reeds verdoemd.
Maar zelfs in die verdoemenis vond het geen bevrediging, het bleef hongerig.
Het was zelfs niet in staat om mannelijke zelfbevrediging te ontdekken.

Het legale kindje had alleen maar vage idealen waarvan het de hypocrisie zwak besepte.
En geen of weinig gevoel, hoe zou dat immers nog kunnen?
Het deed nog hard zijn best en werd er helemaal niet voor beloond.
Maar het kreeg een beefsteak elke dag en goede punten op school.
Hoe groot kan het schuldgevoel worden om een en ander trachten te herstellen?

Op een dag deed het legale kindje een ultieme, zeer moedige daad, het had wat vraagjes
geformuleerd en stelde de eerste vrij onschuldige aan de godsdienstleraar.
Groot tumult, uit de klas gevlogen, min 5 punten voor opvoeding en naar de prefect.
Het einde van mijn godsdienstlessen, overplaatsing naar moraal en nooit meer zou het legale
kindje zijn huid riskeren voor het illegale.

Mijn genderdysforie ging ondergronds, en daarmee verloor ik ook het gros van mijn capaciteit
tot voelen, want om te voelen moet je één zijn, en nu was de breuk totaal.

Want stilaan kwam ook de schande in volle bewustzijn.
Het was niet draaglijk en dus verdrong ik het, ik vergat het gewoon bewust.
Zo simpel gaat dat.

En ik moet niet vertellen waar ik mijn inspiratie vandaan heb gehaald voor deze initiële hypocrisie.
Opzettelijke verduistering van het bewustzijn noem ik het nu.
Doodzonde dacht ik vroeger.
Weg mijn onschuld, weg mijn eenheid en weg mijn gevoel.
Zelfs in mijn geheime kamertje wou ik niet meer voelen.
Er was zelfs sprake van zelfmutilatie, ook nooit ontdekt.
Pas op mijn vijftigste is die mutilatie als zodanig herkend en operatief hersteld!
En weg mijn kamertje, ook vergeten, het moet nog steeds bestaan.
Vol stof en spinnen, mijn jonge gemoed.

Daarna heb ik mij bewust proberen te conformeren aan het mannelijke beeld, een fotootje in stoere houding aan zee, in een badpakje met zwart en witte streepjes.
De foto hing boven mijn bedje.

Ik werd een jonge man verslaafd aan kicks, niets gewoons was voldoende, ik werd heel macho, acrobatie, motorcross, waterski, snelheid, rally, noem maar op, ik heb het allemaal gedaan.
Om te voelen, alleen bij kicks voelde ik nog iets, en zelfs dat was niet voldoende, want ik veranderde om de haverklap van discipline, anders voelde het niet nieuw of origineel genoeg.
Het was geen voelen, maar het waren mokerslagen die nauwelijks doorkwamen.

Zo begon ik ook te drinken en heb me bijna dood gedronken, het scheelde geen drie maanden.
Ik voelde alleen iets als mijn leven bedreigd was, gelukkig heb ik dat op een gegeven moment ingezien en ben gestopt met drinken, uit pure existentiële angst.
Van de ene dag op de andere.
Blijkbaar wou ik toch nog blijven leven, waarom wist ik toen eigenlijk niet, maar diep in mij heeft het meisje mij gered, ze wou niet sterven, ze wou haar kans, dat weet ik nu.

Maar wat er ook gebeurde, en er is heel wat gebeurd, ik zou er boeken over kunnen schrijven, mijn herinnering kwam niet terug.
Soms heel even, en dan direct weg, weer vergeten.
Ja, wat doe je als je op weinige gezegende momenten zachtjes begint te voelen en direct daarbij de volle dysforie beleeft?
Aantrekking en afstoting tegelijk, dat was mijn zeldzame voelen.
Zoals je liefde zoekt bij een prostitué, goed wetende dat dit niet kan.
Toch zoek je een coïtus en alleen maar dat, een ultieme poging tot eenheidsbeleving van het lichaam, in een zodanige vervreemding van jezelf dat zelfs eenzaamheid je niet meer raakt.
En als ik soms een hele nacht met een prostitué op haar bed in haar kamertje lag te babbelen, dan waren het twee verloren zielen die elkaar heel even vonden, juist zij begrepen intuïtief iets van me en hadden toch eigenlijk angst van me.
Leven in een grijze wereld, en je zoekt er contrast in te brengen.
Met rode lampjes en glimmende stoffen.
Maar dat is geen voelen weet ik nu.
Met carrière en grote projecten als afleidingsmaneuvers.

Zo ontwierp ik interactieve semi-automatische lichtsystemen in de jaren zestig, begin zeventig. Het was de tijd van Velvet, Reed, Floyd, Bowie en Roxy, ik bouwde in de tuin van mijn grootvader een grote domestructuur om als in een baarmoeder voluit te kunnen projecteren. Je was helemaal omgeven door wat we nu psychedelische lichteffecten zouden noemen. Vijfendertig jaar geleden filmde ik een ecologische documentaire met alles erop en eraan, nog voor dat begrip als zodanig bekend was. Ik reisde als cineast de halve wereld rond, richtte het eerste floating center op in het Vlaamse land, en reed en experimenteerde meer dan 10 jaar geleden al met elektrische auto's. Ik was steeds mijn tijd vooruit en moest vechten om mijn projecten van de grond te krijgen. En ik snakke zo naar eenheid, had zelfs wat men noemt kosmische ervaringen en alles wat ik las was filosofie, psychologie, esoterie en dergelijke. Maar dat speelde zich af in de geest en ondertussen verwaarloosde ik totaal het lichaam. Ik heb overal naar mezelf gezocht, maar teveel buiten mezelf.

Toen ik eens een hartaanval (het was een totale collaps) tegen 140 km/h in de auto wonderlijk overleefde kreeg ik daarna fobien achter het stuur. De psy is toen gestopt met de hypnose analyse net toen er iets voor mij heel belangrijks kwam bovendrijven. Het was een vrouwengelaat met blonde haren, gevangen in een harp, die kwam bovendrijven en nog had ik het niet begrepen, en de psy, die durfde niet meer verder. Hij had angst om mijn creativiteit stuk te maken! Welke creativiteit verdorie, die waaraan de halve wereld kapot gaat? Die waarmee ik geld verdiende en relaties had met vrouwen die om de haverklap stuksprongen, uitdoofden, terwijl ik half uitgetreden uit mijn lichaam mezelf koortsachtig zag pogen lief te hebben?

Ik kon niet echt voelen in het lichaam, ik heb een zoon van een vrouw met wie ik geen 'klassieke' relatie had, maar met wie ik eens een ervaring van kosmische eenheid heb beleefd. Dat kon wel, maar een borstje of poesje strelen, ho maar! Voorspel, wat was dat, geen idee, ja, ideeën genoeg, maar geen beleving. En voelen is beleven, is een beleefde ervaring. Voelen heeft te maken met liefde, voelen is liefde die stroomt. En in verdeeldheid kiemt geen liefde.

Mensen hadden een aangeboren angst van mij en ze hadden gelijk. Want ik was niet gelukkig, ik was eigenlijk voor hen die dan toch van me hielden bijna levensgevaarlijk. Zo kregen sommigen spontaan aanvallen van epilepsie, alleen door mijn onmiddellijke nabijheid. Ja, denk ik nu, je zou van minder. En toch zijn er velen die van mij hebben proberen te houden. Ik heb hen zwaar teleurgesteld, en ik kon er geen vinger opleggen.

Diep in mijn veertiger jaren heb ik meerdere periodes van zo een zestal maanden helemaal alleen in de bergen gewoond, helemaal geïsoleerd, soms kwam ik in weken niet naar beneden en zag geen mens. Daar heb ik de natuur leren kennen, echt, dat wonderlijke geheel van leven en dat heeft me gered.

Ik heb eens twintig minuten op drie meter van een koningsarend gezeten, oog in oog, zonder enige uiterlijke beweging, en daar heb ik gevoeld, de ijlheid van het roofdier, de ogen van de grote vogel zijn even spiegels voor mezelf geweest.

Allerlei wilde dieren zijn mijn pad gekruist, en de wilde bloemen en geuren hebben mij zacht en ontvankelijk gemaakt.

Heel stilletjes ben ik beginnen te luisteren naar de stem van het meisje in me, ik wist niet wat er gebeurde, want ik dacht dat ik een man was en een stoere man, alleen in de bergen.

Nu weet ik dat het meisje mij meer dan twintig jaar geleden de ruïne van dat huisje heeft doen kopen, het is een wonderlijk verhaal, alleen de aankoop al, en ik heb er aan gewerkt om het te bewonen, vijftien jaar lang, waarom wist ik niet.

Ik zocht naar vrijheid zonder doel.

Soms vroegen vrienden me waarom ik zo verbeterd volhield om op die onbereikbare plaats iets bewoonbaars te maken, ik kon niet antwoorden, maar ik heb het afgemaakt, bewoonbaar.

Het was het huis en de plek waar ze herboren wou worden, en het is ze gelukt.

Het is **mij** gelukt, en ik ben er herboren.

Het was een blijde, heel stille geboorte, een innerlijke, eerst kon ik niet lopen, als alle baby's, en had ik weinig zelfbewustzijn.

Maar dat is zachtjes gegroeid.

Ik hulde mij terug in vrouwenkleren en nam stilletjes en aanvankelijk in grote schaamte naar de 'mensen' buitenwereld toe mijn verloren puberteit terug op.

De natuur echter, de dieren en planten koesterden mij, als in een sprookje.

Alleen in de bergen, tussen hemel en aarde, waar de arenden zweven.

Daar ben ik herboren.

Een kind van de wind en de elementen, een transseksuele vrouw.

Heel snel ben ik in transitie gegaan, en ben zachtjes aan terug heel geworden.

Het was een stille geboorte, ver van de wereld der mensen, maar een betere plaats was nauwelijks denkbaar.

De ontroering van de eenheid van de natuur en de kosmos hebben mij terug één gemaakt en de vloek van de 'duivel' die ik over mezelf had uitgeroepen uitgewist.

Nu ook met lichaam en geest terug één, opgenomen in de verwondering van het bestaan.

Het meisje dat niet kon en mocht bestaan eindelijk tot vrouw geworden.

De hoer en de heilige, maar eindelijk één in liefde tot mezelf.

DE 'ROGER'

Ik wens verder dit handboekje te beginnen met een inleiding over mezelf zoals ik me nu voel, want rond voelen draait ons hele leven.

Twee dagen 'de Roger', ik ben dronken van man!

Het is nauwelijks voor mezelf te bevatten, na zestig jaar eindelijk geluk en volle leven!

Mijn vrijer is 55, goed gebouwd, stevig, en beleeft ook nu voor het eerst zijn eerste volle vrije seksueel geboren liefde.

Het is iemand die gevoelsmatig en intellectueel steeds uiterst gesloten heeft geleefd en al meer dan 15 jaar naast zijn echtgenote leeft zonder seksualiteitsbeleving met haar. Ze hebben elkaar destijds niet seksueel gevonden en leven nu in gezamenlijk akkoord naast elkaar en gaan verder elk hun eigen weg.

Hij heeft ‘standaard’ een nogal ‘vormeloos’ gezicht dat bij het vrijen of bij geluuksmomenten totaal kan veranderen en beeldmooi worden, ook jong wordt, beetje oosters, zeker de teint van de huid, ook de oogjes op die mooie geluuksmomenten.

Doordat hij steeds zo gesloten op zichzelf heeft geleefd (had zelfs nooit porno gezien!) is hij nog kinderlijk fris ontvankelijk en naïef, beetje ‘kapoen’, eigenlijk de ideale lover voor een transseksuele vrouw die 3 jaar na haar technische transitie de liefdesdraad met een gevoelsmatig onbeschreven volwassen man kan aanvatten.

Want ik had vroeger nooit met een man gevrijd.

We kennen elkaar nu bijna twee jaar, gecontroleerde passie in stijgende lijn!

We zijn samen gegroeid in ons liefdesspel van zo om de tien dagen één marathonnachtje. Tussendoor zie ik hem af en toe en gaan we iets eten, we hebben ook dezelfde hobby, zo zijn we elkaar tegen het lijf gelopen, bijna gereden, hij heeft me eruit gepikt.

In de zomer tijdens de vakantie had een Franse vriendin een mooi fotootje van ons twee gemaakt en toen ze het me opstuurde was mijn commentaar naar haar:

het is op die foto alsof ik verliefd ben, waarop zij antwoordde: *‘pas semblant, tu es amoureuse !!!’* (niet alsof, je bent verliefd)

Mijn vriend en ik zijn het er nu beiden over eens dat een ‘normale’ biovrouw hem nooit had kunnen bereiken, daarvoor was hij ook van kinds af te ontgoocheld en te verhard in zijn gevoelsleven.

Toch wist hij aanvankelijk niet dat ik een transseksueel geboren vrouw was.

Door mijn ‘mannelijke’ vroegere ervaringen, en door mijn omgang met tientallen TS in zeer intensief hulp- en zelfhulpwerk voor transseksuele mensen, had ik blijkbaar de nodige bagage opgedaan om tot hem door te dringen en beetje bij beetje zijn vertrouwen en zijn liefde te winnen.

Want ook ik was als man gevangen geweest in mijn gevoelens, weliswaar door wat nu benoemd wordt als gender identiteit stoornis (GID).

We zijn beiden werkelijk zo goed als van nul begonnen, al spelend in grote blijheid.

Mijn seksuele beleving en techniek kwamen geheel spontaan uit mijn ‘buikje’.

En, al zeg ik het zelf, ‘t is niet van de poes!

Dit is één aspect van de huidige stand van zaken!

TRANSGENDERS, algemene oriëntatie

Andy Warhols underground van eind jaren zestig is vandaag nog altijd maar weinig doorgedrongen als algemeen cultuur gemeengoed, genderblending avant la lettre. O dat nummertje 'Pale Blue Eyes' van Velvet Underground! Zo vol van onbereikbaar verlangen, 'Candy says' en Reeds 'Take a walk on the wild side'! Met 'Antony and the Johnsons' is er een hedendaags behoorlijk bekend beeld van transgenders in de muziek. Het begrip transgender als verzamelnaam voor iedereen die onder de grote T-paraplu valt, was tot voor een tiental jaren zo goed als totaal onbekend.

Wat de meeste mensen wel vaagweg kenden, waren travesties, en dan meestal showtravesties. Generaties lang werden we in onze cultuur opgevoed met dat karikaturale taboebeeld van genderoverschrijding. Vanaf de jaren 1985 kwamen er wel regelmatig artikels en TV-getuigenissen naar het grote publiek van transseksuele mensen met een hype de laatste tien jaren. Toch is pas recent het woordje 'transsexual' overal doorgedrongen, hoofdzakelijk mede door de pornografie van shemales op het internet. Wat dan nu de hedendaagse TS-vrouwen in vele gevallen weer onterecht linkt met prostitutie. Het was al erg genoeg met de onhandige term 'transseksueel', het Nederlandse equivalent van het Engelse 'transsexual', waarvan de inhoud aan seks (sex) doet denken en niet aan sekse, geslacht, gender.

Vandaar het recentere woordje transgender, maar dat is in algemene betekenis nu weer uitgebreid tot benaming voor alle T-groepen. En datzelfde woordje transgender wordt in engere zin nu weer gebruikt door een klein groepje onder de transgenderisten (TG) en niet specifiek voor transseksuelen (TS), dus verwarring wederom troef!

Want wie zijn wij en hoe situeren andere transgenders zich ten opzichte van ons? Waar staan we als TS en waar horen we thuis in die ingewikkelde T-wereld? Dat moeten we trachten uit te vissen en daarom dit ietwat theoretische hoofdstukje dat je gerust kan overslaan als je al thuis weet in de transgenderwereld. Ik ben diep in die T-subcultuur gedoken en kan er wel een en ander over vertellen. Ik plaats het noodzakelijke voor ons TS verhaal hier en een ietwat verdergaande benadering vind je in de bijlage 2 over transgenders. Je zoekt zo wat op het internet en je kent hier en daar wat transgenders, maar waar situeren die zich op dat oneindige gendercontinuüm tussen man en vrouw? Misschien ken je travesties, heb je shows gezien, en waar plaats je die dan in jouw wereld? Of voel je je daar niet zo goed bij, is het iets diepers voor jou en kun je dat niet zo goed definiëren? Je raapt al je moed bij elkaar en gaat eens naar een zelfhulpgroep voor T-mensen en daar krijg je dan ook weer een zeer bonte mengeling van personen op je bord! Help, neen, ben ik zo? De meeste TS schrikken zich in het begin van hun zoektocht in die T-wereld behoorlijk te pletter. Want er zijn travesties, transen in alle mogelijke stadia van transitie, van man naar vrouw en omgekeerd, jong en oud, mannen die zeggen dat ze vrouwen zijn en waar behalve wat lelijke, schreeuwerige kleding niks vrouwelijks aan te bespeuren valt. Er zijn er zelfs die zeggen dat ze geen man zijn, maar zich ook geen vrouw voelen! Ben ik hier op de goede plek? Hoor ik hier thuis?

En als je een babbeltje met één van die vreemde vogels doet, blijkt dat elk zijn eigen waarheid en visie heeft, ook over jou! Want ieder schijnt in haar of zijn besloten genderuniversum te leven.

Is dit een gekkenhuis?

Toch moet ikzelf er op dat moment even ongewoon en warrig zoekend met mijn nog puberale vrouwenkleding en beginnende make-up hebben uitgezien!

Na enkele uurtjes voel je je wel tot één van die mensen aangetrokken, je maakt je eerste contact in die troebele T-wereld.

Je wordt rustiger en leert rond te kijken, je begint hier en daar door de schillen heen te zien en je ontwaart mensen. Zoekende mensen naar zichzelf, soms in diepe pijn of juist heel vreugdevol, soms te gek voor woorden!

Ik herinner me als gisteren mijn bezoek aan een zelfhulpbijeenkomst met de toenmalige mooie naam Virgin. Het was in Amsterdam en mijn eerste indruk was een onwaarschijnlijk vreemd samenraapsel van mensen, die ik nooit zal vergeten.

Daarna een bijeenkomst in Antwerpen, dan eentje in Gent, Brussel, Rucphen, Hamme, Eindhoven en zo leer je het T-wereldje langzaam kennen.

Het topje van de ijsberg slechts, velen blijven in de verborgenheid, want zij die toch buitenkomen hebben al de grootste schaamte overboord gegooid.

Wie komen we daar zoal tegen zonder dat we aanvankelijk daar enige lijn in kunnen trekken?

In de Westerse wereld kunnen we de T-wereld in hoofdzakelijk drie grote groepen opdelen en daarnaast de interseksuelen. Met uiteraard volop grijze zones en evoluties, als het ware gradaties in genderbeleving in deze driedeling van het 'genderdysforisch' continuüm tussen cross-dressing en TS.

Ik ga hier voor de eenvoud meestal uit van als 'man' geboren transgenders, maar het omgekeerde is natuurlijk ook mogelijk.

- Travesties (cross-dressers) hebben gedurende hun leven de periodieke behoefte om zich in vrouwenkleding te hullen. Ze voelen zich echter niet slecht in hun mannelijk lichaam. Ze voelen zich man en zijn niet van plan lichamelijk te transformeren. Hun periodieke drang tot omkleeding drukt bij hen eerder een vrouwelijke subidentiteit uit.

Naast de bekende showtravesties kennen we zogenaamde fetisjtravesties die zich beperkt omkleden en zich dan seksueel ontladen, tot gendertravesties die zich regelmatig volledig tot vrouw omkleden en waar het genderbeleven sterk primeert boven het seksuele. En alles daartussenin!

Aangezien ze in de maatschappij als man willen voortleven en ze niet tot vrouw willen transformeren, blijven travesties hoofdzakelijk in de verborgenheid en zullen ze daarom weinig politiek activisme vertonen.

- Transgenderisten (TG) hebben de behoefte zich omwille van hun genderbeleving ook maatschappelijk in de andere geslachtsrol te presenteren en gaan soms over tot gedeeltelijke lichamelijke aanpassing. Ze behouden echter hun lichamelijke aangeboren primaire geslachtsorganen.

Een beperkte groep onder hen voelt zich zowel man als vrouw, ze kunnen of willen dikwijls de klassieke 'binaire' man/vrouw geslachtsindeling niet respecteren en omwille van hun momenteel niet erkende maatschappelijke status (derde geslacht) zijn velen sociaal en politiek actief voor langere tijd.

- Transseksuelen (TS): TS-vrouwen zijn biologisch geboren ‘mannen’ met een aangeboren vrouwelijke genderidentiteit die zich lichamelijk volledig transformeren, inclusief hun primair geslacht, naar een vrouwelijke lichamelijkeid. Deze TS-vrouwen wensen als gewone vrouwen in de samenleving te integreren. Ze zijn eigenlijk alleen ‘zichtbaar’ en meestal als dusdanig sociaal en politiek actief gedurende hun transitieperiode. TS-vrouwen gaan als het ware doorheen de (trans) genders, van de ene plaats naar de andere, en zij bereiken ook effectief een thuishaven als vrouw.

Van zodra ze hun volledig transitieproces succesvol achter de rug hebben, duiken de meeste onder in de hier gekende Westerse binaire samenleving. Ze vinden rust.

Deze groep maakt het doel uit van dit handboekje.

- Interseksuelen zijn mensen geboren met intersekscondities, met geslachtskenmerken van zowel man als vrouw. Ze bevinden zich effectief ook medisch lichamelijk aantoonbaar van geboorte af tussen de geslachten in, afwijkend van wat men als ‘normaal’ verstaat onder man of vrouw, heel ruwweg gezegd.

Hun situatie werd tot voor kort uitsluitend intern medisch ‘afgehandeld’. Immers, kinderen die geboren werden met ambigue geslachtskarakteristieken werden vroeger meestal kort na geboorte chirurgisch ‘aangepast’ om in één bepaalde geslachtscategorie voort te leven.

Gelukkig bestaat er thans een tendens om deze mensen indien mogelijk op latere leeftijd zelf te laten beslissen in welk geslacht ze verder willen leven. Het oude woordje ‘hermafrodiet’, iemand met van geboorte dubbele uiterlijke geslachtskenmerken in één of andere vorm, is uit oude culturen bekend. Onder de vele verschillende thans bekende vormen van interseksualiteit en genetische variaties was dit vroeger de meest in het oog springende.

Door de initieel intern medische afwikkeling is het een zeer gesloten wereld.

Toch duiken er in de TS-wereld (van transseksuelen) zo af en toe enkelen onder hen op zonder dat ze zich hun interseksuele situatie op dat moment bewust zijn. Een chromozonaal onderzoek, dat op een gegeven ogenblik in het transitieproces ook voor TS wordt uitgevoerd, kan veel aan het licht brengen.

Het zijn naar mijn ervaring dan ook dikwijls diegenen die een uitzondering vormen op veel van wat ik hier in verband met TS te berde breng.

Vele wegen leiden naar Rome!

Een intern zeer gevarieerde groep die direct iets meer uitleg behoeft vormen de TG.

Ik heb eens gelezen dat transgenderisten (TG) het perfecte voorbeeld van sociaalconstructionisten zijn, immers hun biogeschlacht en genderidentiteit komen niet overeen en toch beschouwen ze dit niet als een biologische zaak, aangezien ze zich niet laten opereren. Ze kunnen hiervoor veel verschillende redenen hebben.

Transgenderisten (TG) bevinden zich dus midden het ‘gender’ spanningsveld met aan de ene kant travesties en aan de andere kant TS.

De meeste TG presenteren zich maatschappelijk als vrouw, maar ze ondergaan geen SRS (geslachtsoperatie) omdat ze zich zo goed voelen, of omwille van concrete sociale redenen, of omdat ze nog geen echte keuze gemaakt hebben en ze zich niet ‘klaar’ voelen als TS.

Anderen dan weer uit angst voor geslachtsoperaties of omwille van het mogelijke verlies van hun seksualiteitsbeleving, of omdat ze niet over de benodigde fondsen voor operaties beschikken.

Het is niet ongebruikelijk dat een deel onder hen na jaren toch doorgroeit naar TS.

Een kleine kerngroep onder de TG wil echter het ene ‘bipolair beleefde gender’ niet inruilen voor het andere en de meeste herpositioneren zich ergens tussen man en vrouw op een glijdend gendercontinuüm of als zogenaamd ‘derde geslacht’ omwille van hun niet éénduidige gender- en seksualiteitsbeleving.

Genderexpressies in diverse belevingsvormen treden bij hen op het eerste plan.

Ook seksuele gerichtheid is bij hen meestal geen punt, die kan alle richtingen uitgaan.

Hierdoor vinden ze gemakkelijk aansluiting met vooruitstrevende homoseksuele bewegingen.

Ze willen niet in een huidig cultureel bepaald hokje vrouw of man opgesloten worden.

Heel algemeen zou je dus kunnen stellen dat activisten uit deze TG-subgroep strijden voor een individuele en maatschappelijke verregaande vorm van vrije beleving van genderexpressie, als een loskomen van traditionele geslachtsbegrippen.

Mede hierom blijven ze voor langere tijd sociaal en politiek zeer actief en ijveren dan ook veelal voor afschaffing van de officiële man/vrouw-indeling op documenten en dergelijke.

Toch is hun aantal vergeleken met de overige transgenders, zoals de ‘klassiekere’ TG, de travesties, transseksuelen en interseksuelen in de Westerse T-wereld zeer klein.

Ze experimenteren als het ware met gender en seksuele gerichtheid maar zijn toch net geen drag queens, bij wie een vaste homoseksuele component de regel is naast een gender spel- en showelement. De begrippen ‘bigender’, ‘genderqueer’ en ‘genderblending’ kennen in die zin ook een opkomst. Ze benoemen zichzelf meestal als transgender en zeer zelden als TG; immers, ook in de T-wereld willen ze niet in een hokje geplaatst worden.

Ze vormen een subcultuur binnen de T-wereld die ze permanent willen structureren.

De T-wereld is op het punt van dit TG genderactivisme intern wel enigszins verdeeld.

Men kan zich voorstellen dat een TS-vrouw na alle moeite om volledig van man naar vrouw te evolueren niet meer wakker ligt om bv. de geslachtsgegevens af te schaffen. Een TS kent als het ware meer een zijdelingse ‘transit’ doorheen deze woelige subcultuur van genderactivisme die voor ons eerder een overgangswereld is. Zelfs TS die zich tijdens hun transitieperiode sterk geëngageerd hebben, verlaten meestal die wereld als ze zich als ‘volwassen’ vrouw in de gewone maatschappij integreren.

Zo ken ik in België nauwelijks een paar handenvol van dergelijke transgenderactivisten, maar ze laten het dikwijls overkomen alsof ze de gehele T-wereld vertegenwoordigen, wat dus zeker niet het geval is.

Om dus de jongere TS en de groep waarover we het hier meer specifiek hebben, namelijk de oudere TS, die voor zover medisch, fysiek en psychisch mogelijk een volledige transitie van man naar vrouw willen doormaken, duidelijk te benoemen, kunnen we weer niet anders dan het oude woordje transseksueel (TS) te gebruiken.

De benamingen transvrouw en gendervrouw zijn recenter en mooier, maar maken niet direct een duidelijk onderscheid tussen TS-vrouwen en TG-vrouwen.

TRANSGENDERS, raakpunten tussen homoseksuelen en transgenders

Er bestaat ook een moeilijk te ontwarren raakpunt tussen homoseksuelen en transgenders (T), oorzaak van veel onbegrip tussen beide.

Zo is er een groot verschil tussen b.v. showtravesties en gendertravesties.

Showtravesties zijn meestal van huis uit homoseksueel qua geaardheid en brengen hun genderuitdrukking veelal commercieel en karikaturaal, terwijl gendertravesties meestal een heteroseksuele geaardheid als achtergrond hebben en zo goed als totaal in de verborgenheid en in grote schaamte zich af en toe omkleden. Maar liefst 4% van mannen die zichzelf als hetero benoemen zou hier in een of andere vorm mee te maken hebben.

We merken hier dus duidelijk een spanningsveld tussen verschillende vormen van seksuele beleving en genderbeleving.

Het duidelijkst komt dit ‘grijze gebied’, die ongelijke ‘balans’ tussen het belang van seksuele geaardheid en uitdrukking van gender in zijn verwarring tot uiting door drags of shemales te stellen tegenover de positie van transseksuele vrouwen.

Drag queens en shemales uiten zich veelal eerst als homoseksueel alvorens later eventueel in hun genderbeleving door te groeien.

Hun thuis en uitvalsbasis is dan ook de homogemeenschap, waarin ze zich goed voelen.

Van hieruit evolueren ze als het ware ver of minder ver in vrouwelijk gendergevoel.

Voor drags eerder een spel- en showelement, bij shemales toch veel consistent. Denk bij drags maar aan de Gay Prides en het toch wel ‘karikaturaal vrouwelijk maniërisme’ dat vrouwelijker ingestelde homoseksuelen dikwijls vertonen, alsof dit gedrag een botsing is tussen hun fundamentele mannelijkheid en hun vrouwelijke expressie. Het is me sterk opgevallen dat gewone TS-vrouwen zulk maniërisme eigenlijk niet vertonen, ook niet voor hun transitie.

Het is voor drag queens en shemales ook normaal dat ze hun mannelijke genitaliën behouden, ze hebben hier immers in de grond nooit enige afkeer of vervreemding van gekend en ze gebruikten deze ook altijd al in hun als bevredigend ervaren seksualiteitsbeleving in hun homoseksuele geaardheid. Hun vrouwelijk gendergevoel kan later zodanig ‘authentiek’ gaan primeren, dat ze kunnen terechtkomen in de situatie van TS-vrouwen en zich dus laten opereren, maar dit is zeer zeker niet de regel.

Bij TS-vrouwen is er dikwijls van in de vroege levensjaren gewoon een groot gevoel van mismatch met hun genetische vorm van mannelijkheid (bewust of minder bewust).

Hun gendergevoel primeert boven alles.

Voor een TS-vrouw is ‘genderbeleving’ absoluut geen spelletje, ze ziet erdoor af, het kan haar compleet kapot maken.

Dit maakt dat ze bij hun seksualiteitsuiting ‘als man’ direct op problemen stoten, omdat ze niet tot werkelijk diepere gevoelsmatige identificatie met hun seksuele mannelijke organen in staat zijn. TS-vrouwen voelen zich geen man en kunnen zich dan ook niet identificeren met gewone homoseksualiteitsbeleving. Als ze dan toch met mannen vrijen, gedreven door hun vrouwelijke genderbeleving, gebruiken ze hun genitaliën meestal niet, ze stoppen ze dikwijls zelfs letterlijk weg.

TS-vrouwen ontkennen dus hun mannelijke genitaliën en zoeken zo snel als mogelijk een omschakeling van hun gehele ‘mannelijke’ lichamelijke situatie naar vrouw (vroeger de primaire TS en de huidige jongere TS). Je kunt ze dus moeilijk homoseksueel noemen.

Diegenen onder ons die zich door de genetische patstelling, de onmogelijke situatie en door sociale druk in hun puberteit laten overdonderen, evolueren dan meestal tijdelijk tot ‘zogenaamde’ heteromannen.

Toch kennen ook deze TS op een later moment in hun leven meestal een moment van ‘waarheid’ en gaan als het ware ‘uitgesteld’ in transitie en evolueren na transitie in nogal wat gevallen tot hetero TS-vrouwen (de zogenaamde groep van de secundaire TS).

Zo zien we dat hun levensloop schijnbaar parallel is aan sommige homoseksuelen, die ook dikwijls onder druk van sociale omstandigheden een late ‘coming out’ doen. Natuurlijk gebeurt deze coming out bij TS hoofdzakelijk onder druk van hun extreme genderbeleving en bij homoseksuelen onder druk van hun seksuele geaardheid, een heel ander uitgangspunt.

- Shemales behoren tot de groep der TG (transgenderisten), maar zijn eerder commercieel ingesteld en we vinden ze vooral terug in de prostitutie of de seksueel gekleurde amusementsindustrie en op het internet. Zij zijn dus geen TS-vrouwen, wel TG-vrouwen, omdat ze hun genitaliën behouden, maar ze verkiezen uit commerciële redenen het woordje transsexual (TS) te gebruiken om de voor de hand liggende reden van de connotatie met seks.

In onze Westerse cultuur zijn shemales anno 2005/2010 meestal van oorsprong fundamenteel homoseksueel ingestelde mannen die door allerhande ingrepen het uiterlijk van een vrouw hebben, maar zeer bewust hun mannelijk geslacht en het grootste deel van hun mannelijke hormoonhuishouding behouden om eigen seksuele redenen van genot en om commerciële redenen.

Velen onder hen zijn van Zuid-Amerikaanse afkomst. Ze komen hier naar grote Europese steden zoals Londen, Parijs, Brussel, Barcelona, Madrid, Amsterdam, Genève, enz. In Antwerpen alleen zouden er anno 2010 een vijftig tot honderdtal shemales werkzaam zijn. Een minderheid is van plaatselijke afkomst. Ik ken er enkelen zeer goed.

Ze spreken dikwijls wel van hun ‘grote clitoris’, maar ze willen die niet kwijt! Hoe dikwijls heb ik van mijn shemale vriendinnen 5 jaar geleden niet moeten horen dat ik een potentieel kapitaal vergooide als ik mij liet opereren! Hier in de prostitutie hebben zij inderdaad dikwijls actief seks met meestal ‘heteroseksuele’ mannen die eens willen gepenetreerd worden, maar dat omwille van hun egobeeld niet aandurven met een gewone homoman. (Gemiddeld 8 van de 10 klanten, uit eerste hand van verscheidene shemales).

Ze hebben, niet alleen bij wijze van spreken, altijd wel wat viagra-pilletjes in hun handtasjes. Niet alle shemales bevinden zich in zo een actieve positie, maar het is tegenwoordig toch een vast commercieel gegeven.

Dit maakt dat ze ook hormonaal niet volop onze TS-weg opkunnen, want dan wordt actieve seks na verloop van tijd voor hen onmogelijk. Mede daarom zitten ze in een moeilijk parket, ze vallen overal tussenin, uiteindelijk ook qua genderidentiteit. Op langere termijn voelen de meesten hun situatie dan ook als moeilijk aan, zeker voor wat betreft hun globale identiteitsvorming en sociale positie. Toch blijven velen ook op oudere leeftijd tussen de geslachten in leven.

Het aantal onder hen dat na jaren toch tot SRS (geslachtsoperatie) overgaat is behoorlijk klein. Zo hoor ik ze al eens zeggen dat zij die het niet doen tijdens de eerste vijf jaar van hun carrière, nooit meer tot SRS zullen overgaan. Sommigen leven na hun carrière als blitse prostituee zelfs terug als gewone homoman met hun vaste vriend. Eén en ander wordt ook vooral bepaald door de culturele en sociale omgeving en strikt plaatselijke tradities en gebruiken in de tijd, zoveel weze duidelijk.

Het spreekt ook vanzelf dat de vroegere ‘inheemse’ primaire TS-vrouwen, die hier initieel uit geldgebrek voor hun SRS operatie bijna allemaal als zogenaamde homoseksuele travesties in

de prostitutie terechtkwamen, zo goed als nooit tot actieve penetratie in staat waren en dit ook niet wensten.

Die rol was destijds meer weggelegd voor een minderheidsgroep onder de travesties. Je vindt nu ook nog wat echte homoseksuele travesties terug in de prostitutie, maar de uiterlijkheden zijn door veel toegankelijker plastische chirurgische ingrepen heden ten dage verschoven naar een toch meer vrouwelijk uitzicht, richting shemale dus. We weten nu uit onderzoek dat het grootste deel van de travesties quasi totaal in de verborgenheid leven en dat die eigenlijk heteroseksueel zijn.

Zo zien we thans dat b.v. in Iran wel TS-vrouwen aanvaard en door het regime aldaar medisch geholpen worden met volledige SRS, terwijl homoseksuelen er de doodstraf krijgen. Wat dan natuurlijk weer tot gevolg heeft dat vele van nature iets 'passiever' ingestelde mannelijke homoseksuelen, die eigenlijk niets met transgenders te maken hebben, toch verkiezen die TS-weg te gaan. Ze doen dit om bij hun uiteraard mannelijke partner toch een sociaal bestaan te kunnen opbouwen. Enige voorzichtigheid is dus geboden bij de interpretatie van 'transgenders', ook door de eeuwen heen.

TRANSSEKSUELEN

Samenvattend kan ik dus stellen dat mijn eigen positie er eentje is van hetero transseksuele vrouw, als 'man' geboren dus. Mijn transitie heeft zich overigens op behoorlijk late leeftijd voltrokken, wat mij dus rangschikt bij de 'oudere', de uitgestelde, de zogenaamde secundaire TS.

Doordat er tegenwoordig in onze streken betaalbare toegankelijke medische opvang voor TS-vrouwen bestaat, zijn we niet meer zoals vroeger verplicht voor lichamelijke aanpassing de weg van de prostitutie of de rode amusementsindustrie te gaan. Daardoor kunnen vele TS-vrouwen nu toch een normaal bestaan als gewone vrouw in onze Westerse beschaving opbouwen. Wat toch een niet te onderschatten grote vooruitgang is voor alle TS-transgenders, zowel voor wat de individueel beleefde oplossing voor genderdysforie als wat de sociale positie betreft.

Geen enkele fundamenteel ingestelde TS-vrouw wil na haar zelfdiagnose en 'coming out', in haar pre-operatieve stadium haar penis nog langer dan nodig om geopereerd te raken behouden, laat staan continu te gebruiken.

Want ook TS-vrouwen kennen in hun transitieverloop een periode dat ze in de feitelijk lichamelijke situatie van een transgenderist (TG) verkeren!

We worden - door de medische wereld - verplicht een 'real life test' als vrouw van minimaal één tot twee jaar te doorlopen alvorens door psychiaters toelating tot de verdere procedure van SRS wordt verleend. Daar is op zich niets mis mee, maar tot voor kort werden TS-vrouwen verplicht om zonder voorafgaande hormonale behandeling of vervrouwelikkende aangezichtschirurgie (FFS) als 'verklede man' rond te lopen.

Voor de meeste ouderen dus beter ten minste eerst een jaar op oestrogenen, dan indien nodig FFS en dan pas omgaan en RLE, real live experience.

Zo breek je minder sociale potjes!

Een TS-vrouw die zichzelf als dusdanig heeft aanvaard, wenst dus in tegenstelling tot travesties en TG, en in tegenstelling tot alle andere T-groepen eigenlijk, die penis en de ermee

gepaard gaande mannelijke testosteron hormoonhuishouding van de mannelijke geslachtsorganen zo snel mogelijk kwijt.

Innerlijk chemisch draait een transitie voor ons eigenlijk om hormonenwerking en 5/6de van de testosteron wordt door de testikels geproduceerd.

Een TS-vrouw draait niet op testosteron, dat is als vergif voor haar!

Zo is het leven voor sommige TS, die om welke reden dan ook absoluut niet kunnen transiteren, soms toch verder leefbaar met een beperkte dosis vrouwelijke hormonen en eventueel ook anti-androgenen. Ook een beperkte ingreep als castratie kan ter verlichting worden uitgevoerd.

Uiteraard treden er dan ook uiterlijke blijvende secundaire geslachtskenmerken op, zoals onder andere zichtbare borstgroei en vetherverdeling op langere termijn.

Wat de TS-man betreft, ik kan hier uiteraard niet uit eigen ervaring over schrijven, toch vermoed ik, afgeleid uit getuigenissen, dat een soortgelijk psychisch proces tijdens en na hun technische transitie als bij TS-vrouwen ook bij hen tot stand komt. Uiteraard inhoudelijk zeer verschillend, maar ook zij kennen die beleving van één worden met zichzelf die zo typerend is voor een geslaagde transitie.

De verhouding TS-man en TS-vrouw is ongeveer één op drie in de huidige Westerse beschaving. Uiteraard vind je ook historische bronnen over hen terug.

In het Westen leeft er thans veel meer activisme in de groep van deze als 'biovrouw' geboren transgenders, en dit zowel bij de TG als bij de TS onder hen.

Ik vermoed dat de inhoudelijke benadering van TG en TS bij hen ook iets anders ligt, immers een phalloplastie, de constructie van een neopenis, is een veel ingewikkelder en moeilijker uit te voeren ingreep dan de constructie van een neovagina.

Zij kennen ook veel minder banden met prostitutie als groep dan de als bioman geboren transgenders.

Ik wil nogmaals stellen dat ik hier alleen verder spreek over TS-vrouwen die op een gegeven moment zeer duidelijk kiezen om tot volledige operatieve geslachtsverandering over te gaan.

Ik verdiep me in dit werkje bewust niet verder in nieuwe stromingen die zich thans in de transgenderwereld, vooral onder een deel van de TG ontwikkelen.

TS-vrouwen in de huidige Westerse wereld zoeken geen derde sekse of een maatschappelijke aanvaarding daarvan. Participatie in de T-wereld is voor de meeste TS-vrouwen een noodzakelijke overgangsbeleving tijdens hun transitie.

Want TS hebben geen behoefte aan theorieën van glijdend genderspectrum, vrije genderexpressie, genderdiversiteit en dergelijke, ze willen eigenlijk gewoon van het ene hokje man naar het andere hokje vrouw.

TS-vrouwen voelen zich dus niet zo vreemd in de Westerse gepolariseerde genderbeleving, en na transitie kan hun seksualiteit als voor alle vrouwen zowel hetero, bi of lesbisch beleefd worden.

Zo spreek ik ook nog in termen van dysforie (als een uiting van een sterke discrepantie tussen lichamelijk geslacht en genderidentiteit) met GID, een genderidentiteitsstoornis tot gevolg.

Deze incongruentie drukt een aangeboren sterk verstoord evenwicht uit tussen genderbeleving en lichamelijke conditie.

De dysforie is de beleving van de verstoring van dat evenwicht.

In afwachting van minder 'pathologische' algemene zinvolle benamingen die de lading dekken, gebruik ik hier toch nog de termen dysforie en transseksueel.

Toch zie ik TS helemaal niet als een 'ziekte', zoals uit verdere lectuur zal blijken.

Maar het verschil tussen de ervaren genderidentiteit en de lichamelijke situatie veroorzaakt voor de meeste TS een onmogelijk verder leefbare patstelling zonder lichamelijke aanpassingen.

Ik ga in de praktijk positief om met de fenomenen genderidentiteit en transseksualiteit.

Zo zal een maatschappelijke bredere tolerantie ten aanzien van andere transgenders op termijn ook TS-vrouwen hier onrechtstreeks ten goede komen.

Toch wil ik nu het leed dat laattijdig adequaat omgaan met transseksualiteit veroorzaakt in welk domein dan ook niet uit de weg gaan.

Het gaat ons tenslotte om onze eigen ervaringen en ons fundamenteel recht om nu onze genderidentiteit in beleving en expressie vorm te geven en voor ons gevoel zo goed mogelijk in bestaande maatschappelijke waarden in te passen.

Een betrachting die we overigens aan alle bestaande vormen van transgenders toewensen.

TS, VROEGER EN NU, PRIMAIR EN SECUNDAIR

Volgens de oude inzichten ben ik een secundaire TS-vrouw, maar zoals uit dit essay verder zal blijken, zijn deze oudere benamingen primair en secundair nu gedeeltelijk achterhaald. Deze indeling stamt ook nog uit een tijd waarin transseksualiteit gelijk stond met totale sociale verwerping.

Met primair TS bedoelde men in onze cultuur vroeger zij die van kinds af (vanaf zes jaar tot voor de puberteit) volhielden een meisje te zijn en later meestal een seksuele gerichtheid toonden naar mannen, hun been echt stijf hielden en erin slaagden door alle controversies heen op relatief jonge leeftijd als vrouw te leven en zich te laten opereren.

Uiteraard bestonden destijds de protocollen niet waaraan vele huidige hulpverleners zich nu houden. SRS (geslachtsoperatie) was destijds vanaf ongeveer 1965 mogelijk in Brussel, daarvoor in Casablanca.

Brussel is betrekkelijk lange tijd een wereldcentrum geweest voor SRS-operaties, maar heeft deze status terecht een twintigtal jaren geleden verloren.

Er worden nu overal ter wereld dergelijke ingrepen uitgevoerd.

Onze vroegere primaire TS konden destijds die kracht tot SRS opbrengen door onder andere een bundeling van zeer sterke genderdysforie en een controversieel ervaren vorm van seksuele gerichtheid voor hun geslachtsoperatie.

Want omdat zij ook voor hun operatie seks bedreven met mannen, werden ze beschouwd als homoseksueel.

Maar natuurlijk waren de meeste van deze TS-vrouwen in feite niet echt homoseksueel, omdat ze zich eigenlijk vrouw voelden, zoals dat bij huidige jongere TS voor transitie ook nog dikwijls het geval is.

Zelfs gewone homoseksualiteit (man/man of vrouw/vrouw) op zich was destijds nog controversieel, je moest ervoor naar de psychiater om het af te leren!

Pas in 1980 is homoseksualiteit officieel uit de DSM-classificatie gehaald.

In dit geschrift gaan we ervan uit dat een TS-vrouw pas haar werkelijke seksuele gerichtheid voor haar gevoel gepast kan uitdrukken na een volledig afgewerkte transitie, als alle barrières opgeruimd zijn.

Door het vroeger ontbreken van aangezichtsvervrouwelijkende chirurgie (FFS) waren de toenmalige primaire TS aangewezen op een toch iets vrouwelijker uitzicht, immers, alleen de hormonale behandeling veranderde hun gelaat.

Het hoeft verder geen betoog dat de meesten vroeger met prostitutie kennismaakten. Zij werden doorgaans door hun familie uitgestoten en zochten wanhopig fondsen voor hun SRS-operatie.

De 'bovengrondse' eerbare burgers keerden zich volledig af van TS-mensen. Door de taboe-overschrijding over de geslachten heen werden ze daarenboven nog als verwerpelijker gezien dan 'gewone' prostituees.

Eén van de interessantste levensbeschrijvingen van wat men vroeger met primair TS bedoelde vind je in de boeken van de Française, Maud Marin.

Ze schreef er een zestal, waaronder 'Le saut de l'ange' (edit. J'ai Lu) en 'Tristes plaisirs' (edit. Fixot)

Wel in het Frans en moeilijk verkrijgbaar, maar het geeft een volledig beeld van de martelgang om je geslacht aan te passen in die periode, en toch waren er toen al velen voor haar die weg al gegaan in Casablanca.

Ze was een primaire TS-vrouw, naar haar zeggen op de grens van interseksueel, vijf jaar ouder dan ik, maar ze is er onstuitbaar voor gegaan en werd in Brussel geopereerd in 1974. Haar geboorteregister werd na een lange strijd in 1978 te Rouen aangepast.

Bij haar lees je hoe moeilijk iemand het in die tijd, toch echt niet zo lang geleden, had. Ze had o.a. universitaire rechtsstudies gedaan en werd geconfronteerd met alle problemen met ouders, justitie, prostitutie, de hypocrisie van de maatschappij.

We spreken dus over personen geboren in en na de tweede wereldoorlog, waar dus de oudsten nu anno 2010 ten hoogste een leeftijd van 65 à 70 jaar hebben.

Niets is overdreven, vele TS herkennen hun eigen situaties, ik ken er verscheidene die het nog erger hebben gehad, althans van hen die het destijds te Casablanca overleefd hebben.

De aantallen van deze primaire TS waren in vergelijking met de huidige cijfers van geslachtsaanpassende operaties ook bijzonder klein.

Uit een eigen onderzoekje in de prostitutiewereld te Antwerpen (toch een grote havenstad) waren er gedurende heel de periode 1965/1990 slechts een 25-tal effectief geopereerde TS-vrouwen actief, alsmede een 40-tal travesties onder wie ongeveer de helft met borstimplantaten.

Deze 'travesties met borsten' waren de visuele voorlopers van de huidige shemales.

Als het ware ook destijds al liet slechts een zeer beperkt aantal onder deze travesties zich verder opereren. Dit volgens betrouwbare bronnen van oudere gewezen TS-prostituees.

Toch hadden ze geld uit de prostitutie en konden ze vanaf 1965/68 in Brussel op 45 km afstand terecht voor SRS zonder levensgevaar.

Ook toen al draaiden de travesties met borsten de grootste omzet, net als nu nog steeds de shemales.

Zij spraken ook destijds al het meest tot de fantasie van de klanten, meer dan de biologische vrouwelijke prostituees of geopereerde TS-prostituees dat deden.

Net als de shemales nu behoorden de meeste travesties die in de prostitutie werkten eerder tot het homomilieu. Destijds bestond de term ‘shemale’ niet en sprak men over travesties.

Toen was er ook nog geen sprake van georganiseerde homoverenigingen zoals nu. Er waren her en der enkele cafeetjes waar T’s en homoseksuelen samenkwamen, meestal met kleurige travesties als ‘drijvende’ kracht. Pikant detail is wel dat de eerste georganiseerde vereniging van homoseksuelen zoals we die nu overal kennen in de USA in dat milieu is ontstaan. Misschien vandaar hun gevoel van schatplichtigheid aan T-bewegingen.

De primaire TS die vroeger meestal ook op die manier hun centjes bijeenraapten voor een SRS-operatie, wisten dat ze daarna veel minder zouden verdienen en toch gingen ze ervoor. Dat zegt alles over hun authentiek extreem vrouwelijk gendergevoel, want centjes en prostituees...

Ze kenden na hun SRS ook een sterk verhoogd gevoel van zelfvertrouwen.

Toch was er een hoog zelfmoordcijfer (3 op 25) onder deze TS.

Reden daarvoor kan liggen in het moeilijke psychische en fysieke leven van prostituees door alcohol en eventueel door druggebruik, verergerd door de gebrekkige operatietechnieken in Casablanca waar er bij aanvang geen clitorisgevoeligheid na SRS aan te pas kwam.

Vanaf de jaren 90/95 kwam er een toevloed van eerst Aziatische ladyboys, even later ook Zuid-Amerikaanse shemales. Onder hen waren er toch een klein aantal TS-vrouwen.

Vroeger hielp men elkaar ook daadwerkelijk, de TS-vrouwen voelden elkaar aan als zusters.

Thans is de concurrentie op de prostitutie markt zeer groot, ook mede door de laatste golf van Oost-Europese biovrouwen, het aanbod is te groot.

De raad die deze oudere primaire TS-prostituees nu geven aan de echte jongere TS is ervoor te gaan en hun SRS niet uit te stellen. En ook om indien mogelijk uit de prostitutie te blijven, die naar hun zeggen thans zowel gevoelsmatig als financieel zeer verarmd en verhard is. Ook mag je een SRS alleen doen “*voor jezelf en niet voor het geld of voor een vriend*” kreeg ik mee, wat zeker juist is.

Ik heb er tijdens mijn recent onderzoekje in die Antwerpse prostitutiewereld maar eentje ontmoet die uit ons land afkomstig is en die goede familierelaties heeft kunnen behouden.

Haar moeder moet een uitzonderlijk mens geweest zijn, net als zijzelf dat overigens is.

Naar het schijnt lagen de bloemen bij haar moeders begrafenis tot buiten de kerk!

Zij is nu 55 en nog steeds een zeer mooie en krachtige vrouw, zij was één van de ‘Queens’ van ‘de kant’, zoals men dat milieu daar destijds benoemde.

Ook wil ik hier toch uitdrukkelijk stellen dat ik mij niet afzet tegenover de groep van de huidige shemales of homoseksuele travesties.

Want dat ook shemales zeer veel vrouwelijk gendergevoel kennen is duidelijk.

Anders zouden ze daar niet zo staan tussen de rode lampjes en het blacklight om hun centjes te verdienen!

Ik ben me zeer bewust van hun specifieke situatie, die overigens uiterst moeilijk en ook voor henzelf zeer complex is.

Zij laten zich dan ook veelal niet extern diagnosticeren en bekomen hun hormonen en dergelijke uit een parallel circuit van hulpverleners dat eigenlijk zo goed als onbekend is voor de TS-vrouw over wie verder sprake, met uitzondering van sommige FFS-chirurgen dan.

Ook in een ander opzicht is hun circuit voor ons nog steeds relevant.

De vroegere primaire TS-vrouwen gebruikten immers ook dit circuit en deze prostitutieweg, er bestond toen voor hen zo goed als geen andere mogelijkheid gezien hun compleet vrouwelijke genderexpressie en hun behoefte aan geld voor hun SRS-operatie.

Ook wil ik vermijden dat de TS die nu nog zoekende zijn één en ander op een hoopje gooien en op die wijze nog meer moeite zouden hebben om hun seksuele fantasieën en gevoelens te ontwarren en zo de huidige circuits van de genderteams en TS-hulpverleners, die zich vanaf de jaren 85 stilaan hebben ontwikkeld, te ontdekken.

Raaklijnen tussen transgenders (T) en prostitutie zijn legio en ik ben ze hier niet uit de weg gegaan zoals dat in zovele benaderingen gebruikelijk is.

De bestaande circuits in de prostitutie van vroeger en de recent erkende circuits van medische hulpverleners van de genderteams liggen nu ietwat uiteen, vooral in de perceptie!

Want, om tot een aanvaarde maatschappelijke vorm van hulpverlening te komen, moet men af van het in de Westerse maatschappij negatieve odium van prostitutie.

Gelukkig worden zeer vele van de huidige TS, zowel jongeren als ouderen, in hun weg door hun proces niet meer geconfronteerd met prostitutie.

Tegenwoordig gaat een en ander hier te lande in nogal wat gevallen behoorlijk vlot.

Voor de jongere TS hangt het vooral af van de medewerking van de ouders en hulpverleners.

In Amsterdam is er een genderteam waar naast ouderen ook jongeren opgevangen worden, in Gent ook, en in Brussel zijn ze ondertussen toe aan de 4de generatie van SRS-chirurgen, wat op zich nog geen garantie is voor kwaliteit.

De kwaliteit van de operaties verandert natuurlijk met de bekwaamheid en de toewijding van de chirurgen die ze uitvoeren, dus dat is allemaal heel relatief.

Hoewel er in die genderteams nu stilaan met de nodige ‘groeipijnen’ ook jongeren opgevangen worden vanaf 7 à 10 jaar worden SRS-operaties waar dan ook ter wereld pas uitgevoerd vanaf de leeftijd van 18, althans voor wat TS betreft.

Bij interseksualiteit werden hierop van oudsher uitzonderingen gemaakt, men opereerde dikwijls op zeer jonge leeftijd, met nogal eens een verkeerde genderkeuze tot gevolg.

Ik ken momenteel persoonlijk een tiental ‘jonge’ transjes die het hele proces doorlopen hebben of zullen hebben voor hun 20 à 25 jaar.

Bij de vroegere primaire TS lag die gemiddelde operatieleeftijd beduidend hoger, meer rond de 25 à 30 jaar.

Het is op het eerste gezicht merkwaardig, dat pakweg tot 10 jaar geleden, alle toenmalige jongere TS-vrouwen (de toen zogenaamd primaire groep) quasi uitsluitend naar mannen gericht waren. En dat nu vele zeer jonge TS-vrouwen hun weg qua seksuele gerichtheid meer moeten zoeken in hun latere psychische transitieperiode.

Dus na hun technische transitie, zoals de start van de hormoonkuur en de operaties.

Dit is te verklaren doordat nu de pure genderdysforie als zodanig op het eerste plan treedt bij de hulpverlening al voor of tijdens de normale puberteitsleeftijd, en jonge TS-vrouwen, als het goed gaat, in volle vrijheid hun seksuele gerichtheid kunnen uitzoeken in hun ietwat ‘verschoven’ puberteit na hun technische transitie.

De ‘drive’ voor een transitie ligt nu voor de jongeren gelukkig meer in het genderkamp alleen en de beleving van seksualiteit wordt als het ware uitgesteld, dikwijls ook letterlijk on hold gezet door puberteitsremmers ten vroegste vanaf hun 12 jaar.

Het effect van deze remmers is tot op zeker punt omkeerbaar.

Vanaf 16 jaar kunnen ook extra vrouwelijke hormonen worden toegediend.

Dit heeft gelukkig ook tot gevolg dat negatieve seksuele fantasiebindingen met gender niet of nauwelijks meer optreden, en ze toch een behoorlijk rechtlijnige puberteit kunnen beleven in overeenstemming met hun natuurlijk gendergevoel.

Hun fundamentele algemene identiteitsopbouw kan dus betrekkelijk vrij blijven van genderidentiteitsstoornis en op die manier worden vele jonge levens van in het begin op het goede spoor gezet.

Dus exit heden ten dage de term ‘primair TS’, de jongeren worden als het goed zit veel vroeger opgevangen en behandeld. We spreken hier gewoon verder over jongere TS. Hoewel de officiële diagnosecriteria ietsjes verschillen voor jongeren en ouderen (vooral omwille van minder- en meerderjarigheidscriteria) gaat het naar onze beperkte ervaring met jongeren gewoon over hetzelfde, namelijk extreme genderdysforie welke zich uit als een afwijzing van het mannelijk lichaam en eventueel tot een genderidentiteitsstoornis kan leiden.

Met secundair TS bedoelde men vroeger zij die zich als kind of rond hun puberteit of later een meisje voelden, die soms, zoals ik, de wens koesterden als meisje met een jongen te kunnen vrijen, maar die bezweken onder de druk der omstandigheden, familie, school, geen of onvoldoende info, enz.

Anderen konden destijds dan weer hun genderdysforie niet duiden, ze wisten dat er iets helemaal fout was, maar konden dat niet benoemen.

Net als ik hebben zij meestal toch een leven als ‘normale’ heteroman betracht, in overeenstemming met hun genetisch lichaam.

Als we dan toch als man moesten leven, een man worden tegen ons gevoel in, dan ook maar de cinema goed spelen en daar horen dan meisjes bij als partner!

Ook diegenen die zich pas op nog latere leeftijd van hun genderdysforie bewust worden, behoren tot deze groep. En je kan niet zomaar zeggen dat deze mensen op termijn minder genderdysforie zouden zijn dan diegenen die zich op jongere leeftijd bewust worden.

Onder de niet aflatende en zelfs toenemende realiteitsdruk van genderdysforie gaan zij die in de mannenrol mede onder invloed van schaamte en schuldgevoelens allerhande geen zelfmoord plegen of aan alcohol of andere drugs ten onder gaan, meestal toch over tot transitie op latere leeftijd.

Want alle middelen, bewust of onbewust, tot zelfvernietiging waren goed.

Deze, als het ware ‘late’ roepingen, worden vandaag mede gesteund door toegankelijke info en betere operatietechnieken en vooral door een stilaan veranderende mentaliteit bij zowel hulpverleners als maatschappij.

De oude terminologie ‘primair’ en ‘secundair’ heeft het nadeel te suggereren dat de ‘secundaire’, de uitgestelde transen minder uitgesproken trans (GID) zouden zijn.

Niets is eigenlijk minder waar, dat weten we nu ondertussen wel.

Maar in onze prestatie maatschappij is het odium van eerste en tweede moeilijk weg te denken.

Wat ik veel hoor van oudere transen is dat ze in hun jonge tijd niet begrepen wat er aan de hand was en dat ze dit trauma hebben weggedrukt.

Ook vele jongeren herkennen vandaag toch nog dit fenomeen.

Gelukkig is er thans voor de jongeren veel meer info beschikbaar.

Zo kwamen ouderen vroeger in een doodlopende weg terecht die velen zelfs aanvoelden als onomkeerbaar, fataal dus.

Oudere, ‘uitgestelde’ TS, die met uiterste moeite de boot afgehouden hebben, kennen een moment in hun leven dat ze in enorm snel tempo beginnen te verouderen en er helemaal onderdoor dreigen te gaan.

Als er dan niet onmiddellijk met een transitie ingegrepen wordt, zijn ze een vogel voor de kat. Vele ouderen voelen dan ook intuïtief dat een transitie een werkelijk nieuw begin van evenwichtige ontwikkeling zou kunnen zijn.

“Het is een levenslang proces uiteindelijk. Vandaar dat het als van nature uit in een spiraal aantrekt tot een punt waarop de stap naar transitie wordt gezet, of ...”

(Carla)

De geslachtsindeling is voor mensen een oergegeven.

Zien we iemand op straat, dan merken we direct of het een man of vrouw is.

Lukt dat niet onmiddellijk, dan blijven we kijken, zonder meer...

Laat ons ook niet vergeten dat ook homoseksualiteit destijds taboe was.

Genderoverschrijding is nog een sterker taboe en was voor de toenmalige gemeenschap zelfs zo goed als onbekend.

TS, SEKSUALITEIT, SEKSUELE GERICHTHEID EN GENDER

De groep van de ‘secundaire’, de uitgestelde TS, creëerde dikwijls uit overlevingsnoodzaak voor zichzelf een seksuele gerichtheid naar vrouwen toe, teneinde als zogezegde normale man te kunnen overleven. Velen onder hen kregen kinderen.

Ook typisch is niet zelden de ontwikkeling van sterk machogedrag, om de buitenwereld en zelfs zichzelf te misleiden.

De meeste onder deze mensen liepen hoe dan ook zware trauma’s op, soms zelfs, zoals ook in mijn geval, gepaard met tijdelijke tot zeer lange en diepe verdringingen van hun vrouw-zijn, van hun feitelijk gendergevoel.

We hadden elk ons ‘koffertje’ met vrouwenkleden, maar konden toch niet als gewone travesties worden gezien, al was dat schijnbaar soms het geval.

Diegenen onder ons die op latere leeftijd toch tot transitie kunnen overgaan hervinden dikwijls een seksuele gerichtheid naar mannen toe, die in de meeste gevallen past bij een vrouwelijke genderidentiteit. Dat dit belangrijk is bij een geslaagde transitie, maar zeker geen exclusief element vormt, spreekt vanzelf.

Een transitie kan voor deze groep slagen op voorwaarde dat we niet al te zwaar beschadigd werden en we onze laatste fase van de ‘psychische’ transitie, die nog tot 3 à 5 jaar na de ‘technische’ plaatsvindt, bevredigend kunnen doormaken.

Ik zal in mijn verder betoog deze terminologie (technische en psychische transitie) aanhouden.

Dat lukken in een psychische transitie is helemaal niet evident, gezien dit proces van integratie van eigen vrouw-zijn op latere leeftijd van ons een grote ontvankelijkheid en grote creativiteit vraagt.

Zij die hier niet in slagen ontwikkelen een soort karikatuur van een vrouw!

De lichamelijke aanpassingen zijn immers maar een *conditio sine qua non*, een voorwaarde om de innerlijke transitie, de psychische transitie, te laten voltrekken.

Een SRS is niet zomaar een 'schoonheidsoperatie' die het zaakje afrondt!

Zo gebruik ik hier zo weinig mogelijk de begrippen 'pre op' en 'post op' uit de medische technische transitie. Want hieruit zou men verkeerdelijk kunnen afleiden dat hiermee na SRS de transitie afgelopen is.

Het is in de laatste fase van de psychische transitie dat het wezen van de TS-vrouw zich weer volledig kan herstellen, en dikwijls moeten er dan tientallen jaren van levenservaring, gevoeligheid, en veruiterlijking worden overbrugd.

Veel verdrongen jeugd- en levenservaringen, niet alle even luchtig, komen terug boven en moeten worden verwerkt om te kunnen dienen als aanknopingspunt voor de belevingen uit de vroege jeugd.

Dit is niet zo evident.

Daarom wil ik hier reeds de nadruk leggen op het cruciale belang van de laatste fase van de psychische transitie na SRS. Wat ik daar verder zal uitwerken is dat we ons nooit mogen afsluiten van onze 'oude' man teneinde onze wezensechtheid als vrouw later spontaan te kunnen hervinden.

Toch zien we dat heel wat oudere TS-vrouwen zich ook na transitie lesbisch uiten.

Voor een deel is dit een logisch gevolg voor diegenen die bij hun echtgenote of vrouwelijke relatie van voor de transitie trachten te blijven.

Sommigen blijven verstrikt in de eventueel 'aangenomen' seksuele gerichtheid van voor hun transitie.

Of, zoals een TS me schreef:

“Zijn er misschien sommigen toch te ver gegaan door een transitie te betrachten en hebben ze hun GID (gender identity disorder) overschat? Krijgen ze hun psychische transitie niet rond door een teveel aan man?”

Want er bestaat ook een grijs gebied tussen gendertravesties en TS, dat is zonder meer duidelijk. Hierover spreek ik later.

Nog anderen zijn dan weer te zeer beschadigd om hun identiteitspuzzel terug in elkaar te passen, ze sluiten zich dikwijls hierom ook volledig van hun verleden af.

Ze creëren dan een imaginaire vrouw, die weinig wezensechtheid uitstraalt.

Ze slagen er niet in hun 'oude man' te integreren in een volwassen vrouw, waardoor hun oude man, bewust of onbewust, bijna zichtbaar, zeker voelbaar aan hen 'blijft plakken'.

Het is dan ook onbegonnen werk om zo volwaardig als vrouw in de maatschappij te reïntegreren.

Ze blijven herkenbaar als TS-vrouw.

Tenslotte vermoed ik dat dezelfde cijfers van ‘authentieke’ mannelijke en vrouwelijke homoseksuelen op TS evenredig aan andere bevolkingsgroepen van toepassing zijn, misschien met meer outingen, gezien de vorige levenservaringen.

Ik durf nu zeker te stellen dat je bij een hele groep TS-vrouwen voor de transitie niet van een echte authentieke seksuele gerichtheid kan spreken zolang de totale transitie niet is afgerond.

Het is ook logisch dat voor ons een ‘duidelijke’ en stabiele bevredigende seksualiteitsbeleving nogal moeilijk te beleven valt in genderdysfore toestand, als je je vreemd in je geslachtsrol voelt, en je vervreemd bent van je lichaam.

Bij mij was de vervreemding met mijn geslacht zo gek dat ik pas bij een eerste prostitutiebezoek geleerd heb wat masturbatie eigenlijk was.

Ik was toen net 18 geworden.

Toch had ik jongens zich openlijk zien masturberen, maar kon dat blijkbaar niet op mezelf transponeren.

Ik was toen zeer teleurgesteld, want ik wou een coïtus leren kennen.

Ik besepte het niet meer, maar ik was toen helemaal tegen mijn natuur in verdere constructies aan het opzetten, zoals ik me destijds enkele jaren voordien voorgenomen had.

Het kwam niet meer in me op dat seksualiteit een natuurlijk iets is, dat het uit je natuur komt.

Dat heb ik pas echt begrepen een aantal jaren geleden toen ik de allereerste keer als vrouw met een man seks heb gekend, wat een verbijsterend ongelooflijk verschil!

Wat een spel, wat een vreugde, wat een voelen, wat een communicatie en wat een ontspanning!

Daar had ik heel mijn leven in zovele coïtus pogingen naar gezocht!

En dit overtrof in alle opzichten mijn verwachtingen.

Jaren na mijn masturbatie-initiatie heb ik coïtus betracht, het is tientallen keren mislukt, nooit een erectie, steeds weer die schaamte voor mijn geslacht, steeds weer, en toen heb ik dan maar geleerd hoe ik los van enig gevoel een erectie naar wens kon behouden, zelfs uren lang. Toen werd ik een man, want ik kon penetreren, ik maakte mezelf zelfs wijs dat ik normaal was!

Zolang de genderdysforie niet is overwonnen, kunnen we dus gewoonweg geen gefundeerde indeling maken voor wat seksuele gerichtheid betreft. Het enige wat we zouden kunnen stellen is dat de oorspronkelijke gerichtheid dezelfde is als bij biovrouwen, meestal naar mannen toe dus, maar bijna nooit de kans krijgt zich normaal te ontwikkelen.

Het spreekt vanzelf dat het iets anders ligt in het geval van authentieke lesbische en bi TS.

Toch zitten ook zij met een ‘verkeerd’ lichaam opgescheept.

Er zijn nogal wat TS-vrouwen die in deze zogenaamde heterofase voor hun transitie toch zijdelings met mannen experimenteren, maar die door niet als lichamelijke vrouw te kunnen vrijen hierin geen voldoening vinden, eerder afkeer, want ook dat voelt vreemd en niet juist, er is dan geen lichamelijke ‘match’.

Je kunt immers moeilijk spreken van een bevredigende seksuele relatie als één van de partners zijn eigen genitaliën nauwelijks of helemaal niet gebruikt.

Homoseksuelen zijn nu eenmaal fundamenteel mannen die zich seksueel aangetrokken voelen tot mannen, of vrouwen tot vrouwen.

Een TS-vrouw voor transitie zit in de rol van een man, maar is er eigenlijk geen.

Hier is het lichaam de ‘verrader’.

Toch zijn er van oudsher nogal wat hoofdzakelijk jongere TS die voor SRS op mannen gericht zijn en dit blijven na SRS. In die gevallen is er dan ook geen uiterlijke switch van seksuele gerichtheid.

Dit zijn dan meestal diegenen die men vroeger primair TS noemde.

Zo vertelde me een primair TS die meer dan 35 jaar prostitutie achter de rug heeft, dat ze na haar SRS nooit meer anale seks heeft toegelaten.

Toch wel veelzeggend!

En als de meeste TS-vrouwen voor transitie met een biovrouw een relatie hebben, zouden ze met hun ‘zijn’ homoseksueel, dus lesbisch moeten zijn, niet met het genetische lichaam.

Maar als je niet effectief lesbisch bent, is zo’n relatie ook op dat punt uiteraard niet complementair.

En de meerderheid van TS-vrouwen zijn blijkbaar helemaal niet lesbisch.

Daarom lopen seksuele relaties met biovrouwen voor transitie na korte tijd bijna altijd mis.

Hoewel ‘uiterlijk lichamelijk’ voor de hand liggend!

Het is hier dat we een groot verschil opmerken met authentieke lesbische TS-vrouwen. Zij zijn met hun ‘zijn’ immers lesbisch, en kennen dus al van voor hun transitie dikwijls al een diepere goede innerlijke complementaire relatie met een biovrouwelijke partner.

Vandaar dat ook zij na transitie geen eventuele switch van seksuele gerichtheid moeten doormaken en vanuit hun positie zonder meer hierdoor hun partner kunnen behouden. Dit in schril contrast met fundamentele hetero ingestelde TS.

Toch ervaren ook onze lesbische TS uiteraard een verschil in hun wezensdefinitie en operationele definitie voor transitie.

Aangezien ik zelf niet lesbisch ben, schrijf ik veelal verder uit het standpunt van de ‘hetero’ TS.

Vele TS blijven dus zoeken en hebben wisselende contacten, de buitenwereld spreekt al eens van bindingsangsten, maar het is eerder de onmacht tot binding.

Er is geen complementaire innerlijke ontwikkeling mogelijk.

Ikzelf zocht vroeger heel de tijd en kende nogal wat kortstondige ‘passionele matches’ met biovrouwen.

Maar na een week, een maand, of wat langer, doofde het vuur altijd.

Nu besef ik dat ik als het ware verliefd werd op wat deze vrouwen uitstraalden, een beeld dat ik in mezelf wilde kunnen ervaren. En als dat, uiteraard, niet lukte, doofde het vuur!

Een TS-vrouw voor transitie kan eigenlijk seksueel geen kant op!

Een biovrouw is voor een TS-vrouw voor transitie meer een vriendin, niet echt een volwaardige partner met wie je kan doorgroeien.

Sommige TS vrijen helemaal niet en menen dat ze asexueel zijn,

Bij enkelingen onder hen is dit te wijten aan een behoud van hun natuurlijke seksuele gerichtheid, (naar mannen toe dus) maar die ze door zich in het verkeerde lichamelijk geslacht te bevinden niet willen of kunnen uitdrukken.

En dan zijn er diegenen die zo’n afkeer van hun geslacht hebben, dat ze tot geen enkele vorm van seksualiteit, inclusief masturbatie, in staat zijn.

Toch zijn er dat naar mijn ervaring niet zoveel als algemeen aangenomen wordt.

Sommigen vinden dus tijdelijk toch een iets of wat bevredigende seksualiteitsbeleving met een biovrouw als partner.

Dit hangt veelal mee af van de biopartner die ook een lichte genderdeuk of gevoelsdeuk kan vertonen, als een soort kortstondige passionele match.

Vele TS-vrouwen vallen voor transitie op biovrouwen met problemen, grote of kleine problemen, zoveel is duidelijk.

Wat zouden we anders mogen verwachten?

Uitdieping van zulke ‘afhankelijkheidsrelaties’ is echter op langere termijn ook hier onbegonnen werk, de TS zoekt toch haar weg, het probleem van de genderdysforie steekt toch steeds weer de kop op.

Naar gelang de leeftijd toeneemt, wordt een oplossing voor het probleem steeds urgenter, het wordt erop of eronder.

Mede daarom kennen we voor zover al bekend een enorm hoog zelfmoordcijfer in deze transgenderpopulatie.

Kortom, het seksuele leven van TS-vrouwen in de mannenrol voor de transitie is meestal een grote puinhoop, gevoelsarm, wisselende contacten, een zoeken, experimenteren zonder een bevredigende oplossing te vinden.

Vele, zoniet alle van deze TS, vluchten in een fantasiebeleving als ersatz voor de gebrekkige realiteit, zelfs diegenen in een vaste relatie.

Over die mix van seksualiteit, genderbeleving en fantasie en hoe deze mix veel tijd verloren doet gaan door verwarring, schaamte en schuldgevoelens om tot transitie te komen, ga ik het nog hebben.

Alvorens verder over seksuele gerichtheid te kunnen spreken, komt het gendergegeven nu even aan bod.

Zo ken ik persoonlijk vele trauma’s op zeer jonge leeftijd van ‘badscheidingen’, situaties waar jonge biomeisjes en zgn. jongens (TS) hardhandig op een bepaald moment gescheiden werden op grond van hun genetisch geslacht, met grote trauma’s tot gevolg.

In elk geval komt zo dikwijls het TS-probleem voor het eerst bewust boven water, letterlijk.

In een dergelijk stadium eindigt meestal de kinderlijke natuurlijke onbevanging van de jonge TS en wordt ‘hij’ zich bewust van het feitelijke genderprobleem.

Soms denken de jonge TS in hun kinderlijke naïviteit nog jaren dat het wel goed zal komen.

De meesten beschouwen meisjes als natuurlijke vriendinnen en speelkameraadjes.

Door druk van buitenaf vereenzamen ze echter dikwijls, omdat ze moeilijk aansluiting vinden bij de jongetjes, en ze uiteraard bij de meisjes ook wat uitgestoten worden op basis van hun genetische geslacht.

Bij de huidige jongeren waait er gelukkig ook op dit punt een andere tijdsgeest.

Als er op dit moment door de buitenwereld gunstig op het gendergevoel wordt gereageerd, zijn er niet al te veel potten gebroken.

Hun genderidentiteit en het toekomstige seksuele verlangen worden dan niet tegenstrijdig of zelfs dubbel tegenstrijdig vermengd en kunnen elk in hun volle draagwijdte bewust worden ontwikkeld.

Aangezien er voor de puberteit nog geen sterk seksueel verlangen bestaat, komt ook de natuurlijke seksuele gerichtheid niet onder druk.

De puberteit kan grotendeels uitgesteld worden en verschoven.

Dat is in onze streken nu dus voor het eerst mogelijk door gespecialiseerde opvang van die jongeren in genderteams of door terzake deskundige therapeuten.

Reageert de buitenwereld **niet** gunstig op het jonge TS gender identiteitsprobleem of is het TS gendergevoel op die leeftijd en op dat ogenblik nog te latent of te onduidelijk aanwezig, dan beginnen de echte problemen.

Vanaf nu komt stilaan seks om de hoek kijken en treedt er dus een vermenging op van genderdysforische gevoelens en seksuele gevoelens.

Naar de puberteit toe tonen vele van deze TS jongetjes de neiging om met andere jongens, meestal iets oudere, omgang te hebben, daarom niet noodzakelijk seksuele omgang.

Velen kennen jammer genoeg door de vrouwelijke genderuitstraling die ze ondanks hun wil vertonen, ook verkrachtingservaringen.

Wij blijken buitengewoon gevoelig te liggen voor ‘verborgen’ homomannen met pedofiele inslag.

Doordat deze jonge TS nu al gewoon zijn te zwijgen over hun gendersituatie en omdat ze een gevoel van koppeling ervaren, staan ze ook nu weer helemaal alleen.

Velen worden bestempeld als ‘mietje’, homoseksueel dus. Hun grote probleem is dat ze zich helemaal geen jongen voelen en ze zich voor zichzelf dus ook niet in deze ‘categorie’ thuis kunnen voelen.

Zo wordt de verwarring alsmaar groter.

Voor velen wordt het dan ook helemaal niet als normaal ervaren dat wij meestal door homoseksuele organisaties gerepresenteerd worden. Dit werkt dikwijls contraproductief, juist omdat we ons door die associatie zo weer in de jongensgenderrol teruggeduwd voelen.

Vergeeten we ook niet dat erkenning van genderdysforie pas vrij recent is en zeker de behandeling ervan bij jongeren. Om hieraan enigszins tegemoet te komen, heeft de Vlaamse halebifederatie haar naam veranderd in çavaria.

De oorspronkelijke seksuele gerichtheid (zoals bij de vroegere primaire TS naar mannen toe) kan vrij vroeg door sociale omstandigheden van buiten af onder druk gezet worden en zo tijdelijk overgaan in bi of tegengestelde seksuele gerichtheid (naar vrouwen toe dus).

Ikzelf herinner me opnieuw heel goed hoe ik op het strand een fotootje van mezelf als jongetje maakte in pure machostijl, als een tarzannetje als het ware.

Ik plakte het boven mijn bedje en zou een ‘man’ worden, één die meisjes zou versieren!

Dan is het hek helemaal van de dam, want niet alleen het natuurlijke gendergevoel, dat onze genderidentiteit vorm moet geven wordt dan miskend, maar ook de seksuele gerichtheid, en wel door de betrokkene zelf.

Wordt dat gendergevoel verdrongen en de seksuele gerichtheid vervalst om toch maar te matchen met de zogenaamde genetische werkelijkheid, dan komt de jonge TS in een spiraal van dubbele ontkenning terecht en is er van een normale puberteitsbeleving en groei helemaal geen sprake meer.

Wij vervallen dan in een vorm van zeer onvolwassen ietwat verborgen ‘tussenpuberteit’ en dragen dan in ons volwassen leven heel wat rudimenten van onvolwassen gedrag verder mee. We kennen dus geen echte puberteit als jongen, maar ook niet als meisje.

Dit heeft natuurlijk gevolgen voor het manbeeld dat we verder ontwikkelen, maar vooral voor ons vrouwbeeld. Vandaar ook de kiemen voor het ‘lage of verwrongen’ fantasievrouwbeeld dat we meestal vanuit die ‘karikaturale verwrongen aangenomen man’ voor onszelf in de fantasie daarna ontwikkelen.

En in de gewone ‘materiële’ wereld zoeken we buiten onszelf naar die onbestaande droomvrouw die we eigenlijk potentieel zelf zijn natuurlijk!

En dit gaat zo door tot we werkelijk bewust werk maken van een oplossing en we op latere leeftijd in een transitie een volwaardige tweede puberteit als vrouw kunnen doormaken.

In afwachting hiervan wordt ons leven een kluwen van hypocrisie, verdringing, droom, vervalsing, vlucht in fantasie en werkelijkheid.

Zelfs die werkelijkheid ervaren we niet echt als werkelijk!

Zo kende ik continu het vervreemdende vage besef dat niet ik die persoon was die een huis bouwde, de auto bestuurde, of een film draaide. Je kunt je niet echt gewoon doorvoeld vereenzelvigen met jezelf.

Ik voelde me als een acteur in mijn eigen leven, wat ik ook probeerde.

Zeer dikwijls komt hierbij ook nog eens een ‘officiële religieuze’ veroordeling zoals nu nog steeds gebruikelijk in sommige kerkgemeenschappen!

Te samen met maatschappelijk schaamtegevoel worden nu ook de categorieën van het ‘goede’ en het ‘kwade’ door elkaar geschud en krijgen we een negatieve mix, waaraan bijna niet meer te ontkomen valt.

Wat onze jonge puber TS fnuikt en ‘hem’ op de knieën krijgt, is het verlies van onschuld, het gevoel van eigenwaarde.

Als ‘zij’ goed wil doen voor zichzelf komen hij en de familie in opspraak.

Als ‘hij’ goed wil doen voor zichzelf is iedereen tevreden, maar vervreemd ‘zij’ van zichzelf.

Op deze wijze wordt heel het normbesef ondergraven en dwingt men de jonge TS in continue hypocrisie jegens zichzelf.

Om nog maar te zwijgen van de dubbele persoonlijkheid die opgebouwd wordt.

Als ‘zij’ slecht doet voor zichzelf, zijn ‘hij’ ‘rond’ haar en iedereen tevreden.

Als ‘hij’ slecht doet voor zichzelf bestaat ‘zij’.

Je kunt je genderdysforische gevoelens dan wel proberen te verdringen of aan de kant te schuiven, maar dat is dus een maat voor niets.

Ze versmelten met de verlangenwereld van de seksualiteitsbeleving en al wat daaromheen hangt.

Deze vermenging in heldere onbereikbaarheid van gender en seksualiteit op zich is dodelijk.

We vergeten dan door wensdroom dat seksuele beleving ook een realistische lichamelijke kant heeft en we splitten dan zelfs onze seksuele beleving op in twee domeinen: hoever kunnen we gaan?

Want ook ‘normale’ seksualiteitsbeleving in de praktijk is ons niet echt gegund, er ontbreekt altijd iets!

Iemand schreef me:

“Het overgeven van de verantwoording voor het vrouw worden of zijn in mijn fantasie speelde ook een rol. Dat had voor mij als functie dat ik niet afgerekend kon worden op mijn vrouw worden, ‘ik’ was niet schuldig. Daar had ik behoefte aan, dat ik niet verantwoordelijk was, ik was immers bang voor de veroordeling door anderen.”

Dit vermengd met vervaagd normbesef kan b.v. resulteren in klassieke fantasieën die we bij veel TS terugvinden, namelijk die van de (seks)slavin.

Dikwijls worden deze soort van fantasieën ook gedeeltelijk praktisch uitgewerkt in b.v. fetisjkleding op seksfeestjes, SM-spel, lak en leer, kinky gedrag, prostitutiebezoek, internetzoek, enz.

Slavin willen zijn, het (gedeeltelijk) opgeven van de verantwoordelijkheid over je bewustzijn, je wil.

Het is een fantasie, maar wel eentje waarvan je zou willen dat ze werkelijkheid zou worden. Om toch maar vrouw te kunnen zijn, desnoods in de allerlaagst denkbare vorm.

Dat zou dan toch moeten kunnen, maar neen, zelfs zo niet.

Zelfs overgave aan de duivel lost niks op!

Waarom komen we nu juist tot die bindingen met slavin en prostitutie?

Wel, gewoon omdat er daar geen gevoelsbinding aan te pas komt.

En als wij iets niet kunnen is het ‘lichamelijk voelen’, diepe affectie overdragen tijdens een liefdesdaad.

Bij sommigen onder ons reikt het fantasiebeeld dat we van onszelf hebben dan ook niet veel verder dan de (slavin) vrouw die we willen worden, immers bij het slavin ‘beeld’ dat we voor onszelf maken komen geen concrete mannen aan te pas.

Dat dit uiterst ver kan gaan moge blijken uit de getuigenis van een TS die in haar fantasie als slavin seks had met dieren, en dit zelfs na haar SRS heeft toegepast!

Een slavin is er voor alle mannen! Slavinnen in echte seksspelen worden ook dikwijls geblinddoekt, juist hierom.

Zoals Piaf zingt in ‘Marie trottoir’:

« Toi qui n’attends personne et un peu tout le monde

Erre sur tes talons, tes trop hautes talons !

Marie qui vends du rêve a ceux qui ont tant besoin d’aimer »

Een prostituee weet dat in haar werk geen affectie wordt overgedragen en ze geeft dus een maatschappelijk beeld van op de dool zijn, ze loopt letterlijk op een trottoir over en weer, net als wij ons voelen!

Daarom zijn we dan verplicht om die negatieve seksuele fantasieën in leven te houden en te voeden om toch maar een glimp van binding met ons gendergevoel te behouden.

Op zich geraken we ook hier geen stap verder mee, we zitten volop in de verdrukking.

We maken dubbellevens, bewust of onbewust.

Ons leven is één grote leugen en verwarring.

Zij die zich in ‘t geniep zo af en toe kunnen omkleden, hebben daar nog iets aan, maar de relatieve ontspanning die dat dan toch oplevert, wordt onmiddellijk weer teniet gedaan door een schaamtegevoel dat ons stilaan overheerst.

En het moeilijkst: na verloop van tijd kun je dat schaamte- en schuldgevoel niet eens meer plaatsen.

Komt het van de genderdysforie of van je fantasieën of je zelfbedrog ?

Oeps, snel terug in de ‘normale’ modus!

“O die oude liedjes

Piaf

wat heb ik geweend,

snikkend, van diep binnenuit,

op handen en voeten,

als barensweeën,

die overgave en geboorte van gevoel,

die heel diepe herkenning van jezelf,

herinnering van zoete pijn,

glorieus in beleving,

les cloches qui sonnent

pour accueillir une âme,

l'éternité de l'amour.”

NAAR EEN OPLOSSING?

Nu zijn al aangetast: ons gendergevoel, onze kans op normale seksualiteitsbeleving, onze integriteit, onze vrije verbeelding, ons verlangen, enz.
Het is een wonder op zich dat zo iemand naar de buitenwereld toe nog enigszins normaal kan functioneren.
Om het even wat doen kost ons tweemaal meer energie als voor een normale biovrouw of -man het geval is.

Velen onder ons gaan dan nog een relatie aan en bestendigen die door een huwelijk in de hoop er zo een einde aan te maken.
Maar dat helpt niet.
Een kind erbij, klassieke fout, helpt niet.
Toch houden die kinderen ons dikwijls recht.
Scheiding, helpt dikwijls.
Wat zou de familie zeggen?
Wat zeggen de anderen?
Zal ik mijn kind nog mogen zien?
Chantage---chantage---chantage.
Geld---onterving---druk---schaamte.
Bereid zijn alles te verliezen?

Wat kunnen we doen?
Hoe geraken we uit de molen?
Geen simpele vragen.

Vooreerst aan zij die nog geen huwelijksbanden en dergelijke hebben.

Blijf vrij, en probeer je probleem niet te verdoezelen met grote engagementen.
De enige kans op slagen is **alles** onder ogen proberen te zien.
Tracht je leven te reconstrueren, probeer je seksualiteitsbelevingen inclusief fantasieën in alle openheid eerlijk onder ogen te zien.
Veeg niets onder de mat!
Onderschat de kracht van seksualiteit niet!

Probeer het hele kluwen uit elkaar te halen, probeer inzicht te krijgen.
De belangrijkste actie is het gendergegeven relatief te isoleren van trauma, seksualiteitsbeleving, fantasieën en seksegerichtheid.

Wij zijn specialistes in verdringing, we zitten meestal met hopen geheugenblokkades die het ons zelfs onmogelijk maken ervaringen uit het verleden op te halen zoals ze ervaren werden.
We zijn gespecialiseerd in wat ik zou noemen het verhullen van voor ons gendergevoel zeer belangrijke gebeurtenissen.
Hierdoor is het dikwijls pas mogelijk rond en vooral na de zelfdiagnose, als we de innerlijke zekerheid krijgen dat we echt in het proces van transitie zullen stappen, om grote vooruitgang in 'ontwarring' te maken.
We hebben het houvast dat dit proces ons biedt of zal bieden nodig.
Want zonder perspectief onthullen we ons niet aan onszelf !

*”Zachtjes zink ik weg in mezelf.
Dromerig, maar heel levend,
zo rustig, zo zachtjes en zo blij.
Voldaan en toch zo vol van verwachting.*

*Had hopen plannen voor vandaag,
maar nee, ik voel, ik word gestuurd.
Ik bied geen weerstand,
iets in mij heeft voor vandaag wat anders voor.*

*Misschien alleen die zachte kennismaking met mezelf,
zo vredig, zo diep.
Zo heel gewoon mezelf”*

Het is onder meer deze vorm van feedback, die in eerste instantie nog niet operatief lichamelijk hoeft te zijn, die stilaan ons geheugen begint te ‘ontgrendelen’. Deze eerste golf van feedback komt dikwijls pas volop tot stand na het begin van toediening van vrouwelijke hormonen, b.v. via een groenlichtfase van een genderteam of op eigen initiatief. Want niet zelden worden hormoonpreparaten via internet of andere contacten verkregen. Dit hervinden van ons geheugen, eerst versmolten met angst, trauma, wens en fantasie, is als proces gezien de voorbereiding tot een gezonde 2de puberteit. Het is dan ook een uiterst belangrijke fase van onze psychische transitie. Deze fase loopt meestal met horten en stoten gedurende de gehele verdere technische transitie door.

Voor hen die bijzondere traumatische ervaringen zoals verkrachting op jonge leeftijd, en andere zware vormen van misbruik hebben gekend, moet dit zo goed mogelijk en liefst van tevoren uitgeklaard worden. Dergelijke trauma’s beïnvloeden meestal het zelfbeeld bijzonder negatief, bewust of onbewust. Uiteraard kan door dergelijke trauma’s onze natuurlijke ‘ervaring’ van gender geblokkeerd raken. De dysforie werkt echter in de achtergrond lustig door! Een TS-vriendin spreekt zelfs over ‘genderterrorisme’! Niet zelden ontwikkelt zich inderdaad een diep innerlijk schuldgevoel omdat men ‘anders’, dus TS, is. Dit gebeurt meestal op betrekkelijk jonge leeftijd en is dus letterlijk een antwoord op de agressors, de terroristen, de verkrachters, enz. Dit is vooral in uiterst destructieve vorm het geval als de agressie rechtstreeks door familieleden wordt gepleegd. Ook mentaal wordt continue ontkenning en ridiculisering van ons TS-zijn eveneens als agressie aangevoeld. Waarom zouden er anders antiracismewetten bestaan?
“Sorry, ja, ik ben anders!”
“Shame on you, shame on you, shame on you!” (Schaam je...)
Uit direct schuldgevoel voor dat anders-zijn komt het blijkbaar voor dat jonge TS gratis werken voor familieleden, zich in de prostitutie begeven en hun geld afgeven, tot bankkaart toe, enz. Dat alles om toch maar aanvaard te worden binnen het familiale verband. Een veel lichtere vorm van dergelijk schuldgevoel kennen ook wel wat jonge TS als hun ouders uit elkaar gaan bijvoorbeeld. Zij nemen dan soms innerlijk de schuld op zich. Of we verdringen het hele zaakje.

Door allerlei schuldgevoelens, vervreemding en haatgevoelens jegens ons lichaam komt het ook voor dat het gendergegeven niet voldoende ernstig genomen wordt, dat het als het ware in vele domeinen niet herkend en dus ook niet erkend wordt, ook door onszelf dus!

TS is maatschappelijk gesproken dan ook nog steeds een zeldzaam en relatief onbekend probleem.

Laat aan de andere kant je genderproblematiek ook niet alles domineren, probeer een en ander naar 'belang' in te schatten.

Het hoeft geen betoog dat bovengenoemde trauma's absoluut uitgeklaard moeten worden, desnoods met hulp van buitenaf in traumacentra. Zoniet maken ze de verwevenheid met onze seksualiteitsbeleving nog veel ingewikkelder.

Onderschat de kracht van seksualiteit niet en werk ze gecontroleerd uit als je er behoefte aan hebt.

In elk geval is het belangrijk je seksuele fantasieën uit hun isolement van je fantasie te halen. Het helpt al veel als je anderen ontmoet met soortgelijke verborgen wensen.

Zo krijg je ook beter inzicht in de emotionele koppelingen die seksualiteit teweegbrengt.

Ontdoe je fantasieën van de binding met negativiteit en schaamte waarin en waardoor ze bij jou in de verborgenheid konden voortbestaan.

Gecontroleerde openheid staat hier voor een oplossing, letterlijk.

Ontdek tegelijk ook dat je hier niet alleen staat, vele oudere TS worstelen met deze situatie.

Of doe je stoutste hakjes aan en haal je zin voor avontuur naar boven.

Er bestaan T-feestjes, in principe vooral voor travesties, waar meestal ook wel wat TS vertoeven.

Ga niet te ver, maar zo krijg je een breder beeld dan enkel jouw fantasieën.

Hou er rekening mee dat de meeste daar aanwezige gendertravesties in tegenstelling tot showtravesties heteroseksuele mannen zijn, maar eventueel 'en tenue' zogenaamde homoseksuele handelingen doen, ze laten zich dan veelal anaal penetreren.

Ze doen dit uitsluitend als ze als vrouw gekleed zijn, voor het overige gedragen ze zich hetero.

Er bestaat zelfs een groep biomannen, de 'T-lovers', die hierop afkomen.

Een TS heeft hiervoor toch minder voeling, het is een merkwaardige constructiematch op die gendertravestiefeestjes, waar dikwijls ook wel enkele shemales te vinden zijn.

Mij is echte seks daar nooit overkomen. Een penetratie wil je wel, natuurlijk.

Maar door ernstige zelfmutilatie had ik het mezelf vroeger onmogelijk gemaakt gepenetreerd te worden in mijn mannelijk lichaam! Zo een vier à vijf jaar voor ik in mijn jonge jaren

mannelijke zelfbevrediging 'ontdekte', dus rond mijn dertiende, had ik al op mezelf

geëxperimenteerd met anale penetratie, en die 'weg' afgesloten toen ik 'man' wou worden!

Deze zelfmutilatie (het doorkerven van de anale sluitspier) heeft ook het einde betekend van mijn schuilplaatsje destijds. Ik ben er nooit meer binnen geweest! Heel mijn mannenleven heb ik gedacht dat ik leed aan bloedende aambeien. Eén en ander werd pas ontdekt, en operatief hersteld, een tweetal jaar voor mijn zelfdiagnose als TS, omdat ik toen toch wel wou weten of ik nu anale penetratie zocht of niet. De chirurg beschreef een minimaal dertig jaar oude wonde, iets dergelijks hadden ze nog nooit gezien. Toen kwam ook hier een deel van mijn geheugen terug. Ik weet het nu allemaal weer.

Twee keer heb ik daarna penetratie geprobeerd met zo een T-lover, in dat eerste jaar voor mijn zelfdiagnose toen ik nog dacht of hoopte gewoon travestie te zijn. Het is geen van beide keren gelukt. Ik vermoed dat ikzelf, nu, jaren na mijn transitie, geen probleem meer zou hebben met anale seks, maar het is nog niet aan de orde gekomen.

Toch heb ik immens veel gehad aan die vrijhavens om mijn fantasieën en het begin van mijn 2de puberteit ongeremd te beleven.

Ik heb daar ook veel en diepgaand kunnen spreken met tientallen mensen en niet alleen met TS, TG en gendertravesties, over hun specifieke seksuele outingsvormen.

Het is overigens ook zo dat de intentie van een persoon niet zomaar rechtlijnig af te leiden is uit het gedrag.

Het hangt er veel van af hoe je er zelf over voelt, er zijn geen regels denk ik.

Seksualiteit is nooit goed of slecht op zich, je hoeft je niet te schamen als je met jezelf in het reine blijft.

Leer seksualiteit te zien voor wat het is, koppel het los van je oude emoties en ervaar dat het voor een groot deel gewoon genotshandelingen zijn.

Leer het effect van glad en glans en nylons kennen, draag, indien het voor je gevoel wenselijk is, zelf die spullen, beleef het real life buiten je taboefantasieën. Heb er plezier in, wees blij.

Er is eigenlijk niks speciaals aan, je trekt het testopeil van de mannen up to the sky, en je bent even the queen of the party, het is een spel, ervaar het zo.

Het zijn dikwijls je eerste vrouwelijke ervaringen on the field!

Op het einde van mijn T-party-carrière kozen de optredende artiesten mij geheid uit de hoop als ze een assistentje nodig hadden!

Toen ik twee jaar geleden nog eens naar een jaarfeestje ging op uitnodiging van vele ‘oude’ vriendinnen daar werd ik benaderd door een betrekkelijk jonge man, die me zei dat hij me de enige aantrekkelijke gewone vrouw daar vond tussen die ‘hoop’.

Hij was duidelijk niet op zijn plaats daar en terwijl hij al serieus handtastelijk werd, vertelde ik hem in een poging hem te stoppen dat ik er vijf jaar geleden net uitzag als al de anderen.

Waarop hij in zijn seksueel enthousiasme dan maar uitriep:

“Kan me niet schelen, jij bent echt een lekker wijf!”

Iedereen rond ons vond het een heel grappig voorval, het kan verkeren, gelukkig!

Wees creatief in je puberteitspakjes, daar heeft iedereen plezier aan.

Want je moet je erbij betrokken voelen, daar als een sekspop staan te staan heeft weinig zin.

Je hoeft niet persé je slipje uit en beentjes open, het ging mij vooral over seksuele emotie in communicatie naar anderen en eventuele verdergaande seksualiteit toe.

Leer jezelf graag zien, een transitie lukt niet als je niet houdt van die crazy vrouw in de maak. Jijzelf bent die vrouw waar je altijd naar op zoek bent geweest, no doubt baby!

Op één van die T-dagjes besefte ik opeens met een schok, zo sterk en helder als een blikseminslag, gepaard met een geweldige ervaring van herkenning dat ik echt een vrouw was. Dat deze kleding en gevoelens mijn natuurlijke ‘ik’ waren.

Het beetje travestiegevoel dat ik nog kende gleed van mij af als water.

Ik zie me nog lopen, ineens was ik in mijn lijf, **ik was weer thuis**.

En ineens kon ik ook wenen, van blijdschap, ik was wel heel lang weggeweest.

Het gebeurde in een restaurant, letterlijk tussen de soep en de patatten, toen ik als sexy vrouw met mijn bord tussen de tafeltjes trippelde, en ik zal het **nooit** vergeten.

Ik begin er nu zelfs weer om te huilen.

Geloof het of niet, ik had daarvoor nog nooit mijn kontje gevoeld.

Ineens liep ik ook kaarsrecht.

Van pure fierheid en blijheid.
Ik had mezelf teruggevonden.

Niet voor niets heb ik vroeger zoveel vrouwen ‘gekend’, ik zocht immers wanhopig naar mezelf in hen!

Ik wou ‘vrouw’ leren kennen en zonder het te beseffen identificeerde ik me met hen.

Ga op die feestjes ook niet verder dan je voelt, gebruik geen of zo weinig mogelijk drugs, want dan ben je jezelf niet.

Een beetje kan helpen om je lossier te krijgen, ik benijd vele oudere culturen waar men rituelen en initiaties in de goede geestestoestand kon laten voltrekken, dikwijls met behulp van aangepaste en goed gecontroleerde plantenextracten en niet de alcohol die onze cultuur kenmerkt.

Mateloos genot zoeken is zeker niet aan te raden, dat verslaaft, blijheid maakt vrij!

Vergeet niet dat je op onderzoek uit bent!

En vergeet ook niet dat het vrouwbeeld dat je meestal uitwerkt op die feestjes een van oorsprong ‘mannelijk geïnterfereerd’, ietwat ‘laag’ gevormd vrouwbeeld is, doordat het complete menselijke vrouwplaatje er niet aan te pas komt.

Die feestjes zijn niet ‘the real world’, dat zei mij ooit een organisatrice ervan.

Toch wil je leren voelen en verder groeien!

Seksualiteit in liefde is nog iets heel anders dan die ‘fantasie’seks, daarvoor is er ook een diep vertrouwen en communicatie nodig tussen twee mensen.

Toch mag je de bevrijdende werking van die vreemde puberteitsseks van die ‘volwassen’ zoekende TS niet onderschatten. Het is tegelijk een outing, een ontdekkingstocht als een zoeken naar een seksuele match.

Het komt zo vreemd over juist omdat we al genetisch volwassen zijn.

Daarom beleef je dit best binnen de veilige muren van T-feestjes!

Zelf ben ik misschien naar dertig van die feestjes geweest, heb er veel geleerd, veel gebabbeld, was er vrij geliefd en heb daar toch geen penetratieseks bedreven. Ik heb in een gewone parenclub eens een man buiten gehaald anderhalf jaar na mijn SRS voor mijn eerste enige one night stand en dat was gewoonweg geweldig, zo immens zelfs dat ik de week erna het gevoel had met elke man ter wereld in bed te kunnen springen, ja echt, dat oergevoel. Daarna een dik jaartje sober en toen kwam mijn huidige lover!

En ondanks het toenmalige beeld van een ‘femme fatale’ of een ‘allumeuse’ ben ik toch een trouw en behoorlijk zedig meisje geworden.

*“Zo gewild, zo naar gesmacht,
in een ver verleden, een kinderdroom.
Nacht na nacht, diezelfde onuitwisbare wens,
een vrouw te wezen.
De man in mij te voelen,
O, wat is dat lang geleden!*

*En toch, nu, gisteren, voor ‘t eerst die droom weer opgehaald,
vervuld, nog in dit leven!
Die man te voelen,
ja, echt te voelen.*

*Dat lijf, heel anders dan het mijne,
toch zo geliefd en nu stilaan vertrouwd.*

*O, die herkenning van dat lijf!
Zin in liefde en strelen,
likken en spelen.
Zo nieuw, zo helemaal nieuw voor mij!
Die communicatie en vervulling,
na zovele jaren,
de man in mij!*

*ech, hé, aach, hihi,
OOOOOCH”*

GENDERACTIE

TS is in eerste instantie een zelfdiagnose.

Wat is dat nu eigenlijk?

Wel, aangezien er momenteel geen materiële biologische of lichamelijke aanwijzingen bestaan of erkend zijn om transseksualiteit concreet te diagnosticeren, moet de diagnose eigenlijk uit onszelf komen, althans voor de volwassenen onder ons.

Ik hoop dat volledige lectuur van dit handboekje veel extra info zal geven aan zoekende TS om al of niet tot een evenwichtige zelfdiagnose te kunnen komen.

Voor de jongeren is dat natuurlijk ook het geval, maar officieel wordt de diagnose zolang ze niet meerderjarig zijn door de medische wereld zelf gesteld op basis van hun veruiterlijkte dysforische gevoelens, en is ze bij jongeren vooral toegespitst op het afwijzen van hun biologisch lichaam. Is dan dit laatste niet het geval, is de kans zeer groot dat er later geen GID (genderidentiteitsstoornis) zal optreden en de kinderen zich dus niet als TS zullen ontwikkelen.

Er wordt dan aangenomen dat deze kinderen gendervariant zijn en ze ontwikkelen zich meestal gewoon als man met een homoseksuele geaardheid.

We moeten hierbij opletten niet zomaar tot de conclusie te komen dat kinderen die wel GID ontwikkelen zich later ook homoseksueel zouden uitdrukken. Dan zouden ze na transitie dus lesbisch moeten worden, wat meestal duidelijk niet het geval is.

Dit gevoelige punt kan niet voldoende onder de aandacht gebracht worden. Ik stel dus nogmaals dat er bij GID pas van een authentieke seksuele geaardheid en gerichtheid na een succesvolle transitie kan worden gesproken.

Volwassenen moeten na hun zelfdiagnose ook meestal de medische gate keeping wereld hiervan weten te overtuigen, hoewel er ook wel TS zonder enige vorm van coherente zelfdiagnose bij genderteams aankloppen, puur op basis van de ervaren genderdysforie. Ook dat moet kunnen, het is de taak van de hulpverleners de mate van dysforie en GID bij mensen die bij hen te rade gaan vast te stellen en deze mensen positief verder te helpen.

Welke van de drie groepen ook, iedereen wenst een oplossing voor een als onhoudbaar ervaren dysforische toestand van genderidentiteitsstoornis.

Bij die extreme lichamelijke en psychische ervaringen van genderdysforie betekent dit uiteindelijk dikwijls een wens tot geslachtsaanpassing, en dus uiteraard met de bedoeling na transitie als lid van het doorvoelde geslacht in vrede met zichzelf verder te kunnen leven.

Voor de medische wereld en hulpverleners bestaan er zogenaamd officiële criteria voor herkenning en erkenning van TS.

De meest toonaangevende werd genoemd “The Harry Benjamin International Gender Dysphoria Association”, nu sinds 2006 de WPATH, “World Professional Association for Transgender Health”. De standards of care (SOC) worden regelmatig bijgewerkt.

Deze zijn opgenomen in de huidige geldende publicatie DSM IV van de American Psychiatric Association.

Men spreekt van GID, gender identity disorder, maar in de laatste versie van de SOC 6 (2001) is de term dysforie reeds verdwenen. Meer en meer wordt het beeld van pathologie en binair genderdenken door de hulpverleners verlaten, ik ben blijkbaar van de oude stempel!

Het is natuurlijk ook zo, dat hoe meer ons TS fenomeen door de buitenwereld wordt aanvaard en een erkende plaats krijgt hoe vrijer we daar zelf kunnen mee omgaan.

De DSM V wordt verwacht rond 2013.

De ICD-10 van de Wereld Gezondheid Organisatie spreekt van transeksualiteit.

Mijn officiële diagnosestelling, mijn ‘walking papers’, op basis van dewelke ik een geslachtsaanpassende operatie in België (of eender waar ter wereld) heb kunnen ondergaan spreekt van “*a person with Gender Identity Disorder in absence of major psychiatric comorbidity*”. (Een persoon met een genderidentiteitsstoornis, met uitsluiting van belangrijke andere psychiatrische aandoeningen)

Men spreekt soms ook over ‘genderidentiteitsstoornis niet anders omschreven’.

Ook de geslaagde real life test komt ter sprake alsmede eerder ondergane FFS.

Verder wordt er de nadruk gelegd op de periode en de regelmaat van de behandeling, dat ik ‘klaar’ ben om SRS te ondergaan en ik word erop gewezen dat ik mij bewust ben van mogelijke complicaties die SRS zou kunnen inhouden.

Ook de in mijn geval dubbele positieve diagnosestelling van GID door 2 onafhankelijke genderpsychiaters kwam aan bod.

Mijn ‘walking papers’ werden destijds op mijn vraag in het Engels opgesteld, omdat ik toen nog geen definitieve keuze voor een SRS-chirurg had gemaakt.

Na SRS werd er gesteld dat ik het psychisch en fysiek zeer goed stelde.

Ik mocht vanaf dan op psychisch, fenotypisch en sociaal vlak beschouwd worden als zijnde van het vrouwelijke geslacht.

Voor verdere officiële toestanden met autoriteiten om mijn geslachtsaanpassing ook administratief door te voeren, kreeg ik ook attesten van mijn professor endocrinologie en van de uitvoerende SRS-chirurg.

Mijn medische hulpverleners situeerden zich in Gent, Antwerpen en Brussel.

Het is op deze basis dat wij in vele landen enige financiële tegemoetkoming van ziekenfondsen of verzekeringen bij operaties en behandelingen kunnen bekomen.

Toch zijn niet alle TS hiermee gelukkig, omdat we aanvankelijk als mentaal ziek worden beschouwd, wat door velen, mezelf inbegrepen, niet zo wordt ervaren.

Velen zien en ervaren TS niet als pathologisch en zouden het woordje ‘disorder’ bij GID misschien wel liever vervangen zien door ‘difference’ (verschillend).

Want het gaat hier dus eigenlijk over een ‘anders’ geïnternaliseerde genderidentiteit. Aan de andere kant hebben TS de hulp van de medische wereld hard nodig in hun transitie. Mijn vrouwelijke tweede psy was dikwijls nogal verrast, omdat ik me niet als een ‘patiënte’ van haar aanvoelde en mezelf dus ook niet als dusdanig opstelde. Ik zag haar en de goede hulpverleners die ik gekend heb eerder als bondgenoten in de strijd tegen genderdysforie. In deze strijd is de actieve rol van de zogenaamde ‘patiënt’ immers van het allergrootste belang, dat moge blijken uit dit geschrift.

Er gaan stemmen op om ook TS uit de volgende DSM 5-editie te halen, maar dan zou er een soort van erkenning en tegemoetkoming van hulp uit de medische wereld moeten kunnen komen, zoals dat nu het geval is voor geboortes in ziekenhuizen.

Dit zou op zich niet eens zo’n vreemd idee zijn, want wat wij doormaken lijkt sterk op een tweede geboorte.

Terug naar je gender:

zoek hulp voor je genderprobleem bij een genderteam of hiervoor geschoolde hulpverleners en goede zelfhulpgroepen en fora.

Heel belangrijk, zoek contact met meerdere andere TS-vrouwen die weten waar het om gaat, liefst ouderen in het proces.

Maak niet de fout hulpverleners te geloven die niet door en door vertrouwd zijn met het gegeven.

Sommigen die weinig ervaring hebben in het vakgebied denken nog steeds dat één en ander met analyses op te lossen valt.

TS is rationeel niet te verklaren, het is een irrationeel proces, waar je veel ervaring voor nodig hebt om een ietwat rationeel advies aan een ander te geven, zelfs als je zelf TS bent!

Het grote gevaar van TS-vrouwen met zeer hoge intelligentie, en dat zijn er toch nogal wat, is dat ze soms menen met hun intelligentie dit irrationele proces te kunnen sturen en beheren.

Neen dus!

Ze raken integendeel geen stap verder, omdat ze zich compleet vast redeneren.

Wat wel mogelijk is, is het scheppen van een intelligent ‘randkader’, zodat de uitkomsten van het irrationele proces gunstiger ingepast en uitgevoerd kunnen worden.

Op die manier kunnen ze erin slagen hun transitie voor zichzelf ‘opener’ en voor de buitenwereld naar de vorm aannemelijker te maken en tonen en voelen ze zich minder kwetsbaar en stuurloos.

Dit houdt wel in dat hun intelligentie ook praktijkgegevens uit het maatschappelijke leven moet kunnen sturen, wat bij extreem hoge intelligenties ook al eens ontbreekt.

En we mogen één en ander zeker niet overdrijven, ik heb bij wijze van spreken vele zogenaamde ‘blondjes’ zeer succesvol weten transiteren.

Het is en blijft immers een irrationeel proces waar vooral ‘voelen en openheid’ van het grootste belang zijn.

De TS-wereld zit ook niet homogeen in elkaar. Zo ken ik vele vriendschappelijke relaties die toch meestal onder gelijkgestemden ontstaan. Soort zoekt soort, om het oneerbiedig te stellen. Zo zie je clusters gebaseerd op leeftijd, taalbeheersing, intelligentie, creativiteit, op seksueel of sociaal gedrag, op basis van voorafgaand beleefde trauma’s, hulpverleners en chirurgen, fora, zelfhulpgroepen, beroep, grondgebied, enz., enz.

Je ziet hier ook een bonte mengeling van vriendschappen en ‘afhankelijkheidsrelaties’ ontstaan, voor kortere of langere tijd.

Deze vriendschappen gaan soms zeer diep, omdat we in die globale transitieperiode onszelf toch zeer kwetsbaar en ten gronde heel existentieel opstellen.

Net zoals in de gewone maatschappij moet het klikken. Vele TS helpen op een gegeven moment ook anderen vooruit, zolang je het wereldje niet helemaal verlaten hebt doe je wat je kan voor de anderen, want er is veel ellende en je wil iets terugdoen, want ook jij bent destijds geholpen.

Uiteraard helpen we door anderen te helpen ook onszelf, dat is een vast gegeven, in eender welke maatschappelijke beleving.

Door anderen in hun transitie bij te staan heeft mijn eigen psychische transitie zich breder en dieper ontwikkeld dan anders mogelijk was geweest.

Zo gebeurde het vrij recent dat ik een oudere trans hielp die geblokkeerd was in haar transitie door een deels mislukte SRS en nog wat andere factoren. Het was helemaal op het nippertje. Zes maanden later komt ze er stilaan door en na nog een hersteloperatie leert ze daar een jong transje kennen dat iets na haar geopereerd werd.

Het klikt tussen hen en ze babbelen veel, ze hadden veel jeugdtrauma's en spreektaal gemeen. Het jonge transje wordt twee weken na haar SRS-operatie brutaal verkracht toen ze na die toch zware operatie een luchtje ging scheppen.

De oudere trans is compleet van streek, maar regelt toch nog een hoop zaken voor een zeer urgente herstellingsoperatie. Ze ontdekt daarbij ook zelf in grote verwarring dat zogenaamde T-hulporganisaties en activisten momenteel in België werkelijk niets te betekenen hebben als het gaat over het aanreiken van concrete dringende hulp. Ze is zeer geschokt, maar doet alles wat in haar kunnen ligt om het jongere transje bij te staan. Het jonge transje geraakt er door na een hele reeks noodoperaties en de oudere kan mede hierdoor haar eigen jeugdtrauma's van verkrachting en prostitutie beginnen te verwerken. Na nog wat bijkomende grote crisissituaties met beiden kan ik nu met gerust gemoed de oudere 'loslaten' en zij beseft op haar beurt dat ze ook het jonge transje eens zal moeten laten gaan.

Dit is een voorbeeld van combinatie van diepe wezensverbondenheid en afhankelijkheidsrelatievorming en vriendschappen die nogal eens optreden in de TS-wereld.

Wij beseffen instinctief dat iemand die niet trans is ons niet kan doorvoelen. Zo kan het gebeuren dat sommige van deze diepe vriendschappen zich tijdens een transitie toch tot een relatie ontwikkelen.

We moeten daarbij vooral opletten dat we hierdoor de psychische transitieontwikkeling naar gewone integratie als vrouw later in het proces niet hypothekeren.

Toch blijft dit een regelmatig voorkomend probleem.

Vertrouw alleen andere TS-vrouwen als je kan merken dat ze het proces goed doorgekomen zijn en ze geluk uitstralen. Dat zie je in hun ogen!

Als zo meerdere TS-vrouwen je in vertrouwen zeggen dat ze je aanvoelen als een zuster, is dat een bevestiging van je 'zelfdiagnose' die evenveel waarde heeft als die van 5 psy's bij elkaar.

Op mijn allereerste T-party, waar vooral travesties aanwezig waren, kwam er mij een TS zeggen:

"Toi, tu n'est pas une travesti, toi tu est une TS".

Een andere vroeg me wanneer ik me zou laten opereren. Later bleek dat alle toen aanwezige TS mij eruit gepikt hadden.

Dan weet je het wel !

Er bestaan besloten internetgespreks- en schrijfgroepen voor TS-vrouwen. Ook voor TS-jongeren zijn er besloten internetfora waar ze onder leeftijdsgenoten verkeren. In België doet de organisatie ‘Wel jong, niet hetero’ (sic) onder de vlag van ‘T-jong’ een lovenswaardige poging genderjongeren van 16 tot 30 jaar te bundelen, ze hebben hiervoor in 2010 voor het eerst specifieke subsidies van de overheid bekomen.

In Nederland gebeurt dit al geruime tijd door organisaties zonder ‘kleur’ van seksuele gerichtheid.

Hou er rekening mee dat zij met de grootste mond niet per sé de ware zijn, er spreken en schrijven er meestal in de achtergrond nog wel wat rijpere mee, probeer hen te bereiken. Geloof niet alles wat er gezegd wordt en je zult de eerste najver tussen vrouwen beleven, veel succes!

Koop wat levensbeschrijvingen, maar vooral, praat met andere TS.

Herlees die levensbeschrijvingen en dit boekje in verschillende stadia van je proces en je zult je voortgang kunnen situeren.

Denk er ook aan dat TS-vrouwen die het proces goed doorgekomen zijn niet veel meer rondlopen in zelfhulpkringen. Om het proces af te sluiten moet een TS-vrouw immers na enkele jaren het circuit verlaten.

Dit bemoeilijkt heel erg de continuïteit van zelfhulpgroepen voor TS.

In Nederland lost men dit mede op door in gesubsidieerde georganiseerde zelfhulpgroepen van b.v. Humanitas (nu Transvisie) ten minste één of twee ervaren TS-vrouwen te plaatsen.

Zo af en toe wat TS-vriendinnen die bij elkaar komen om eens onder ‘zusters’ te vertoeven is heel normaal.

Een vriendinnetje dat net als jij de tocht aanvangt is ook goed voor steun in de beslommingen tijdens het proces.

Helemaal op jezelf een transitie doormaken is niet aan te raden, wat feedback en warmte van buitenaf is zeer welkom.

Hoed je voor de eeuwige weirdo’s die overal rondlopen en die gewoon ergens in het proces zijn blijven steken. Het zijn die mensen die zich het meest zichtbaar opstellen en zij hebben voor hun eigen zeer wankele identiteitsbevestiging jouw aandacht nodig, echte vampiers! Zij hebben altijd een uitleg klaar om hun situatie te vergoelijken!

Grote bocht er omheen, zoek gezonde TS-vrouwen die het proces werkelijk, recent of al langer, achter de rug hebben.

Door het grote verloop in zelfhulpgroepen zijn het hier dan ook dikwijls diegenen met onopgeloste problemen die de dienst uitmaken, dat zijn dikwijls de ‘anciens’ die blijven hangen, niet zelden richten deze weirdo’s zogenaamde zelfhulpgroepen op ten einde hun gebrekkig identiteitsgevoel te voeden met de bewondering van zoekenden.

Deze onverantwoordelijke mensen veroorzaken veel extra leed door tendentieuze inforverlening bij de zoekende TS die bij hen aankloppen. Een groot probleem, vooral in Vlaanderen.

Door het structureel wegvallen aldaar van vroeger bestaande organisaties krijgen deze vampiers vrij spel.

Let vooral ook op hun meestal onafgewerkte TS-carrière en drank of druggebruik!

Diegenen die gezwind door een transitie raken zie je hier niet veel.

Toch zijn er af en toe goeie zielen die zich enkele jaartjes opofferen om de boel ergens recht te houden.

Gebruik je mensenkennis!

Er is in België ook geen echt onafhankelijke organisatie meer met fondsen en autoriteit die zich ook nog effectief om ons bekommert, waar b.v. enkele heteroseksuele TS-ervaringsdeskundigen in dienst genomen worden en waar minimaal algemeen secretariaatswerk ter oriëntatie van TS plaatsvindt. Ook het organiseren van consultmogelijkheid alsmede begeleiding en kwaliteitscontrole van zelfhulpgroepen over het gehele land is zeer belangrijk (anno 2009/2010).

De diversiteit onder T-groepen is ook bijzonder groot en TS is maar een onderdeel van het gehele transgenderlandschap.

Ik kan niet zeggen dat ik het niet geprobeerd heb!

Een ander zeer heikel punt is de kwaliteit van de SRS-chirurgie.

Als regel zou ik zeggen dat je minimaal een tweetal resultaten live in verschillende posities (niet op foto, dat is onzin) en van jouw leeftijdsklasse zou moeten kunnen bewonderen voor je tot een keuze van chirurg overgaat. Wat ik hier zeg is nogal rigoureu, toch mag je niet vertrouwen op wat een post-operatieve TS-vrouw je vertelt zonder werkelijk grondig visueel bewijs. De reden hiervoor is dat zij die slecht geholpen zijn de tendens hebben dit te verdoezelen omwille van hun eigen egobeeld.

Het is zelfs regelmatig een aanleiding tot zelfmoord, vooral als er geen diepte of clitorisgevoeligheid is.

Ik kan dit stellen omdat ik zelf slecht geholpen ben en een keuze van chirurg had gemaakt op basis van wat men mij in vertrouwen had verteld. Als dusdanig heb ik er later nooit moeite mee gehad mijn beschamend resultaat te tonen aan andere pre-operatieve TS.

Het heeft mij wel veel pijn en heel wat traantjes gekost om met zo een poesje verder te leven, na alle moeite die ik hiervoor had gedaan. Maar ik heb het grotendeels verwerkt, zoals zoveel nietwaar! In Casablanca was het vroeger dikwijls nog erger!

Het is ook belangrijk absoluut zeker te zijn dat je geopereerd wordt door de goede chirurg. In academische ziekenhuizen worden chirurgen opgeleid en die moeten ook ervaring opdoen en met een beetje pech....

Momenteel zou ik omwille van veel factoren nu als oudere TS me alleen nog laten opereren in Thailand bij een gerenommeerd chirurg die ook gegarandeerd de operaties helemaal zelf uitvoert, bij chirurgen die elke dag soortgelijke operaties uitvoeren en via actieve research goed op de hoogte blijven van alle mogelijke nieuwe technieken en evoluties.

Een beetje naar congressen gaan is blijkbaar onvoldoende!

Dergelijke operaties liggen ook heel gevoelig bij ouderen. Had ik dat maar eerder geweten! Maar eigenlijk was ik gewaarschuwd, maar ja, welke TS wil luisteren?

Daarom leg ik er de nadruk op een goede chirurg te zoeken en je te houden aan wat ik hier vertel. Ik ken de haast en het gebrek aan geld bij de meeste transen, toch, nogmaals, koop geen poessie in een zakkie!

Zorg ervoor om, als het moment voor jou gekomen is om je slipje uit te doen, je dat ook zonder schaamte en in vreugde voor jezelf en je partner kan laten gebeuren!

En gedenk steeds dat jouw eigenlijke probleem een genderprobleem is en niet een 'homoseksueel' probleem, zeker niet aan de basis. De meeste TS zijn niet homoseksueel. Gedreven door ons gendergevoel zoeken wij wel dikwijls naar een vorm van passieve penetratie, en komen dan uit bij op het eerste gezicht homoseksuele handelingen. Aangezien we in de grond niet homo zijn, ligt hier voor ons dikwijls een dilemma van perceptie in onze zoektocht. We hebben dan een probleem dat onze transitie sterk kan vertragen als we onze gendersituatie niet duidelijk genoeg of niet bewust voldoende sterk beleven.

Dit is trouwens ook de reden dat vele TS zich niet gerepresenteerd voelen of willen voelen door homoseksuele bewegingen. Toch wordt anale penetratie in het hedendaagse seksuele beleven stilaan minder en minder exclusief een homoseksuele handeling, en wordt meer en meer toegepast, ook bij hetero koppels.

Je eigenlijke probleem is ook geen seksueel probleem: het is volkomen normaal dat je qua gerichtheid en seksualiteit in het 'rond' draait.

Hoe zou dat nu eenmaal anders kunnen in de gegeven omstandigheden?

Dat komt meestal in orde als je genderprobleem opgelost raakt.

Het kan wel jaren duren na je SRS!

Van het oude beeld van TS, dat vijftien jaar geleden nog de ronde deed en dat oudere TS afschilderde als compleet aseksuele wezens zonder enige seksuele fantasie of zogenaamde fetisjistische of andere seksuele 'afwijkingen' voor hun SRS, ben ik quasi niemand tegengekomen. In minimaal honderd diepgaande contacten was dit maar voor enkelen het geval, en dan nog!

Ik ben werkelijk niemand tegengekomen die niet onder één of andere vorm geleden heeft onder afwijkende seksuele fantasieën of afwijkende seksuele gebeurtenissen van de maatschappelijke norm, al waren dat dan jammer genoeg ook dikwijls verkrachtingservaringen op jonge leeftijd!

Inclusief alle oudere interseksuele mensen die ik in het TS-circuit heb ontmoet.

Oudere TS hebben werkelijk overal gezocht, al beperkte het zich soms tot hun fantasie of tot handelingen in het verborgene.

De grote hoop TS zweeg hier angstvallig over bij de diagnosestelling, omdat ze dachten dat dit bij de medische wereld een contra-indicatie voor TS zou kunnen zijn. En ze niet door het proces van gate keeping zouden geraken en dus niet verder tot het proces zouden worden toegelaten.

Ik hoop toch wel dat de psy's met veel ervaring de laatste vijftien jaar dit oude beeld van het leven van TS voor SRS enigszins hebben bijgesteld.

Zo viel mijn chirurg, met wie ik 's avonds bij haar laatste consultatie regelmatig enkele uurtjes praatte, niet langer dan vijf jaar geleden nog bijna steil achterover toen ik haar zo één en ander hierover vertelde.

De aanleiding hiervoor was dat ze gehoord had dat enkele van haar ex-patiënten zich inhielden met SM-praktijken. Ze was hierdoor uitermate geschokt en was dat nog veel meer toen ik de boekjes van enkele andere ex-patiënten van haar (zonder namen te noemen uiteraard) en van mezelf even opentrok.

Ze kon het niet geloven en haar eerste reactie was er eentje van afschuw.

Waren dit de mensen die zij verder hielp met SRS?

Ik heb toen nogal wat moeten praten om haar uit te leggen dat mensen in genderdysfore toestand ook aandrang van seksuele gevoelens kunnen kennen en dat die aandrang door de situatie van lichamelijke patstelling voor ons op die ogenblikken rare sprongen kan maken!

En dat het bij ons niet alleen om gewone lichamelijke zelfmutilatie ging, want dat vond ze normaal. Dat beeld van afschuw en totale walging van seksualiteit en lichamelijkheid bij ons vond ze normaal.

Had ze zich daar dan nooit concreet iets bij voorgesteld?

Behalve het extreem zelf afsnijden van onze eigen genitaliën?

Blijkbaar niet.

Ze heeft mij nooit meer met dezelfde ogen bekeken en beschouwde mij vanaf dan als een uitzonderlijk geval.

Één keer maar is ze er op teruggekomen en stelde toen dat ik een uitzondering moest zijn en ze zag mij dan ook niet meer als een 'normale' TS-persoon!

Ze had zich duidelijk afgevraagd of ze er wel goed aan gedaan had mij te opereren!

Anno 2006!

Het oude spook van autogynefilie!

Want omwille van een oud psychiatrisch inzicht bestond vroeger het denkbeeld dat TS zichzelf en hun lichaam extreem haten.

Toch ben ik nog nooit een trans tegengekomen, ook geen jongere, die door een transitie is geraakt en daarna een min of meer acceptabele vrouw geworden is en die niet **als vrouw** minimaal van zichzelf hield.

Ligt dat nu aan mij of aan de medische wereld?

Desondanks vind ik haar nog steeds een idealistische en zeer hardwerkende vrouw.

Ze is vooral algemeen praktiserend chirurg en offert vele van haar weekends op bij eerstehulp chirurgie!

Van onszelf kunnen houden als vrouw, die eigenliefde in het proces te ontwikkelen, is van cruciaal belang om succesvol te transiteren. We komen hier uitvoerig op terug in het hoofdstukje over puberteit.

Weet dus dat een transitie alleen genderproblemen (en gerelateerde seksualiteit) kan oplossen en **niets** anders.

Denk niet dat een transitie een wondermiddel is.

Heb je andere psychische problemen, dan moet je die oplossen alvorens een transitie aan te vangen.

Natuurlijk zijn er hopen probleempjes die gerelateerd zijn aan je genderdysforie en die zich oplossen tijdens een transitie, maar toch heel hard oppassen!

Laat nooit door wie dan ook druk op je uitoefenen om een transitie aan te vangen.

Een transitie is geen kleinigheid en je hebt een sterke, onbevangen en soepele **creatieve** geest nodig om door dit proces te raken.

Zonder een vorm van natuurlijk optimisme, een minimale vorm van zelfvertrouwen, idealisme, een humanistisch of religieus engagement, ben je kansloos!

Een transitie doorleven is niets voor mensen zonder enige innerlijke kracht!

Wie toch meent een uitzondering te zijn op deze regel komt achteraf bedrogen uit, en dat is meestal dramatisch.

Alcoholisme en andere drugs en zeker workaholisme zijn dan ook typische plagen.

Daarom heb ik enkele jaren geleden, ondanks mijn vroegere negatieve kerkelijke ervaringen, toch contact genomen met een discrete groep van priesters om ze onze specifieke situatie zo goed mogelijk uit te leggen, immers, zij worden geacht gelovigen bij te staan.

Een transitie duurt gemiddeld 5 à 7 jaar voor je er echt helemaal door bent, zelfs voor de snelsten.

Is het je dat waard?

“De roze wolk is zeer groot!”

De weg is bijzonder lang en er zijn voor velen zware dagen.

Begin er niet aan als je niet extreem genderdysfoor bent!

Een transitie lost als ze goed doorleefd wordt de dysforie op, maar ik heb al dikwijls gemerkt dat andere problemen en zware onopgeloste trauma's tijdens en na dit indringende proces nog sterker naar voor komen en dan zeer hard kunnen toeslaan. Tijdens het proces kunnen er plotseling zeer sterke gevoelens loskomen die je dan niet evenwichtig kan verwerken. Je hebt daar meestal geen ervaring mee, want je hebt veel van die gevoelens, waaronder ook hele mooie, voorheen nooit kunnen doorleven.

Zo kunnen niet opgeloste trauma's ervoor zorgen dat positieve gevoelens die tijdens de transitie vrijkomen stevast verworpen worden en je helemaal stukloopt!

Het is niet omdat je genderidentiteitsprobleem opgelost raakt dat je noodzakelijke algemene identiteitsopbouw als vrouw gunstig zal verlopen.

Een transitie is naast de lichamelijke situaties een bijzonder diepgaand psychologisch proces, vergis je, please, hier niet in !

In een transitie beleef je de grond van wat ik zou noemen je existentiële zijn, en je moet sterk genoeg staan om helemaal alleen de moeilijkste confrontaties met alles en iedereen aan te gaan. En dat in een proces waarvan de buitenwereld in den beginne meestal denkt dat je gewoon je verstand verloren bent, met alle consequenties vandien.

In een transitie maak je ook kennis met je allerdiepste kracht en blijheid!

Je moet in staat zijn je in je eigen kracht te plaatsen en je droefenis en je blijheid te doorleven. Niet voor doetjes!

Ben je echt enorm groot, breed en zwaar, heb je enorme handen en een bulderende stem zul je er rekening mee moeten houden dat je altijd als een 'ongewone' vrouw gezien zal worden!

Na verloop van jaren blijkt dit voor velen zwaarder uit te vallen dan ze oorspronkelijk dachten. Toch heb ik al biovrouwen gezien met dergelijke allures en die hebben hetzelfde probleem, maar ze zijn dat gewend.

Voor biovrouwen is er hoe dan ook van bij de geboorte de zelfzekerheid tot het vrouwelijke geslacht te behoren en dat is niet te onderschatten!

Er zijn echter ook steeds meer en meer transen die openlijk als transvrouw leven.

Hier wil ik toch wel even ingaan op de zogenaamde problematiek van de vrije keuze.

Een groep die ik de 'dark numbers' zou willen noemen, zijn die TS die niet te ontdekken zijn, maar die uiteindelijk in hun levensloop de weg van transitie niet genomen hebben.

Zo ken ik een verhaal uit eerste hand van een priester die teruggevonden werd opgehangen in vrouwenkleding, en onlangs was er zo nog een jongen onder de twintig in de krant.

Dat zijn de weinigen die hun probleem in hun dood nog kenbaar willen maken, maar de overgrote hoop doet dat uiteraard om sociale redenen genderanoniem.

Toch zijn er zeker ook diegenen die een leven geleid hebben als man, zoals wij voor transitie, en die vroegtijdig gestorven zijn, en er zijn er zeker ook velen die hun geheim gewoon mee in het graf genomen hebben.

Zo voel ik nu intuïtief met zekerheid voor mezelf dat als ik op mijn 54ste jaar geen transitie had opgestart, ik nu reeds gewoon dood geweest zou zijn, gewoon uitgeblust, vergaan!

En mijn intuïtie werkt goed. Zo zei mijn vroegere psy ooit tegen me dat ze nog nooit iemand met zo'n sterke intuïtie had ontmoet. Wat door mij destijds, komende van haar, als een geweldig compliment werd gevoeld.

Net als wij voor transitie en zoals zovele travesties ook doen, hebben die ‘dark numbers’ waarschijnlijk heel hard hun best gedaan om geen uiterlijke tekenen van genderdysforie te vertonen.

Hopelijk gaat in de toekomst een verhoogde maatschappelijke tolerantie meespelen zodat ook de aantallen van deze thans onbekende, maar hoogst waarschijnlijk enorm grote groep eventueel zouden kunnen verminderen.

Dat zo een beweging hier stilaan op gang lijkt te komen, blijkt naar mijn mening uit de plotse zeer recente stijging van eerste aanvragen bij genderteams (2009-2010).

Eén en ander zou ons in de toekomst wel eens kunnen verbazen, immers de nieuwere visie op prevalentiecijfers voor TS in de westerse wereld, enkele jaren geleden berekend door een betreunde Vlaamse TS in samenwerking met een Amerikaanse TS, gaven al zeer hoge schokkende getallen aan, ietwat voor de hand liggend als je de Aziatische cijfers voor TS in beschouwing neemt.

Heb je wat geld achter de hand, dan mag je je gelukkig prijzen, je zult alles kunnen gebruiken. Wees zuinig in het begin, laat je niet meeslepen door sexy dure puberteitsaankopen in je eerste enthousiasme, verspil hier je centjes niet aan zoals zovelen!
Met mate, schatjes!

Als je weinig inkomsten hebt kan het ook, hormonen zijn helemaal niet duur, maar je zal meer geduld moeten hebben.

In vele Europese landen wordt een groot deel van de SRS vergoed door ziekenfondsen, op voorwaarde dat je de officiële weg volgt van genderteams of andere bevoegde hulpverleners.

Het grootste probleem van alle TS die aan een transitie willen beginnen is:

wij zijn zeer gehaast, onterecht, maar dat is jullie niet uit het hoofd te praten.

Haast is een gevaarlijke valkuil, maar de meest courante.

Zie dat je als het even kan je niet verzeild geraakt in de prostitutie!

Je moet niet alles ineens willen, maar langs de andere kant moet je ook niet bij de pakken blijven zitten!

Een te langdurige transitie is immers ook een gevaarlijk traject, het kan verstikkend werken.

Zorg er vooral voor dat je een transitienestje hebt, een plekje waar je ongestoord jezelf kan zijn, zodat je, als je er behoefte aan hebt, lekker kan cocoonen.

Je kan hier ook bekomen van de vele operaties.

Bedenk dat we, om in een transitie te lukken, een hele tijd zeer intens met onszelf geconfronteerd zullen worden. We zijn als het ware een heel aantal jaren puur egocentrisch.

Zie dus dat je voldoende tijd voor jezelf kan vrijmaken, anders staat je transitie stil.

Ik ken een TS die erin geslaagd is om tijdens haar zeer succesvolle transitie 6 kinderen alleen op te voeden, maar dat zijn grote uitzonderingen.

We waren gelijk begonnen, zij heeft er iets langer over gedaan, maar hoe!

“Nog steeds deint die olievlek uit.

Heel mijn leven komt stilaan in kaart.

Zo dacht en hervoelde ik nu net mijn oude sterk verlangen naar een veilig kamertje, een eigen kamertje, een baarmoedertje.

Zo rond mijn twintigste.

Ik moet verschrikkelijk moe geweest zijn door mijn mezelf opgelegd machogedrag, mijn kamertje is er gekomen, maar ‘t was toen weer te laat.

*Zo een opwelling van herkenning in je leven moet je onmiddellijk grijpen,
Anders vergaat de kans.*

*In het kamertje, slaapkamertje, hing een tekening van een
meisjesengel die wat ondeugend met haar vleugeltjes wapperde en ietwat onkuis haar
vingertje in haar mondje stak.
Mijn verloren puberteit in een notendop.
In die tijd ben ik naar authenticiteit beginnen te zoeken.
In mijn manier van wonen, van leven, en ik ben beginnen zoeken naar mezelf.*

*En nu woon ik in zo een kamertje, het zoveelste,
Maar nu is het gelukt, dit is mijn transitiehaven.
Hier ben ik een paar maal in geborgenheid hersteld van de chirurgische ingrepen,
Hier voel ik mij heel veilig, hier kom ik tot leven en treed het leven in.
Ook nu nog koester ik die geborgenheid, daar waar er zoveel kan ontstaan,
zovele gevoelens die tot leven komen, ook oude bekenden uit vervlogen kinderjaren.*

*Vroeger zocht ik naar 'vorm', nu komt de vorm vanzelf door het bewustzijn en de
betekenis van de inhoud."*

Uitstellen is dikwijls het probleem van diegenen met bindingen, kinderen, enz.
Er is altijd wel een reden waarom niet 'nu' aan een transitie te beginnen,
Het huis is bijna afbetaald, nog even, de kinderen moeten naar de universiteit, de
echtscheiding is nog niet uitgesproken, bijna op pensioen, eindelijk een goede betrouwbare
baan, enz, enz.
Weet ook dat jonge kinderen over het algemeen weinig problemen hebben met TS.
De grootouders van je kinderen van beide kanten, je ouders dus, vooral de vaders, hebben die
dikwijls wel.

Wat voor redenen ik al gehoord heb, ze hebben één ding gemeen: iedere TS zoekt haar
moment om door te stoten en dikwijls wordt er veel tijd verloren, maar het is zo en niet anders.
Op deze aardbol heeft alles zo wel zijn redenen.
Achteraf kan je als een puzzel wel degelijk je hele vorige bestaan reconstrueren en wordt één
en ander voor je duidelijk.

Waarom zijn wij nu juist TS?

Wel, mijn transitie is van het mooiste dat me in mijn leven overkomen is.
Ze heeft me heel gemaakt, één met mijn wezen.
Het is eigenlijk een voorrecht een transitie te beleven als je ze in blijheid zonder zorgen en in
liefde tot jezelf kunt doen.
Je gaat doorheen een zeer diep psychologisch proces.
De maturiteit en het geluksgevoel dat je opdoet door je stilaan één te voelen is onbeschrijflijk.
Het is in mijn geval zeer laat gebeurd, maar ik heb dan weer het geluk gekend mijn transitie in
betrekkelijk comfort te hebben doorgemaakt. In feite heb ik ze onbewust heel mijn leven
voorbereid, vandaar ook mijn financiële en relationele onafhankelijkheid die ik opgebouwd
had.
Eén van de eerste TS in België heeft mij ooit eens een luxe-TS-vrouw genoemd.

Dat laat ik voor haar rekening, ieder vogeltje zingt zoals het gebekt is, ieder haar moment.

Ik heb over mijn transitie heel enthousiast onthaalde spreekbeurten gegeven voor de moeilijkste leerlingen. Ze bleven na de bel zitten. Ik heb biovrouwengroepen bij lezingen in hun hart geraakt en hun liefde gewonnen.

Alles is mogelijk als je groeit in blijheid, je bent een zonnetje, waar je ook komt, je bent gelukkig, schatje!

Je bent letterlijk het meisje dat niet kon en mocht bestaan en toch tot vrouw geworden is!

HOE BELEEFDE IK GENDERDYSFORIE?

Vreemd genoeg voelde ik in mezelf weinig gemis, tot me erop gewezen werd dat ik een slurfje had en de meisjes een gateke.

Dat ik dus anders was, inzonderheid géén meisje!

Het gebeurde zoals zo dikwijls in de badkamer met mijn nichtje.

Haar moeder verbood me nog langer met haar dochtertje samen een badje te nemen.

Toen was het hommeles!

Ik werd hysterisch.

Toen mijn tante een vijftal jaar geleden op haar sterfbed vernam dat ik een transitie begonnen was, herinnerde ze zich de zaak en heeft ze zich heel oprecht verontschuldigd. Dat heeft mij toen veel goed gedaan, we hebben beiden gehuild en zo het trauma een beetje goedgemaakt, 50 jaar later!

Daarna begon ik me door het onderscheid, dat me duidelijk aangetoond werd, te verzetten.

Niet dat ik er eerst veel van geloofde!

Maar toch, pas dan probeerde ik dat kleine frulleke naar binnen te duwen, zodat het ook een gateke werd. Het was tenslotte toch ook een buizeke.

Opgelost!

Maar het dingetje floepte er telkens weer uit, o drama!

Naar gelang de buitenwereld me meer en meer in mijn genetische genderrol probeerde te drukken, werd het verzet groter.

Niet iedereen onder ons voelde dit zo aan van in de vroege jaren. Sommigen voelden zich vervreemd en beschaamd over hun geslacht als ze voor de turnles met de jongens mee in de douche moesten.

En die vervreemding, want dat is het zeker, kreeg dan stilaan vorm en werd als genderdysforie duidelijk.

Sommigen huilden het uit tegen hun mama en papa, met alle gevolgen van dien.

Een kind dat een natuurlijk vertrouwen heeft, voelt niet altijd intuïtief de bekrompenheid en de hypocrisie die in de maatschappij heerst.

Vervreemding van ons eigen lichaam.

Met je gevoel meer meisje zijn, tegen alle evidente ‘bewijzen’ in.

Big troubles, en toch blijf je naïef in een goede afloop van die levensbedreiging geloven.

Het kan gewoonweg niet, het is onmogelijk, er is iets mis!

Maar er kwam geen goede afloop, integendeel.

En ondanks het feit dat ik een sterk en soepel lichaam had, stond ik op de speelplaats bij de weirdo’s te lummelen. Er waren toen nog geen meisjes in de school, ik heb het gescheiden onderwijs nog meegemaakt.

En omdat ik bijna geen omgang met meisjes had, wist ik niet waar naartoe.

Toen besloot ik me dan maar van de groep te isoleren door de eerste van de klas te worden, steeds maar weer.

Ik werd gerustgelaten, de leerkrachten verdedigden me tegen de meute.

Ik was een ‘eigenaardig’ manneke.

Waarschijnlijk dachten die toen dat ik een homootje was, want over mijn genderoprispingen die ik toch wanhopig vertoond moet hebben, werd klaarblijkelijk de spons gehaald.

Zo ging zelfs het verhaal dat ik verliefd was op een lerares. Die vrouw geloofde dat zelf.

Ik zag ze als een seksegenote, een vriendin, en daarom was ik gemoedelijk met haar.

Je kunt toch niet de hele tijd zonder zussen tussen het geweld van al die jongens.

Doordat mijn vader een hoge functie bij het gerecht had, lieten ze mij ook later buiten huis of school gerust.

Zo groeide ik op. Thuis verstopte ik me ofwel in de kelder bij mijn treinen, waar ik altijd nieuwe landschappen kon maken in papier-maché, kon kleuren, en helemaal boven in een kamertje, waar ik vrij en alleen dan maar de geheimen van het universum probeerde te ontrafelen, want de boeken die ik kreeg waren cowboy- en indianenverhalen en jongens en wetenschap!

In plaats van met poppen te spelen, maakte ik balsahouten en ijzerdraadspulletjes, hele ijle vliegtuigjes met balsa en papier, een beetje in de trant van Panamarenko.

Maar als ik toevallig eens bij mijn nichtje op zondagnamiddag was, kleurde ik de nagels van alle vrouwen, (ik probeerde natuurlijk de kleur eerst uit op de mijne!) en zoog ik de sfeer van de vrouwentafel op.

In de jaren 1950 bestond er een veel grotere scheiding op basis van geslacht dan nu het geval is!

Het duurde niet lang of ik maakte me achter de ingemaakte kasten van mijn slaapkamer een heel geheim eigen kamertje, waarvan de toegang achter schoendozen verstopt was.

Mijn schuilplaatsje was mooi gedrapeerd ingericht met hopen kussentjes, met alle nagelgerief, maquillage, kleine frullespulletjes, hopen balkledij en schoenen van mijn moeder.

Ik had er zelfs licht op batterijtjes en kaarsen voor de sfeer.

Dat werd mijn verborgen rijk.

Want ik had heel vroeg geleerd een en ander verborgen te houden.

Als heel klein kindje al hield ik van de zwarte blinkende stoffen die de kermis- en markt vrouwen in de jaren vijftig droegen, en ik heb mij altijd al aangetrokken gevoeld tot de underdogs in de maatschappij. Zij kenden een voor mij onbekend soort vrijheid, die ik nu kan plaatsen als een soort van ‘gevoelservaring’ in vrijheid.

Om een of andere reden lukte het me telkens weer om dingen te doen waardoor ik als een echte jongen geprezen werd, emancipatie avant la lettre!
Zo nam ik aan zee eens, terwijl mijn ouders een dutje deden, de reservesleutels van de auto en reed ermee weg, de hele dijk af en terug, zelfs mooi terug geparkeerd.
Ik was toen nog geen 10 jaar oud.
Mijn broer, gelukkig een jaartje jonger, was de eeuwige verrader, we kwamen helemaal niet overeen, het was altijd ruzie. Ik was altijd op mijn hoede.
Een nachtmerrie die jongen, maar mijn kamertje heeft hij nooit ontdekt, ik stelde mijn grenzen.
Gelukkig zagen we elkaar heel weinig, alleen bij het eten en zo.

Dat is zo doorgedaan tot ik me na een zwaar mislukte outingspoging dan maar helemaal bij de 'uiterlijke' zaken heb neergelegd en besloot een 'man' te worden.
De man die mede verantwoordelijk was voor die mislukking, was een priester. Ik had zijn mooie theorie die hij te berde gaf over God en dat alles goed was en meer van die pertinente exoterische leugens letterlijk geloofd, ik was erin getrapt!
Ik vermoed dat ik toen een dertien à veertien jaar moet zijn geweest.

Het ondergrondse duwen, het onderbewuste in, heeft ervoor gezorgd dat mijn genetische 1ste puberteitsperiode een totale puinhoop werd, maar door altijd hard bezig te zijn was het draaglijk.
Ik had gedurende vele jaren continu veranderende, maar steeds minimaal twee 'tegengestelde' hobby's, zoals b.v. fotograferen en motorcross, of modelvliegtuigjes maken en waterski, later b.v. filmen en autorally. Ik heb uren en uren in helikopters meegevlogen, geweldig!
Altijd een meer creatieve en een macho grensverleggende bezigheid.
Ik sliep niet veel meer dan 6 uur in die tijd. Dat is nu wel veranderd!

Terwijl ik in mijn bedje lag droomde ik toch nog wakend dat er een man met mij zou vrijen, ik op mijn rug, dat was belangrijk.
Toen er geen man kwam, was de duivel ook goed en daarmee is de toon gezet. De ideale kiemsituatie voor het negatief versmelten van mijn genderdysforie en onvolwassen negatief niet-beleefde seksualiteit, zoals dat in die vroegere dagen zonder voorlichting en morele afkeuring van seksualiteit gewoon was.
Iemand heeft mij toen over seksualiteitsbeleving ooit eens gezegd: *"Als het maar lekker vies was!"*
Toch stond ik me blijkbaar nog toe op het toilet de vrouwenbeeldromannetjes van mijn moeder uitvoerig te verslinden.
Vanaf toen heb ik geen twee, maar ten minste drie parallelle levens gekend.
Mijn mannelijk gecreëerde macholeven, mijn creatieve met oorspronkelijk fotografie en mijn verborgen trans-zijn, dat op een zeer eigenaardige verdoken manier contact hield met mijn 'zognaamd open' seksualiteit.

Zelfs nu ik me meer en meer als heteroman profileerde, vond iedereen me altijd toch nog een beetje *"ne rare"*, maar dat loste ik gedeeltelijk op door een imago van een eigenaardige koppeling van macho en kunstenaar te scheppen, met alles erop en eraan.
In de jaren 68 liep ik rond in een spierwitte, omgekeerde schapenjasje met lange blonde haren tot op mijn poep, ik was dan zogezegd een hippie..., enz.

Ondanks het feit dat ik me niet meer van mijn genderprobleem bewust was, vond ik het toch fijn als de arbeiders op straat me langs achter nafloten omdat ze dachten dat ik een blondje met mooie lange haren was.

Vreemd genoeg stoorde dat toen mijn machoconstructie zelfs niet, merkwaardig.

Niks vindingrijker dan in de hoek gedrumde TS-jes!

Mijn leraar filosofie heeft mij toen ooit eens gevraagd waarom ik die jas altijd aan had en ik kon hem toen al niet meer antwoorden, heb er verder ook niet meer bij stilgestaan.

Mijn genderdysforie ging ondergronds, zoals ik zelf in de underground dook, in het internationaal underground filmmilieu en de zelfkant van het Brusselse en Antwerpse nachtleven. In die periode heb ik ook een film gedraaid waar de meeste acteurs transgenders waren. Het was meer een happening dan een film.

Die transgenders sleepten mij na de opnames altijd mee de nacht in, als enige zogezegde normale man. En nog snapte ik het niet, maar zij voelden wat er diep in mij leefde, dat weet ik nu wel zeker, en ze zijn altijd heel lief voor me gebleven.

Jammer genoeg zijn enkelen onder hen gestorven bij de eerste aidsgolf.

Hoe ik daaraan ontsnapt ben is mij een raadsel, ik verbleef immers geregeld in San Francisco en L.A. gedurende de gevaarlijke incubatieperiode.

Gedurende bijna 30 jaar heb ik mijn dysforie weggeduwd, dus niet bewust beleefd. Het kon wel enkele uren naar boven komen, maar direct daarna was ik dat totaal weer vergeten.

Ik dronk ook vreselijk veel, ik verdronk me en wist niet meer waarom.

Met dat drinken ben ik gestopt nadat ik met mijn Gordini op ongeveer 27-jarige leeftijd voor de poort van het koninklijk paleis over kop ging door in slaap te vallen.

Ik dronk zoveel dat ik er nog alleen moe van werd, niet meer dronken.

Uit pure existentiële angst ben ik gestopt met drinken, van het ene moment op het andere, omdat ik toen opeens (gestuurd door het meisje?) heel duidelijk inzag dat indien ik doorging met mijn 2 flessen whisky en een halve bak tripel trappist per dag, ik onvermijdelijk binnen enkele maanden zou sterven.

Ik heb sindsdien nooit nog een druppel alcohol gedronken en heb ook gek genoeg nooit ontweningsverschijnselen vertoond op de psychische problematiek na, die een jaartje later hevig op de deur begon te bonken. Maar zelfs toen legde ik geen bewuste relatie met mijn genderproblematiek, ondanks mijn vrouwbeeld dat zich in mijn geest trachtte te vertonen. Dit gebeurde via een beeld van een schilderij van een blonde vrouw, waarvan alleen het hoofd gevat in een harp boven water dreef, de haren als een waaier uitgespreid op het water!

Het heeft wel zeer diepe sporen nagelaten in mijn leven en carrière. Vooreerst kon en durfde ik me niet te binden, de relaties met biovrouwen liepen allemaal vrij vlug stuk, er was na korte tijd totaal geen gevoelsmatige communicatie bij het vrijen meer.

Toen ik een bevriende psycholoog mee naar een oplossing liet zoeken voor een ouderschapsregeling voor mijn zoon, liet die me een afspraak maken bij een psychiater in een grote stad. Deze man was toen volzet en belde mij een jaartje later terug. Toen zei ik dat het niet meer nodig was. Kun je denken, een jaar wachten voor een afspraak. Toen ik vijftien jaar later een telefoonnummer kreeg van de toenmalige genderstichting om in die zin actie te ondernemen bleek het over dezelfde man te gaan. Hij was een bekende genderpsychiater. Waarom heeft mijn toenmalige bevriende psycholoog dit niet hardop tegen mij durven zeggen

of heeft hij dat wel gedaan en heb ik het niet willen horen? Want ik wist dat hij beroepshalve ervaring had met opvang van wat men nu transgenders en genderblenders zou noemen. Ik voelde mij aangetrokken tot wat er daar gebeurde, maar hield het toch veraf.

Zakelijk hield ik mijn vennootschappen zo klein mogelijk, ik wou geen grote engagements en de bijbehorende continue verantwoordelijkheid voor vele werknemers.

Ik probeerde zo vrij mogelijk te blijven, gelukkig.

Ik kende zeer regelmatig zware energiestoornissen die alleen met acupunctuur op te lossen waren, teveel yin.

Ik was fysiek niet in staat een geregeld leven te leiden, met een gevoel van continue uitputting, ik kon er wel even hard tegenaan, maar moest dan recupereren, ik had totaal geen reserves.

Samengevat: geen slagkracht en uithoudingsvermogen.

En natuurlijk, heel, heel veel alleen, je vindt voor je gevoel geen weg meer.

Ik was niet vatbaar voor 'gewone' eenzaamheid, dat was kinderspel, mijn eenzaamheid was er eentje van niet rechtstreeks gevoelsmatig te kunnen communiceren, op de grens van autisme!

Ik zocht teveel in geestelijk spirituele mentale richting, te weinig in mezelf, ik wist wel dat ik 'voelde' met mijn denken, maar bij gebrek aan referentiepunten dacht ik dat zulks niet ongewoon was.

Toch behield ik vertrouwen in het leven, wat zich uitdrukte in een natuurlijk optimisme, ondanks alles!

Ik kende geen 'losse gevoelsmatige' contacten.

Ik voelde niks als ik iemand streelde, dat kon even goed een houten blok zijn, enz.

Toch kun je moeilijk een vinger leggen op wat er gebeurt: een gevoel dat je niet kent mis je niet!

Het was dan ook niet 'ik' meer die aan het vrijen was. Soms trad ik zelfs letterlijk uit mijn lichaam en zag mijn lijf koortsachtig proberen lief te hebben.

Zo kunnen we verder gaan tot bijna mijn vijftig, pas toen ben ik stilaan wakker geworden.

Het internet zij geprezen!

Ik besef nu dat ik het **eigenlijk** nooit vergeten ben, maar er steeds voor gevluht ben, ook voor de consequenties.

Ik had altijd geweten dat ik in de verkeerde genderrol leefde, maar wou het niet onder ogen zien, en dus wist ik het niet meer, langer dan dertig jaar lang.

Wat men niet zien wil, wel, dat ziet men inderdaad niet.

Al is het een olifant die voor je staat.

De keren dat er raakpunten waren, werden die daarna gewoonweg direct vergeten.

Op het einde van mijn 'mannencarrière' werd ik zo een beetje gezien als een wijze man, alom gerespecteerd. Ik kan met de hand op mijn hartje zeggen dat ik al man wat ik uit mezelf heb kunnen halen helemaal versleten, opgebruikt heb.

Ik zag er rond mijn vijftig bijna zestig, soms wel zeventig uit.

Het ontwaken heeft toch nog vier jaar geduurd en vanaf dan ben ik terug stilaan het bommeke geworden dat ik eigenlijk altijd was.

Ik heb altijd tussen alle werelden in geleefd.

Ik was nergens echt thuis, behalve in de bergen, en dat is dan ook weer in feite tussen hemel en aarde.

Als een gekwetst menselijk dier vluchtte ik weg in de volle natuur.
Daar ben ik op dit ogenblik nu even terug en heb vanaf mijn schrijftafel een uitzicht op een vlakbij gelegen 600 meter hogere ‘twinpeak’ rotsachtige berg met Chinees karakter en een 400 meter lager gelegen dal van 30 km lang.
Het heeft net geregend en er staat een volkomen dubbele regenboog die de vallei met de berg verbindt in een bijna glorieus laatste oordeel-licht.
Zonder het te beseffen ben ik heel mijn leven in transitie geweest.
Ik was een soort boodschapper, stond altijd overal tussenin, behoorde quasi tot geen enkele vaste groep en was inderdaad altijd op weg (trans, trans, trans!).

*“Ik ben een reizigster, wier aantrekkingskracht verdwijnt, eens de verhalen zijn verteld.
Gastvrijheid heeft ook haar grenzen.”
(Ella)*

Het enige speciale, nu macha, dat ik opnieuw doe na 12 jaar, is met een motor rijden, het is sterker dan mezelf, onderdrukken doe ik niets meer, dat heb ik aan mezelf beloofd.
En nu draait mijn adrenaline, vroeger niet.
Gek genoeg, mede daarom rijd ik nu zelfs stukken beter dan ooit tevoren als man, kwestie van het beestje met je lijf aan te voelen!
Het is geweldig om in een lange bocht tegen meer dan 200 km/u. met één vingertopje bij te sturen, eigenlijk stuur je met je lijf!
De rust en zekerheid die je gedreven door adrenaline op dergelijke momenten ervaart, zijn toch wel heel speciaal. Een dag later, als ik over straat wandel, heb ik soms nog het gevoel ‘op te stijgen’!
Vele kennissen zien het echter als een rudimentair overblijfsel van mijn macho man!
Ze vragen zich dan af waarom ik al die moeite heb gedaan om te transiteren als het is om met een racemotor te rijden waar ze nog niet eens bij in de buurt durven komen als de motor draait, laat staan berijden.
Het is ook heel prettig on the road te kunnen dialogeren met mijn partner, die leeft voor motoren, en stilaan ook voor mij!

ONZE ZOEKTOCHT

We zoeken onszelf.
Tegenwoordig is ‘transseksualiteit’ als begrip bekend.
Vandaag zijn er zelfs schoolprojecten die de jongeren initiëren inzake ‘gender’, in België het project www.genderindeblender.be, (men heeft beloofd die url te behouden).
Dit is een project waar het begrip gender algemeen aangekaart wordt, een onderdeelje ervan betreft TS.

Dat is niet altijd zo geweest!
Vroeger zijn er verschrikkelijke dingen gebeurd met jonge TS-kinderen, soms echt onuitsprekelijk.

Ik wil er hier niet te diep op ingaan, maar vele getuigenissen uit eerste hand zijn onbeschrijflijk schrijnend. En ik spreek niet over een of twee, maar tientallen. De reeds eerder besproken term genderterrorisme is hier op zijn plaats. En niemand, ook wij niet, wisten waarnaartoe, behalve prostitutie, en voor velen, ook voor mij, waren hier toch onoverkomelijke morele bedenkingen bij. Bedenk ook de toenmalige grote macht van de kerk en de destijds daarmee gepaard gaande hypocrisie in alle takken van de maatschappij, zowel medische, bestuurlijke, gerechtelijke, onderwijs, werkgelegenheid, enz. Zelfs nu nog kan een transseksueel geboren vrouw, met alle identiteitspapieren en procedures in regel, onmogelijk voor de 'katholieke kerk' met een man huwen. Strikt genomen naar kerkelijk recht, mag een priester ons zelfs geen sacramenten toedienen, dit anno 2010! In vele andere religies en culturen werd en wordt transseksualiteit echter wel aanvaard.

Tot voor een tien à twintigtal jaren wisten velen onder ons zelfs niet dat er hulp mogelijk was. De verwarring was zeer groot. Wat was er nu eigenlijk met ons aan de hand, waar konden we terecht? Sommigen onder ons waren zich dan weer nauwelijks bewust van hun situatie, we stopten het weg, geloofden, konden soms zelfs niet geloven dat er met ons zoiets aan de hand was. We kenden het begrip gender niet eens. We konden het niet plaatsen, we hadden geen referentiepunten, het was te gek voor woorden!

Zeer vele mensen beschouwden TS als 'doorgedraaide' homoseksuelen, zelfs nu nog! Dat is eigenlijk ook niet te verwonderen als je beelden ziet van gay parades, waar showtravesties, shemales en drag queens met hopen gekleurde pluimen een feestelijk zeer overdreven karikaturaal vrouwbeeld neerzetten! En vooral, zij verdienen in het gewone leven centjes met hun creaties van het karikaturaal vrouwbeeld dat ze met gevoel voor spel- en showelementen zo uitbundig vertolken.

Bij ons TS liggen de zaken toch helemaal anders, wij zijn in essentie geen mannen en voor ons is de genderoverschrijding permanent en wordt dikwijls als levensbedreigend ervaren. Zolang een man op een overdreven karikaturale wijze met het vrouwbeeld spot, blijft hij toch als man voor de toeschouwers 'bestaan', o macho wereld! Wij spotten geen moment met vrouwbeelden, zelfs in onze 2de puberteitsperiode is het ons ernst, ook onze korte rokjes zijn ons op dat moment ernst, dat maakt ons puberteitsgedrag nu net voor de buitenwereld zo schrijnend, we zien er op dat moment meestal nog teveel man uit en toch zijn we duidelijk geen gewone mannen! Op zich is er natuurlijk niks mis met korte rokjes, zeker als je mooie benen hebt, maar het beeld moet passen, bij biotienermeisjes in hun puberteit vindt iedereen dit doodnormaal.

Voor ons is er de angst voor het onbekende, de financiële afgrond, voor de totale sociale afwijzing. Er bestond een grotesk onbegrip jegens ons, net omdat wij het juist wel ernstig meenden, en dit gepaard met een totaal gebrek aan goede info, ook destijds binnen de homowereld, juist omwille van die hoger genoemde verschillen.

Toch moeten we onze stoutste droom waarmaken, er is geen andere weg. Wat ik ervaren heb en ook nogal wat anderen, waren psychosomatische aandoeningen in de jaren voor onze outing. Zo kreeg ik een jaar voor mijn zelfdiagnose, toen ik nog helemaal geen hormonen had gebruikt, een exclusieve vrouwenziekte. Alle dokters uit mijn

artsenpraktijk kwamen kijken en begrepen er niets van. Niemand was toen op de hoogte van mijn innerlijke TS-ontwikkeling!

Meestal werd er door ons pas actie ondernomen als de innerlijke druk zo groot geworden was, dat het voor ons gevoel een zaak werd op leven of dood, wat dan weer een snelle oplossing noodzaakte.

Daarom zijn TS ook zo gehaast om op een gegeven ogenblik in hun leven een transitie aan te vatten.

Zelfs in die actie besloop ons de onzekerheid. Zouden we wel echt genderdysfoor zijn, kon dat nu zo'n grote impact hebben op ons leven?

We hebben er geen idee van hoeveel TS voor een mogelijke transitie zelfmoord pleegden, maar het moeten er zeer veel geweest zijn.

Nogal wat TS die ik ken, hebben zelfmoord overwogen of effectief geprobeerd, of zijn erin geslaagd.

“Want genderdysforie is de beleving van het verschil in gendergevoel van jezelf en van je genetisch lichaam en alle daarbij horende rolpatronen.” (Frédérique)

We spreken dikwijls van de moed die een trans toont om te transiteren, maar eigenlijk is er op een gegeven moment geen keuze meer.

Dat kunnen alle nog levende oudere transen getuigen, al zijn er ook die tegen beter weten in toch verkiezen geen transitie aan te vatten...

Velen onder ons, ikzelf inbegrepen, zochten naast hun zelfdiagnose en meningen van andere transen een 2de en zelfs 3de opinie van een deskundige psy.

Die terzake deskundige psy's kun je met een vergrootglas zoeken. Ik heb gekke en schandelijke dingen meegemaakt alvorens bij een iets of wat deskundige en ervaren psy te belanden, maar die is ondertussen met pensioen.

Sommige psy's mogen een beslissing tot transitie dan wel zien als een gedeelde of uitsluitend hun eigen verantwoordelijkheid, uiteindelijk is het ons leven en zijn wij voor onszelf verantwoordelijk.

Dat houdt natuurlijk ook in dat we daartoe in staat moeten zijn.

Anno 2004 was er nog een assistent van een genderpsychiater die van mij 'een zachte man' wou maken, totaal absurd.

Ik ben er na meer dan tien sessies gewoon weggevlucht. Die man geloofde zelfs niet eens wat ik hem vertelde!

Alleen dat al geeft een indicatie hoe het er 20, 30, 40 jaar geleden aan toe ging.

Velen zochten het dan maar in de prostitutie, waar wel wat travesties, transen en zo werkten. Daar was immers wel één en ander geweten over transseksualiteit, maar uiteraard zeer slecht toegankelijk voor 'de gewone burger'.

Het is per slot van rekening nog steeds een zeer gesloten commercieel circuit.

Dus dat was voor velen onder ons geen echt goede oplossing.

Toch heb ik ooit van een bioprostituee, met wie ik veel babbelde, een boek over TS meegekregen.

Maar de onderdrukking bij mij was te groot en het boek dat ik in één nacht zeer enthousiast heb uitgelezen (en onmiddellijk daarna weer vergeten!) was eigenlijk een horrorbeschrijving door de lijdensweg van de betrokken TS.

Met de opkomst van het internet en vooral goede selectieve zoekmachines is er veel ten goede veranderd.

Je kent meestal in het begin niet de goede zoektermen zoals gender en dysforie en transgender en dergelijke.

De ‘tags’ veranderen ook weer in elke taal, de afkortingen ook.

Bij mij kwam er een doorbraak toen ik op een Nederlandse site een beschrijving vond van een geslachtsaanpassende operatie (SRS) en dat er daar in Amsterdam zoiets als een genderteam bestond.

Eens je iets te pakken kreeg, vond je het één na het ander, en zo groeiden we naar een oplossing toe.

Ikzelf heb 4 jaar nodig gehad alvorens ik op mijn eentje wegwijs geraakte en mezelf tegelijkertijd kon voorbereiden. Zo gebruik ik hier bewust de oude, meest internationale courante termen, de hele wereld spreekt over SRS en niet over GAO (geslacht aanpassende operatie), de officiële Nederlandstalige term.

De nieuwere benaming is overigens GRS (gender reassignment surgery). De situatie is nu veel verbeterd en het is eenvoudiger om via internet aan info te komen.

Toen ik in die warrige periode voor mijn zelfdiagnose eens een afspraak maakte bij Truus (de Nederlanders onder jullie waarschijnlijk wel bekend!) om mij eens helemaal als vrouw te kunnen kleden, gebruikte ik hiervoor zelfs een apart gekochte simkaart voor de telefoon! Zo groot was toen nog de schaamte en de angst voor maatschappelijke afwijzing, anno 2002!

“Secundaire transseksuelen komen pas op latere leeftijd tot de ontdekking dat de problematiek die ze in hun leven hebben ervaren terug te leiden is tot transseksuele gevoelens. Veelal hebben deze mensen een verleden achter de rug van ontkenning van hun ware aard. Als kind voelde je wel dat er iets niet klopte, maar je had de kennis en de vaardigheden niet om dit onder woorden te brengen. In de pubertijd wist je dat je afgebrand zou worden als je uitkwam voor gevoelens die je nagenoeg zelf niet onder woorden kon brengen. Gevoelens die zo tegengesteld waren aan het fysieke lichaam, dat ze onbegrijpelijk waren. Vaak is verlichting voor de hevige stress gezocht in werk, activiteiten, huwelijk, extreem mannelijk gedrag of extreem mannelijk werk. Velen hebben jarenlang geworsteld met diepe gevoelens van schuld, schaamte en angst. Iedere transseksueel komt op een gegeven moment oog in oog te staan met de persoon die hij in werkelijkheid is. Vaak kost deze confrontatie verlies van alle zekerheid die in de loop van jaren is opgebouwd. Ook relaties stranden meestal. Na een traumatisch leven, waarin levenslang ontkend is wie men in werkelijkheid is, ontstaat een nieuw trauma: het verlies van wie je dacht te zijn en het verlies van alle zekerheid, van huis, haard en kinderen, in je bestaan. Dat deze mensen, ondanks de gigantische deuken die ze in hun leven oplopen, toch op zeker moment weer kunnen zijn wie ze in werkelijkheid zijn, zegt wat van de sterkte, de kracht en de moed van hun persoonlijkheid. Zij zijn overwinnaars en overlevenden in een letterlijk ten dode toe gevecht tegen zichzelf.”
(Ilse Mikage)

HET GROTE ZWARTE GAT

Enkele hoofdstukjes geleden heb ik de irrationaliteit van het proces aangeduid.
Het proces van de technische transitie op zich is natuurlijk makkelijk rationeel te vatten.
Het gaat immers over hormooninname, passabiliteit, FFS, real life test en SRS.
Iets heel anders is hoe je je daarbij voelt.
We hebben het hier al uitvoerig gehad over opruiming, je gendergevoel vrij krijgen, medische diagnosevoorwaarden, puberteit en dergelijke.
We hebben ook al aangeduid dat TS een zelfdiagnose is.
Je hebt veel rondgezocht en veel info verzameld, want natuurlijk wil je niet over één nacht ijs gaan.
Je hebt al zoveel gehoord dat je alles, inclusief je dierbaren en levenszekerheden, met een transitie compleet kunt verliezen.
Je hebt hier en daar ook positieve geluiden opgevangen.
Je weet het niet meer zo goed!
Je hebt je zelfdiagnose gesteld, je vermoedt dat je TS bent.
Tegelijk heb je angst, want je wil het diep vanbinnen zo graag, dat je vreest dat je verkeerd bent.
In elk geval denk je dat je genderdysfoor bent.
Je hoopt misschien maar gewoon een gendertravestie te zijn.
Je herkent zoveel van wat hier geschreven is, alsof het over jou gaat.
Je voelt een enorme aantrekking om in die transitie te stappen, toch twijfel je, terecht.
Zou het echt waar kunnen zijn dat ik zo genderdysfoor ben dat ik baat zou hebben bij een transitie?
Je snakt naar een oplossing, een bevrijding, je denkt dat je stilaan je gewone verstand aan het verliezen bent.
Het laat je niet meer los, elke dag, elk uur ben je er mee bezig.
Je begint je werk en je relaties te verwaarlozen, niets trekt je nog aan, behalve dat.
Er moet iets gebeuren, zo gaat het echt niet langer meer.
Je vreest misschien dat je drang naar vrouw een seksuele fantasie is.
Je snakt zo naar vrouw dat je het heel graag zou doen, toch heb je angst van je wens.
Want je bent gewend je vrouw in de kelder te steken, zij kan niet goed zijn.
Je voelt dat je veel plezier aan je vrouw zou kunnen beleven, daarom heb je er angst van, want je hebt tot nog toe geen echt goede ervaringen met genot, met plezier in jezelf.
Wat als je een verkeerde keuze zou maken?
Je gevoel trekt je naar alle kanten.
Je isoleert je, je raakt helemaal klem.
Het kan zo geen minuut meer verder!

Welkom aan de rand van het grote zwarte gat!

Je moet nu handelen, je weet het totaal niet meer. Wat te doen?
Je pleegt geen zelfmoord, het leven in je is te sterk, je bent gelukkig positief ingesteld!
Toch is alle rationaliteit in jou nu gebroken, je voelt dat je moet handelen, iets doen, een beslissing nemen.
Je staat nu op de springplank over het grote zwarte gat.
Neem je de duik naar je onbekende zelf?
Die beslissing met een concrete handeling bezegelen.

De telefoon nemen en een genderteam bellen, met knikkende knieën, met ongeloof over wat je nu doet. Toch doe je het en dat maakt je iets rustiger.

Pas nu heb je je zelfdiagnose echt geaccepteerd, je wil je overgeven, je bent er klaar voor, de rationele weerstand in jou heeft zijn vat op jou verloren, je wordt rustiger, je geeft je over.

Je bent in het grote zwarte gat gesprongen, je wil je overgeven aan je natuur, je wil je vrouw werkelijk kunnen omarmen!

Laat je tranen maar vloeien, je bent in het proces gestapt, je zult je vrouw leren kennen.

Het komt wel goed met jou, je bent nu heel alleen, maar dat zal zo niet blijven.

Je zult anderen leren kennen, je zult geholpen worden, je zult jezelf leren helpen!

Je gaat een innerlijke kracht ontwikkelen die je door dit krankzinnige proces gaat loodsen.

Ik wens je van hieruit veel succes, ook met tranen in de ogen, want ik heb nu net mijn eigen kantelmoment weer ervaren om het aan jou zo te kunnen vertellen.

Zoveel emotie, je wist niet dat je daartoe in staat was!

Het ga je goed op je weg.

Ik omarm je in de geest en spreek je bemoedigende en troostende woorden toe.

Ik omarm je voor het eerst als vrouw, laat je tranen maar rollen,

Welkom zuster!

Toen ik dit korte stukje aan TS proeflezeressen doorstuurde, kreeg ik enkele geweldige zinnnetjes terug:

“De oervrouw pakte me bij de hand en ze doet dit nog steeds, Che!”

“Je innerlijke waarheid is de grootste schat van je leven, de energieke bron.”

“Mijn gevoel was dat ik vanaf het moment dat ik de knop had omgezet in een stoel belandde die me automatisch door de transitie heen loodste, voor mijn gevoel was dat ook geen strijd, maar eerder een spirituele ervaring waar ik nu zelfs nog met warmte op terugkijk.”

“Ik heb de natuur gevolgd zoals die in me zit en dat is zo een bevrijding!”

Van niet transgendere proeflezers kreeg ik nogal eens de opmerking dat dit stukje zeer dwingend, dreigend en uiterst scherp overkomt, dat ik de lezer dwing tot een besluit.

Dat is uiteraard hun normale perceptie, ze kunnen immers zelf niet innerlijk ervaren wat genderdysforie betekent.

Juist omdat niet transgendere personen zich onmogelijk in onze situatie kunnen inleven, kunnen ze deze onstuitbare innerlijke ‘druk’ bij zichzelf niet doorvoelen en interpreteren ze dit korte stukje in eerste instantie dan ook als een door mij aan de lezers opgelegde dwang. Terwijl het gewoon een letterlijke beschrijving is van de ‘opgehaalde’ herbeleving van mijn eigen kantelmoment.

Een beleving die ikzelf destijds als een enorme bevrijding heb ervaren.

Niet-transgendere personen ervaren uiteraard ook niet die enorme explosie van gevoel, van bevrijdende emotie, die voor ons op zo een kantelmoment, als ons moment van waarheid, kan vrijkomen.

Natuurlijk voor ieder haar moment!

Deze situatie van totale patstelling van ratio en voelen waarin extreem genderdysforische personen terecht kunnen komen wordt in de DSM IV dan ook gezien als syndroom van GID.

Toch is het voor velen onder ons op zo'n extreem moment mogelijk om zelf op eigen kracht uit deze door de psychiatrisch medische wereld geziene situatie van zogenaamde 'mentale stoornis' te geraken.

Gewoon door de eigen doorvoelde zelf genomen beslissing in het andere geslacht te gaan leven. Deze beslissing hebben we te danken aan onze overlevingsdrang, die overigens ook onontbeerlijk is voor onze verdere éénwording als mens.

Als we daarna slagen in onze transitie, geholpen door de medische wereld, verdwijnen immers onze grootste problemen als sneeuw voor de zon.

Pas dan worden we ook als mens door de buitenwereld als natuurlijk en normaal aanvoeld. Heel het proces van transitie daarentegen komt als onbegrijpelijk over naar de buitenwereld, maar eerlijk gezegd ook naar onszelf.

Want ook wijzelf weten niet hoe we in deze situatie door geboorte verzeild zijn geraakt.

De sprong is een volledige overgave aan onze intuïtie en aan ons gevoel, en is rationeel ook door onszelf op dat moment niet te vatten.

Vandaar de oude Franse benaming 'le saut de l'ange' voor een transitie (de sprong van de engel).

En schreef R. M. Rilke niet ooit zoiets als:

“Allemaal worden we geboren met een brief binnen in ons en alleen als we oprecht zijn tegenover onszelf mogen we die misschien lezen voor we sterven.”

En oprechtheid geldt ook voor gevoelsbeleving, dat wordt ons wel duidelijk.

*“Ik ben die ik ben,
gekend door mezelf,
in alle eeuwigheid,
in dat ene moment van waarheid,
ons aller kosmische bron,
la source éternelle de conscience,
ençainte de vie et d'amour.*

WIJ EN DE BUITENWERELD

Familie, vrienden, werkrelaties en de maatschappij!

Uiteraard één van de moeilijkste aspecten van een transitie.

Wat denken de anderen van ons?

Afwijzing of acceptatie?

Het is niet voor niets dat vroeger bijna alle TS in de prostitutie verzeild raakten.

Alleen in het submilieu binnen de prostitutiewereld werden we aanvaard voor wie we waren en was het leven ietwat leefbaar.

Toch zijn er nogal wat die vanuit die positie een man veroverd hebben en een normaal leven hebben kunnen leiden na die initieel woelige jaren.

Afhankelijk van omgeving en culturele positie waarin wij ons bevinden kan er acceptatie of totale afwijzing plaatsvinden. Maar het heeft vooral met onszelf te maken.

Mijn kennissenkring is uitgedund, maar ik heb mijn echt goede vrienden behouden. Toch bouw ik nu een heel ander leven op, waar mijn vroegere vrienden steeds minder een actieve rol in spelen. Het zijn tenslotte mannen met ook hun problemen en gezin.

Wat denken wij TS eigenlijk van de anderen?

Eén ding staat vast: iemand die niet zelf TS is, kan onmogelijk werkelijk begrijpen of doorvoelen wat ons drijft.

Dat weet ik zeker uit honderden contacten.

Daaruit volgt dat in het beste geval de buitenwereld ons kan respecteren, maar niet begrijpen.

Wij zijn ook niet echt talrijk, enkele duizendtallen in België en Nederland!

We worden meestal op wereldschaal gezien als een minisubgroep, vertegenwoordigd door homoseksuele groepen, maar die begrijpen onze positie eigenlijk ook niet.

Met 'ons' bedoel ik in dit geval diegenen onder ons die hetero zijn en ik verklaar me nader.

Onze situatie is ook niet zo eenvoudig te volgen door de buitenwereld.

Zolang we in het 'verkeerde' lichaam zaten, waren wij de kampioenen van het 'vervalsen' van onze seksuele gerichtheid. We zochten grotendeels een 'uiterlijk lichamelijke' match, wat niet echt lukte. Eens onze transitie voleindigd en we in het goede vrouwenlichaam zitten, switchen we doodleuk terug naar onze als 'natuurlijk' aangevoelde seksuele gerichtheid, die deze keer eveneens 'uiterlijk lichamelijke' naar heteronormen klopt.

We kennen dus wel dikwijls, net als vele homoseksuelen, op een gegeven moment van ons leven een 'uiterlijk zichtbare verandering' van seksuele gerichtheid.

Immers, veel oudere homoseksuelen huwden ook met een partner van het tegenovergestelde geslacht omwille van sociale druk en kenden later een 'coming out', net als onder ons vele oudere TS.

En dan zijn er eveneens die hetero TS', die van in den beginne uitsluitend op mannen gericht waren, dus van nog voor hun transitie!

Zij vallen dus altijd al op mannen, maar zijn daarom op dat moment nog niet in transitie.

En natuurlijk doen ook niet alle TS hun transitie, wat grote problemen kan opleveren zowel voor henzelf als voor die omgeving waar ze zich dan soms toch ook seksueel beperkt trachten te outen.

Op het eerste gezicht een wat verwarrend, maar zeer misleidend gelijklopend parcours voor homo's.

Wat homoseksuelen meestal vergeten, is dat wij bij aanvang in een als verkeerd aangevoeld lichaam zitten, en dat wij een transitie moeten doormaken om onze doorvoelde genderidentiteit ook werkelijk gepast te kunnen uitdrukken.

Zij niet, zij veranderen lichamelijke natuurlijk niet!

Dat is een heel ander uitgangspunt en soms reden tot onbegrip tussen TS en holebi's.

Wat wij wel aan de strijdvaardigheid van de homowereld te danken hebben is een algemeen groter respect in de hedendaagse maatschappij voor subgroepen zoals zij en wij.

Ik, als hetero TS-vrouw, heb een diepgaand respect voor homoseksuele mensen, maar ik 'begrijp' ze niet, ik kan me in hun gevoel van vrijwel uitsluitend seksuele gerichtheid naar hetzelfde geslacht niet inleven.

Net zomin als zij dat bij mij kunnen voor wat betreft mijn extreme genderervaring. Dat is mij in zeer vele intensieve contacten duidelijk geworden.

Laten we echter eerlijk zijn, ook vele homoseksuelen zijn vatbaar voor genderspel, ook wel als een vorm van emancipatie. Ook zij willen zich niet zomaar conformeren aan de maatschappelijk opgelegde genderrol binnen hun seksuele geaardheid.

Er zijn punten van overeenkomst, maar toch klopt het plaatje niet, en voor vele TS, vooral in de beginfase van hun zoektocht, ligt hier nu juist een probleem.

Wij zoeken uiteindelijk wanhopig die lichamelijke match met ons gendergevoel, terwijl homoseksuelen hieraan geen behoefte blijken te hebben en zij toch tot een harmonische ervaring van koppelvorming binnen dezelfde genetische sekse in staat zijn.

In het beste geval dus respecteren homoseksuelen ons, net als heteromensen ons als TS-vrouw kunnen respecteren.

Ik heb er in al mijn persoonlijke contacten met homoseksuele mensen maar enkelen ontmoet die in staat waren werkelijk dieper op het gegeven van eventuele 'relaties' tussen gender en homoseksuele geaardheid in te gaan op een naar mijn gevoel vanuit hetero TS-standpunt enigszins realistische, bevredigende wijze.

Daarom vermoed ik dat een algemeen gedragen inzichtelijke en sociaal beleefde doorbraak in dit verband nog vele tientallen jaren zal uitblijven. Ik hou me in dit geschrift dan ook aan de gangbare geldende definities en opvattingen over seksuele gerichtheid en genderidentiteit.

Het is nu ook weer niet toevallig dat in holebikringen het meestal lesbische TS-vrouwen zijn die ons daar 'vertegenwoordigen'.

Wat kan ik als hetero TS-vrouw nu eigenlijk uitrichten in een café waar alle mannen op mannen vallen en zeker niet op mij!

Wel is het zo dat dergelijke gelegenheden dikwijls zeer tolerant staan tegenover onze uiterlijke verschijning in de transitie zolang we nog niet 'passeren' als vrouw.

In dat stadium kunnen we immers bijna nergens anders terecht in de normale horeca.

De reden hiervan is zeer zeker een verhoogde gevoeligheid bij homo's voor genderrolspel.

En er is toch ook dat tolerante 'bindende' gevoel tot een sociale subgroep te behoren.

We mogen ook zeker niet vergeten dat sommigen onder ons, zolang ons genderprobleem niet is opgelost, doodleuk experimenteren met seksuele gerichtheid, en dat homoseksuelen dat dikwijls in iets definitiever vorm opvatten.

Dat schept voor hen natuurlijk ook veel verwarring.

Conclusie is dat we als hetero TS-groepje nogal 'alleen' staan voor wat betreft werkelijk diepgaand begrip. Ik zeg niet qua respect, dat neemt gelukkig overhands overal toe, de tijden veranderen.

Zelfs in de T-wereld krijgen we dikwijls het verwijt dat we ons 'suprematisch' ten overstaan van andere transgenders zouden opstellen. Dat is wat mij betreft zeker niet de bedoeling.

Waarschijnlijk komt dit zo over, omdat TS zich aan het uiterste van het T-spectrum bevinden.

En zo lollig is het nu ook weer niet om extreem genderdysfoor te zijn!

Het is verder een illusie te denken dat de medische wereld ons echt begrijpt, zelfs dat deel ervan dat ons helpt. Zij weten ondertussen stilaan wel hoe groot ons probleem is en ze staan meer en meer voor ons open, gelukkig.

In het allerbeste geval hebben ze door veel ervaring patroonherkenning en de allerbesten doorvoelen ons intuïtief enigszins.

Ook voor hen was en is de situatie nog steeds niet zo makkelijk.

Ook zij moeten oproeien tegen een conservatieve achterban in hun eigen werkomgeving.

Zo vertelde een FFS-chirurg me hoe hij, sinds hij de vroeger onbestaande FFS-chirurgie praktiseert, door zijn collega's met argusogen wordt bekeken.

Velen onder deze thans internationaal bekende FFS-chirurgen waren van huis uit immers kaak- en aangezichtschirurgen.

Zo komen we terug bij hoe de ‘anderen’ ons ervaren.

Wel, dat ligt moeilijk, we zijn immers met zo weinigen dat we geen echt beeld van ons TS-‘zijn’ naar de maatschappij kunnen uitstralen.

In België rond de tachtig operaties per jaar en in Nederland een honderdtwintigtal (2007-2008).

Na onze transitie vallen we ook helemaal niet meer op, we proberen ons zo naadloos mogelijk in bestaande maatschappelijke patronen in te passen

Die twintig TS per jaar die tijdens hun transitie hier en daar met puberteitskleding het toch presteren op straat te paraderen kunnen ons beeld niet bepalen.

Zij die dat toch doen in de media hebben een grote verantwoordelijkheid die ze in dat stadium van hun transitie niet kunnen inschatten, want hun ‘drang’ om zich als vrouw te manifesteren, korte rokjes en dergelijke inclusie, is op dat moment voor hen te overheersend.

De media pikken hier voor hun kijkcijfers meestal handig op in.

Als vroegere woordvoester van de T-gemeenschap in Vlaanderen heb ik in enkele jaren zeker een tiental ernstige interviews gegeven. Toch gebeurde het dat een zeer prestigieus Belgisch weekblad een interview wou en de betrokken redactrice hiervoor slechts een uurtje kon uittrekken.

Uiteraard weigerde ik in zulke situaties, wat me aan de andere kant helemaal niet in dank werd afgenomen.

Misschien leest ze ooit dit boekje en zal ze beseffen welke kans ze toen heeft laten liggen.

Na een geslaagde transitie houdt een TS-vrouw zich gedeisd. Ze wil niet meer dan gewoon vrouw zijn, ze wil verder helemaal niet opvallen. Velen leven ook gedeeltelijk of volledig stealth.

Zelf leef ik gedeeltelijk stealth, uit noodzaak.

Stealth leven betekent dat een TS-vrouw haar afkomst niet prijsgeeft. In vele landen is dat uit pure levensnoodzakelijkheid, er is nog zeer veel agressieve discriminatie.

Ik kan me nog steeds niet permitteren in de omgeving van mijn geliefde als een geboren TS-vrouw bekend te zijn. Dat zou hem in sociaal opzicht te zeer schaden.

Voor het merendeel van de mensen bepalen alle T's samen het beeld van de transseksueel.

Voor de meesten is dat immers allemaal één pot nat!

Men mag het hen ook niet kwalijk nemen, want ook voor ons duurt het op zijn minst een tijdje eer we zelf enig inzicht krijgen in de zeer gevarieerde ‘pluimage’ van de T-wereld.

Verwacht ook niet dat anderen jouw situatie snel zullen kunnen verwerken. Hoe lang hebben wij immers zelf niet geworsteld?

We mogen zeker niet vergeten dat wijzelf in dit stadium van onze transitie nog een hele weg te gaan hebben!

En ja, het is vanuit die situatie dat wij onze transitie aan familie, vrienden en werkrelaties moeten aankondigen.

In de eerste plaats moeten we hen dus gerust proberen te stellen dat wij niet willen opvallen en dat we niet als verklede man met superminirokje en netkousen zullen rondlopen.

Overdonder je geliefden niet met info, ze kunnen dat in dit beginstadium niet aan!

Mensen hebben immers geen concreet besef van de diepgang van onze TS gevoelens, ze worden aanvankelijk vooral met uiterlijkheden geconfronteerd.

*“Zo vlogen wij,
met gebroken vleugels
tot de dag van ‘t heel worden
de vreemde pijn gestild
terug wonderlijk één,
één met onszelf
de wijde wereld in.”*

We moeten hen duidelijk trachten te maken dat ook wij respect naar hen toe zullen tonen en dat we onze puberteit niet al te openlijk zullen beleven. We moeten dat dan ook waarmaken. Zo ken ik verscheidene TS in transitie die het echt niet kunnen laten, het is sterker dan henzelf. Ik heb een vriendin in dat stadium, en het beeld dat ik in mijn buurt gedurende jaren als ‘gemodereerde’ trans had opgebouwd is dan natuurlijk zeer snel om zeep. Dat zijn gevoelige situaties.

Verder gaan we hen natuurlijk vertellen dat we als mens dezelfde blijven, dat is wel zo, maar we veranderen toch wel degelijk, we gaan immers op oestro draaien! Zo wordt heel de relatie met onze ‘mannelijke’ vrienden na transitie helemaal anders. Ze krijgen er een vriendinnetje bij dat ze heel goed kennen en natuurlijk blijven zij op testosteron leven. De ‘gevoeligheden’ veranderen totaal.

Ik geef mijn ‘oude’ vrienden nu een kusje als ik hen zie en dat op zich zet al de toon. Voor mezelf heb ik uitgemaakt zeker geen seksuele relaties aan te knopen met mannen die ik vroeger heb gekend en tot nog toe is me dat gelukt.

Voor de perceptie van jonge kinderen, tot ongeveer 8 jaar, is een transitie van hun TS-vader geen probleem. Bij jongens in puberteit en adolescentie ligt het iets gevoeliger. Zij verliezen immers hun ‘vaderbeeld’ waarmee ze zich geïdentificeerd hebben en dat moeten ze verwerken.

Mijn zoon was 18 toen ik hem als eerste op de hoogte bracht en hij is nu 25. Nu pas gaat het echt terug goed tussen ons, eigenlijk veel beter dan ooit tevoren.

Toen ik het hem vertelde, reageerde hij open en zei dat dit moest kunnen. Toch heeft hij ook mijn hele proces emotioneel moeten verwerken, wat nog iets helemaal anders is dan de positieve intentie ertoe.

Ook bij dochters kan het verlies van hun ‘vader’ veel weerstand opwekken, vooral als er een moeilijke relatie tussen hun moeder en vader-TS bestaat.

Kinderen hebben dikwijls ook moeite omwille van mogelijke reacties van hun vriendjes. Ze willen erbij horen, geen buitenbeentje als ‘vader’ hebben.

We blijven natuurlijk hun vader, hun ouder, en moeten dat signaal ook duidelijk geven, soms met de consequentie dat we ons in sommige situaties tegenover derden moeten blootgeven.

De band ouder-kind mag niet verbroken worden.

Dat dit laatste niet geheel in onze macht ligt, is duidelijk, dat merken we ook bij alle ellende en getouwtrek in gewone echtelijke problemen en scheidingen.

Moeders blijven hun TS-kinderen meestal verdedigen, datzelfde kan van vele vaders niet worden gezegd. En nog steeds sluiten vele vaders ook nog voor je moeder de weg af. Vele oudere TS leven overigens reeds van voor hun transitie in conflict met hun vader.

Ook vaders van onze jonge TS hebben het initieel dikwijls heel moeilijk hun TS-kind te steunen.

Het moet iets met hun zelfbeeld en verwachtingen te maken hebben, denk ik.

Hier wil ik toch speciaal voor die onwillige vaders enkele regels van de Libanese dichter Kahlil Gibran citeren:

*“Je kinderen zijn je kinderen niet,
zij zijn de zonen en dochters van ’s levens hunkering naar zichzelf.
Zij komen door je, maar zijn niet van je,
En hoewel zij bij je zijn, behoren ze je niet toe.”*

Misschien speelt bij mannen in de achtergrond ook het spook van hun castratieangst en het zogenaamde verraad aan het mannengeslacht?

En wat zullen de mensen wel niet zeggen, want de vader ziet zijn ‘zoon’ toch dikwijls als een verlengstuk, als een weerspiegeling van zichzelf.

In de werkkring kan een transitie tegenwoordig goed verlopen, op voorwaarde dat je geen al te mannelijk beroep uitoefent.

Zit je in de computerwereld, administratie, supply, onderwijs of kunstwereld en dergelijke, dan kan een transitie op de werkvloer best vlot verlopen.

Je werk kunnen behouden is een grote steun in een transitie.

Niet alleen omwille van het financiële aspect, maar vooral voor je zelfvertrouwen en je doorzettingsvermogen. Het is knap zwaar, maar de resultaten zijn dan ook dikwijls heel goed. Je moet wel gedurende een twee à drietal jaren meer vrij nemen dan je gewoon bent, ook de herstelperiodes na operaties zijn cruciaal. Een beetje gas terugnemen op een verstandige manier werkt het best. Je werkritme opdrijven ter compensatie staat gelijk met jezelf de strop omdoen.

Ben je garagehouder, chef-kok op hoog niveau of zeeman, dan liggen de zaakjes moeilijker, dat hoeft geen betoog.

Vrouwen staan wel goed op de folder bij een auto, maar autoverkoopsters worden gewoonweg door de meeste mannen niet serieus genomen en ik weet wat ik zeg.

Zo moest ik eens een spreekbeurt geven samen met andere mannelijke sprekers.

Het ging toen over zeer vooruitstrevende autotechniek.

Bij de kennismaking voorafgaand aan het gebeuren, als de sprekers elkaar zo wat aftoetsen nietwaar, zagen die gasten mij nog niet eens staan.

En het waren nochtans geen idioten, er waren o.a. twee universiteitsprofessoren bij enz., maar neen, het ging heel moeilijk.

Ik heb dan maar mijn interactieve voorbereiding weggestopt en heb als laatste vanuit puur gevoelsmatige ervaringsbasis het onderwerp benaderd. Met succes.

Er bestaan natuurlijk antidiscriminatie wetten in vele landen, maar als je daarop vertrouwt ben je heel naïef.

Je moet harde bewijzen of getuigen hebben en dat is moeilijk. En zelfs dan nog!

Het is toch verrassend hoe sommige mensen, die grote instellingen zoals de post, telefoon, energie en dergelijke vertegenwoordigen, keihard kunnen weigeren je met ‘mevrouw’ aan te spreken, zelfs als je voornaam al veranderd is op je identiteitskaart.

Deze soort mensen gebruikt dan te pas en te onpas het woordje ‘meneer’.

Zij beroepen er zich dan b.v. op dat je geslacht op je identiteitskaart nog niet officieel veranderd is. Toch sta je als vrouw gekleed voor hun neus, of kijken ze op hun computergegevens en zien ze je vrouwelijke voornaam.

Of als ik aangetekende post uit Frankrijk op mijn mannenvoornaam kreeg, nam ik steeds een nog geldig internationaal paspoort met mijn mannennaam en vrouwenfoto erop mee, anders kreeg ik het zaakje gewoonweg niet mee. Ik probeer daar nu één en ander aan te veranderen, maar dat is daar niet eenvoudig, vooral met aktes. Frankrijk is niet meteen het meest verlichte land in Europa inzake TS!

Toch gaat het daar nu beter dan een vijftal jaar geleden. Een vrouw wordt daar als alles goed zit ook veel meer gecharmeerd en dus ook meer gemevrouwd dan in Vlaanderen.

Daar moet je blijkbaar dan ook maar wat meer moeite voor doen, mij niet gelaten.

Hoe verder zuidelijk je gaat in Europa, hoe groter dat effect.

In het algemeen valt het in onze gebieden echter wel mee, daarom schrik je zo van die onverwachte, harde uitzonderingen.

Het weze echter zonder meer duidelijk dat TS met beperkte passabiliteit en veel animo regelmatig beschimpt worden en zelfs het ziekenhuis worden ingetimmerd.

Sommige TS zijn in hun transitieperiode echte magneten voor agressors.

“*Sale travelo*” is in de grote steden hier een vast refrein als opwarmertje.

Er zijn meldpunten voor soortgelijke discriminatievormen, voor wat het waard is!

Op langere termijn kan wetgeving voor ons iets opleveren naar een toekomstig opener tijdsbeeld, de vrouwenemancipatiebeweging en homoseksuelen kunnen daarvan meespreken.

Toch zou een officieel document dat ons tijdens de transitieperiode ondubbelzinnig rechten op een vertoonbaar papier geeft enigszins kunnen helpen.

Regelmatig vragen mensen die me kennen hoe ze nu een transgender moeten aanspreken.

Dan antwoord ik ze dat iemand die zich als vrouw kleedt of presenteert, best met ‘mevrouw’ wordt aangesproken, ook al ziet zij er overduidelijk mannelijk uit.

En als je er helemaal niet uit raakt, vraag je toch gewoon hoe de betrokkene aangesproken wenst te worden. Dat is eigenlijk heel eenvoudig.

Vergeeten we ook niet dat een zeer klein deel van de T-wereld met geen geslachtelijke stempel gediend is. Discriminatie jegens T's heeft veel te maken met gebrek aan opvoeding, voorlichting, flexibiliteit en openheid van de agressor. In de straatpraktijk, krijgen we dan weer fysiek vooral af te rekenen met jongerengroepen en met domme macho kuddegeest.

In vele bedrijven waar ze je kennen en respecteren voor je bekwaamheid is een transitie mogelijk op de werkvloer. Soms zetten ze je even uit de wind voor contacten met klanten en plaatsen ze je op een binnendienst, maar dat kan later wel weer goed komen.

Zeer belangrijk is dat je ze niet confronteert met puberteitsgedrag en dat je na een afgesproken afwezigheid ineens goed kunt ‘omgaan’.

Het mag geen jaren duren, FFS is in vele gevallen een praktische noodzaak.

Geleidelijkheid past meestal minder.

Je ziet eruit als een man of als een vrouw en daarop word je afgerekend, niet abnormaal, onze hele maatschappij is daarop afgestemd.

Je doorbreekt het huidige sterke man/vrouwtaboe, maak het de mensen niet nog moeilijker door halfslachtig te wezen!

We zijn zeker allemaal geen genderactivisten met de kracht continu maatschappelijk tegen de stroom in te roeien! Toch zijn ook hier weer uitzonderingen mogelijk.

Zolang een trans tijdens transitie tot een moment van omgaan toch in mannenkleren blijft werken, kan er een mooi beeld van androgynе gevormd worden, een beetje 'garçonnette'!

Ga vooral niet het hele zaakje onmiddellijk overal bij voorbaat rondbazuinen!

Dat gebeurt al eens in het eerste enthousiasme na je zelfdiagnose en het gevoel van grote opluchting dat je er eindelijk voor gaat gaan.

Werk, zo je kunt, een responsabiliseringsstrategie uit en geef duidelijke voorlichting aan je collega's eens je concrete tijdsplanning is gemaakt.

En hou er rekening mee dat je harde vragen of commentaar kan krijgen!

Maar heb geen angst. Als je het goed aanpakt, kom je er na transitie sterker uit, ook voor wat communicatie en relaties betreft.

Maak op het goede moment een 'omgangsbriefje' met uitleg en vraag respect, geen begrip! Niemand kan ons begrijpen en we moeten onze naasten daar ook niet mee belasten.

Vragen ze uitleg, geef die dan, je zult snel merken dat er grenzen zijn aan hun inlevingsvermogen.

Hierbij het omgangsbriefje, mijn 'outingbriefje', zoals ik het destijds heb verstuurd en verspreid.

Geliefden, familie, vrienden, kennissen, relaties en burens,

Voor sommigen onder u is dit bericht een open deurtje, voor anderen een bevestiging van geruchten ofwel een donderslag bij heldere hemel.

Kort en duidelijk: ik ben transseksueel (de deftigere term is GID, gender identiteitsstoornis met als symptoom genderdysforie.)

Na deze realiteit meer dan 35 jaar onder tafel te hebben geveegd, ga ik er nu eindelijk voor. Ik transformeer dan nu ook uiterlijk tot de vrouw die ik eigenlijk altijd ben geweest, maar nooit echt heb durven tonen, zelfs niet aan mezelf.

Che is eindelijk thuisgekomen na heel, heel lang te zijn weggeweest. Het is onnoemelijk fijn om thuis te komen en ik ben dan ook heel blij.

Deze blijheid is heel diep, rustig en sereen, en herbevestigt zich elke dag. Al spring ik momenteel soms wat uit de band in de ontdekking en verkenning in een soort van verlate puberteit.

Ik voel mij eindelijk stilaan thuis in mijn lichaam, de weg is nog niet helemaal ten einde, maar de transformatie bereikt nu een punt waarop het niet meer..... is die je zult ontmoeten, maar Che.

Daarom dit berichtje

De meesten onder jullie zullen me niet direct herkennen, maar wees gerust, ik blijf mezelf en zou het prettig vinden de relatie die we in het verleden hebben gekend op zijn minst te behouden.

Het zal zeker even wennen zijn, maar in het leven staat niets stil en van mij zijn jullie toch al wat gewoon. Voor mijn zoon blijf ik natuurlijk zijn papa en misschien voor mijn moeder haar zoon, tot het beter went.

Maar van alle anderen vraag ik de bewuste inspanning om mij vanaf nu Che te noemen. Jullie kunnen mij op die manier echt steunen in mijn transformatieproces, dat zoals jullie wel zullen vermoeden niet van de poes is.

Om te anticiperen op een voor de hand liggende vraag kan ik jullie vertellen dat alle noodzakelijke heelkundige ingrepen normaal gezien binnen ongeveer een jaartje achter de rug zullen zijn.

Een FFS (femalisation facial surgery) heeft net plaatsgevonden en de hormoontjes hebben hun werk reeds een jaartje gedaan. Rest dus nog een SRS (sexual reassignment surgery) en wat wel het belangrijkste is: sociale integratie.

Hiervoor durf ik te rekenen op jullie onvoorwaardelijke steun.

Bedankt en met liefs van

Che

Voor meer inlichtingen of gewoon een babbeltje:

xxxxx

Het briefje heeft gewerkt, burens gaven het zelfs aan elkaar door. Ik kreeg een tijdje later zelfs een kerstkaartje waarop alle kinderen van de straat met hun naamje hadden getekend! Zo schattig! En een overbuur die ik het briefje zelf probeerde te overhandigen toen ik hem zag, liep weg, omdat hij dacht dat ik een bewonderaarster was (hij is een bekende acteur), maar ik heb hem toch te pakken gekregen toen, ik moest echt achter hem aan lopen.

In het provinciestedje waarvan ik afkomstig ben, veroorzaakte het briefje echter een kleine schokgolf. Gelukkig woonde ik al geruime tijd in een aangename buurt van een grote stad en ben daar open en vrij kunnen 'omgaan'.

Toch zijn er nog steeds onder ons die hun betrekking, familie en have en goed verliezen. En als je dan moet terugvallen op overheidssteun en je hebt geen spaarpotje of goede aanvullende verzekering, dan wordt een transitie wel heel moeizaam. Het proces duurt immers jaren en niet alle operaties worden vergoed. De duurste, zoals FFS, zelfs helemaal niet.

En dan nu het moeilijkste, een vrouwelijke partner of echtgenote.

Kort gezegd, op termijn zo goed als hopeloos, tenzij je echt lesbisch zou blijken te zijn en dan nog.

Ik wil de TS geen eten geven die bij hun vrouw proberen te blijven en die zogezegd gelukkig zijn.

En vergeet vooral niet dat een biovrouw ook letterlijk haar man en diens penis verliest door een transitie.

Jij kunt dan wel eventueel lesbisch worden of zijn, maar of je vrouw en geliefde dat ook kan en wil?

Velen proberen samen te blijven uit hoofde van hun lange binding en hun wederzijds respect en liefde als mens voor elkaar.

Ik heb veel respect voor zij die proberen er iets moois van te maken en samen te blijven.

Toch merk ik dat jaren later velen uiteindelijk toch elk hun weg gaan.

Dit is eventueel één van de moeilijkste punten in een transitie voor ouderen, want net nu iemand de volle steun van een partner kan gebruiken, komt meestal die relatie onder zware spanning te staan, heel pijnlijk.

Zoals eerder al gezegd, iemand die niet TS is, kan ons niet echt begrijpen, hoezeer die persoon ook zijn of haar best doet. Daar helpt geen lievermoederen aan!

Vandaar dat bij paren die toch beslissen samen te blijven de partners van TS ook door een soort van ‘parallel’ transitieproces moeten.

Ook hiervoor bestaan er hulp- en zelfhulpgroepen.

In zeer zware afhankelijkheidsrelaties van eender welke kant blijft men dikwijls veel te lang bij elkaar met op langere termijn desastreuze gevolgen, dikwijls voor beiden.

Het weze zonder meer duidelijk dat huwelijken overigens bijna altijd tot uitstel van een coming out leiden en zo de TS in een straatje zonder eind duwen van zeer grote interne spanning.

En net zoals in onze 1ste puberteit, waar we het zaakje voor onszelf onder sociale druk opgaven, gaat nu de emotionele transitie weer eens vertragen door opnieuw diezelfde druk van buitenaf.

Vele TS hebben het gevoel dat ze hun partner als het ware niet mogen ‘verraden’.

Want het zijn net die mensen om wie je het meest geeft en die je onvoorwaardelijk liefhebben en veel voor je doen, die je op termijn aan zichzelf overlevert.

KLEDING

Kleren, onze tweede huid!

Door kleding hebben velen onder ons zich in leven gehouden tijdens ons ‘mannenleven’.

Al was het maar af en toe, in de verborgenheid.

Mijn eerste echte kleren waren twee lapjes stof, van een oud wit versleten lakentje.

Met kleding drukken we ons gevoel uit en aangezien we genderdysfoor zijn en we niet over het geschikte lichaam beschikken om ons daarmee uit te drukken, doen we dat dan maar een hele tijd bijna uitsluitend met kleding en bijbehoren.

En hoe!

Voor ons is kleding pure magie, we houden er rituelen mee.

We proberen onze mannelijkheid te compenseren, te camoufleren voor onszelf, en we hullen ons in de naar ons gevoel allervrouwelijkste spulletjes.

In onze kleding reflecteren we onze behoeftes.

Een ervaren psy ziet overigens aan onze kleding onmiddellijk waar we in het transitieproces staan.

In mijn onbevangen kinderperiode was ik de koning te rijk met twee witte lapjes stof.

Dat is wel wat veranderd!

Voor wat de jonge TS-vrouwen betreft: zij kleden zich behoorlijk normaal van in het begin. Ze zoeken wel een wat aparte stijl, maar hebben meestal een evenwichtige smaak.

Voor diegenen die langer als man geleefd hebben, liggen de zaken natuurlijk helemaal anders. Vooreerst gebruikten die in het dagelijkse leven langere tijd mannenkleren.

Bij relatief jonge 'mannen' zie je veel uniekleding, jeans en truien en sportkleding. Bij de wat oudere meer klassieke kleding, bij sommigen zeer ingewikkelde constructies, beetje op zijn Engels.

Bij de alleroudsten dan weer flodder unispullen, zij hebben het wel gehad en besteden totaal geen aandacht meer aan hun mannenkleding.

Wat wel soms gebeurt, is het dragen van boots met zo hoog mogelijke hakken en dergelijke. Ik droeg veel zijde en ruwzijden ondergoed dat ik, als ik iets goed vond, in grote getale kocht. Ik slaap nu als vrouw nog steeds in die aangename stof.

Het interessantst zijn natuurlijk de vrouwenkleren.

Ook hier weer vele categorieën:

Kleding in de totale verborgenheid en kleding waarmee we onze allereerste pasjes buiten doen, kleding om naar bijeenkomsten of T-feestjes te gaan of naar de eerste zelfhulpgroepen, of je eerste bezoek aan een psy!

Zolang we in de totale verborgenheid opereren, is de koppeling tussen gender en seksualiteit uiteraard het sterkst en niet gecensureerd.

In mijn 1ste puberteit waren nylons, hakken, bal- en paillettenkledij mijn favorieten.

Dan een hele tijd niets en zo rond mijn dertigste nogal sexy tweedehands kleding gekocht.

Mijn toenmalige vriendin wou dat ik in haar plaats met haar vriendin meeding naar een carnavalfeestje. Een ideale gelegenheid blijkbaar!

Toevallig vond ik plastic laarzen met nogal wat hak voor vrouwen die buiten wilden sproeien. Nooit in mijn leven heb ik biovrouwen met zoiets in de tuin gezien. Toch vond ik ze in een grote volkse schoenwinkel.

Als broek had ik een zwarte nauwsluitende panty, die verkocht werd als isolerend ondergoed onder motorkleding, eigenlijk net hetzelfde als de hedendaagse glimmende panty's die nu overal verkocht worden.

In de jaren 70 was dat echter nog behoorlijk kinky avant la lettre!

Er boven een mooi groen topje uit dunne gevlochten metaaldraad. Inclusief één van de blonde krullen pruiken, door mijn vriendin gepikt van haar moeder, mijn toenmalige dienstdoende schoonmoeder.

Zwarte stijlhandschoenen, een rood zwart pantergeklekt riempje en dat was het.

Eigenlijk niet zo slecht!

Het feestje is door ziekte van haar vriendin nooit doorgegaan, maar ik had mijn spulletjes!

Mijn outfit stak in een koffertje en daarmee heb ik het meer dan 20 jaar uitgehouden.

Mijn koffertje was diep weggeborgen tussen mijn filmgerief, het te bezitten was blijkbaar voldoende. Een drietal maal heb ik het onder het stof vandaan gehaald en dan weer weggestoken, als een verborgen schat die ik steeds weer bewust 'vergat'.

Maar alles natuurlijk in de grootste geheimhouding, want net als gendertravesties, kende ook ik in heel die periode van verdringing immens veel schaamtegevoel over deze verwarring van uitdrukking van gender.

Dat gaat pas over na je aanvaarding van je zelfdiagnose en de aanvang van een transitie. Vlak voor mijn outing voelde ik me zelfs compleet in travestie in mijn mannenkostuum in een mannengroep en verbaasde ik me over mijn schaamtegevoel. Ik had altijd gedacht dat ik schaamte had over mijn vrouwbeeld, maar nu voelde ik mij extreem slecht tussen een groep uitsluitend mannen die ik nochtans goed kende.

Om maar te zeggen in wat een warboel wij dan leven!

Zogenaamde fetisjtravesties hebben de behoefte zich periodiek zeer beperkt om te kleden en zich dan seksueel te ‘ontladen’ en zo kunnen ze hun gevoelsdrang onder controle houden. Bij wat ik noem gendertravesties is die drang naar omkleden niet echt meer voorwaardelijk gekoppeld aan een orgasme, het gaat hem meer over uitdrukking van hun innerlijk aanwezig vrouwelijk gendergevoel dat ze regelmatig willen beleven, daarom spreekt men ook dikwijls over een vrouwelijke ‘subidentiteit’. Voor het overige functioneren ze als man en hebben ze dikwijls een behoorlijk bevredigende relatie met hun vrouwelijke partner. Een deel onder hen heeft een compromisregeling met hun partner getroffen.

Er zijn natuurlijk gevallen die uit de hand lopen en toch nogal veel gendertravesties houden de zaak angstvallig geheim, ook voor hun echtgenotes.

Hierdoor kan grote eenzaamheid ontstaan. Sommigen groeien ook door naar TS, dat is een vast gegeven.

Als voor travesties de drang niet periodiek meer is, maar continu wordt, kunnen ze in het TS-straatje terechtkomen. Ik heb nogal wat gendertravesties ontmoet die compleet ‘passeren’ als vrouw en daarin dus een geweldige evolutie hebben doorgemaakt.

Ik heb er zo enkelen ontmoet die zo perfect en gestyled waren in hun uitdrukking, dat ik het gevoel had dat ze door die uiterlijke perfectie te betrachten de voelende en smachtende vrouw in zichzelf konden ontkennen of in bedwang houden.

Of dit nu gendertravesties, TG of TS zijn, moeten ze zelf uitmaken, ze kunnen ook een genderspecialist raadplegen als ze hun situatie als problematisch ervaren. Er is daar een grote grijze zone, zoals in het hele T-gebeuren overigens.

En er zijn ook TS die zich tevreden trachten te stellen met een soortgelijke travestie-uiting.

Voor TS liggen de zaken algemeen gesproken dus toch ietwat anders, omdat wij inderdaad continu de volle steeds toenemende impact van genderdysforie beleven, bewust of onbewust. Het enige wat omkleden vóór een transitie voor ons nog kan betekenen, is gewoon niet gek te worden. We proberen ons stabiel te houden met supervrouwelijke en soms ook seksueel getinte kleding ter compensatie van ons gemis op vele terreinen, maar op termijn volstaat dat helemaal niet meer.

TS willen die ‘man’ echt kwijt.

Als de tweede huid, de kleding in haar sussende werking, uitgeput raakt, kom je aan het lichaam toe.

In minder dan anderhalf jaar tijd was bij mij het hele kledingsgamma uitgeput. Het enige wat me restte was een transitie, stilstand was voor mij geen optie meer.

Vlak voor of in het begin van mijn tweede puberteit kocht ik wat in een goede kinky kledingszaak of seksshop te vinden is.

Ik kocht ook veel tweedehands (gelukkig!) pailletten- en theaterkleding.

Deze gebruikte ik effectief om mijn oude seksueel gebonden fantasieën uit te werken en zo mijn gendergevoel zuiverder te beleven.

Fetisjkleding drukt immers een keuze van seksuele voorkeur uit, en dat waar het om gaat, namelijk seksueel behagen, wordt overgenomen door de fetisj, met inbegrip van de seksuele prikkels uiteraard.

We brengen dan als het ware het kledingbeeld (de fetisj) over op ons mannenlijf.

We laten dus bij wijze van spreken de communicatie over aan de fetisj in plaats van aan onszelf en ons lichaam, omdat wij tot die lichamelijke communicatie uit onszelf gewoonweg niet in staat zijn.

Sommigen onder ons gebruiken dus die fetisjomhulling in een vroege fase van transitie om te experimenteren met seksualiteit als communicatiemiddel met onze op dat moment nog uiterst onvolwassen beleefde vrouwelijke genderexpressie, waar thanatosgevoelens nog dikwijls eros overheersen.

Het is dan ook maar eens we effectief in transitie zijn en we ook echt lijfelijk volwaardiger vrouwelijkheid beginnen uit te stralen en te voelen, dat we stilaan echt werk kunnen maken van kleding die meer gewoon is.

In het verloop van onze 2de puberteit en onze transitie en naar gelang ons eigen positief werkelijk vrouwbeeld completer vorm krijgt, hebben we geleidelijk die overdreven prikkelende vrouwelijke kleding minder en minder nodig. Vandaar die sterke evolutie voor velen in onze kleding tijdens een transitie.

Zelfs bij hen die menen dat er geen seksualiteit in het spel is, zie je in den beginne smakeloze vrouwenkleding en schreeuwerige combinaties, die verbeteren naarmate ze hun vrouw meer en meer kunnen aanvaarden.

Koop in het begin toch best tweedehandskleding en probeer je te laten adviseren door biovriendinnen of werk een goede relatie uit met een verkoopster in een winkel.

Zij zullen met je speciale situatie rekening houden en meegroeien in je kledingevolutie.

En je zult ook een veel rustiger gevoel hebben om van alles aan te passen en op die manier minder verkeerde en verloren aankopen te doen.

Mijn kleerkast kon enkele jaren na transitie tot 50% worden uitgedund, dat is duidelijk.

Op zijn best hield ik nog wat over om later mijn man in de slaapkamer wat extra te verwennen. Ik heb ondervonden dat directe afwisseling tussen spannende korte lak of leer en dan een slijk fijn geraffineerd lang avondkleed heel goed werkt.

Het grote verschil in onze binding met kleding na transitie is dat we heel goed weten wat we doen en er een spelelement van kunnen maken zonder afhankelijkheid ervan, zoals elke biovrouw dat kan, zoals overigens ook vele homoseksuelen met gender spelen in hun kleding! Een TS vriendin van me heeft zo een twintigtal hele dure superminirokjes en één gewone rok! Jammer genoeg weigert ze die gewone meestal aan te trekken.

Naar het einde van onze globale transitie evolueren we naar een kledinggebruik dat min of meer conform is aan dat van biovrouwen.

Toch blijven we er, net als vele biovrouwen overigens, uitermate plezier aan beleven ons voor speciale gelegenheden op te dirken. Dat hebben we wel verdiend zou ik zo zeggen!

Er zijn natuurlijk uitzonderingen op alles. Zo ken ik verschillende TS die voor ze omgingen helemaal geen vrouwenkleding hadden.

Met eentje ben ik zelfs de dag voor ze omging in aller haast vrouwenjeans, schoenen en topjes moeten gaan kopen. Ze had echt niets om de volgende dag als vrouw aan te trekken op haar werk!

Uitzonderingen bevestigen de regel op alles en diezelfde vrouw, die ik zeer goed gekend heb, heeft het zelfs gepresteerd om in haar gewone verlof naar Thailand af te reizen en zich daar als ‘man’ een vagina te laten ‘aanmeten’. Werkelijk niemand was op de hoogte. Toch was het iemand die zeker een tiental jaar een goede relatie met een vrouwelijke geliefde kende, eigenlijk zonder seksuele problemen, integendeel. Hun verbondenheid was zo groot dat ze nog samen naar hulp hebben gezocht, pas maanden later hebben ze andere TS’ ontmoet om uit te vissen hoe het nu met haar verder kon!

Ze had zelfs geen hormonen, ze wist totaal niets van transities.

Maar ze is toch in één jaar uitermate stabiel en passabel geworden, omgegaan op de werkvloer na FFS, en leeft nu als vrouw met een man en een kindje.

Ze heeft de snelste succesvolle transitie op 35 jarige leeftijd beleefd die ik ken.

“Intentieverklaring

Ben niet echt meer in oorlog met de man rond mij, alleen, hij zegt me niets meer, ik verwaarloos hem, hij is eindelijk bijna uitgeblust.

Wat de man in mij nog kan doen is erover te waken dat ik eindelijk de kans krijg om op te groeien en mij indien nodig af te schermen van procedures en aanvallen.

Zodat ik alsnog in relatieve onbekommerdheid kan opgroeien.

De oude man heeft eindelijk de schat in zichzelf herkend en wil nu pas dit godsgeschenk aanvaarden.

Hij zal haar haar gang laten gaan, meer nog, hij zal haar helpen waar hij nog kan en haar meegeven wat ze wil en kan aanvaarden, zodat zij een complete en rijpe vrouw kan worden.

Een vrouw die ook haar mannelijkheid kent, geen gewone vrouw, maar een vrouw die zich steeds bewust zal blijven van haar oorsprong.

Een transseksueel geboren vrouw.

Het zoeken naar vrijheid zonder doel richt zich nu met volle kracht op de transitie, die draait rond de verkenning en erkenning van de kern van mijn bestaan.”

(2004)

ONZE EERSTE PASJES EN ONZE TWEDE PUBERTEIT

Wat een gevoel, voor het eerst buiten, de openbaarheid in als vrouw.

Onze eerste stapjes, gewoonlijk op iets te hoge hakjes!

Meestal nog niet echt passabel, maar wat zou het!

Voor zowel de jongeren als de oudsten onder ons een onvergetelijke gebeurtenis.

Eindelijk hebben we de kracht en de gelegenheid om ons te vertonen als vrouw, het begin van onze nieuwe weg in het sociale leven.

Want de mens is een groepsdier en we hebben ons lang genoeg geïsoleerd gevoeld in onze eigenlijke gender.

We gaan op stap, hier en daar verwonderde blikken van anderen, maar we voelen ons sterk en dit is onze eerste publieke outing.

We weten dat we nog veel moeten groeien en veranderen, maar we gaan er voor, we werpen de ergste schaamte overboord en komen buiten met opgeheven hoofd.

Vele jongeren zetten die stap nog voor ze hormonen krijgen en ze slagen er meestal in zich mooi en evenwichtig te kleden.

Bij de ouderen ligt dat in het begin wat moeilijker. Deze zitten immers nu ook in een moeilijke eerste fase van hun tweede puberteit en zij hebben dikwijls in het begin nog af te rekenen met die binding van seksualiteit en gender, vandaar ook dikwijls nog veel schaamte, en dit in tegenstelling tot jongeren, die deze destructieve mix door hun tijdige opvang en door een verruimd hedendaags tijdsbeeld niet opgebouwd hebben.

Gelukkig beseffen we op dat moment (voor FFS) meestal niet echt hoe we overkomen.

We hebben op dat moment dikwijls ook nog maar weinig referentiepunten en ervaring van hoe we als vrouw kunnen 'passeren'.

En dan te zeggen dat de oudere protocollen ons dwongen om zo een paar jaar rond te lopen als real live test om 'onze volharding en sociale adaptatie' als vrouw te testen.

Het had eerder tot gevolg dat we ons werk en relaties verloren en sociaal in de marginaliteit terecht kwamen.

Enkele weken geleden, toen de eerste terrasjes in mijn buurt goed bevolkt waren en de kinderen in de speeltuin joelden, hoorde ik ineens mijn naam roepen.

Ik draaide me om en daar vloog een jong transje me om de nek. Ze had deze mooie voorjaarsdag uitgekozen voor haar eerste pasjes!

Wat een blijheid, welk geluksgevoel, wat een openheid!

Zoiets vergeet je nooit meer. In haar eerste pasjes voelde je haar kracht om het proces aan te vangen en er helemaal voor te gaan.

Ze zal geraken waar ze wil.

Die tweede puberteit moet ons laten groeien in ons werkelijk gendergevoel en dat is natuurlijk alleen mogelijk als we blij in de kracht van dit ontluikende gevoel staan.

Na onze zelfdiagnose, start van hormoontoediening, die pasjes en indien nodig FFS, beginnen we te groeien.

Uiteraard kunnen we alleen werkelijk groeien als we onze RLE ernstig nemen en continu in onze nieuwe genderrol kunnen leven. Het regelmatig omswitchen tussen een mannelijke en een vrouwelijke genderrol was voor mijn omgaan en RLE een zeer frustrerende en onhoudbare toestand.

De moeilijke warrige aanzet van die '2de kans puberteit' loopt min of meer synchroon met onze technische transitie, de uiteindelijke afwerking ervan maakt deel uit van de laatste fase van de psychische transitie na SRS.

Dat groeiproces is onze tweede puberteit, we groeien dan naar vrouw, net zoals biomeisjes dat in hun gewone puberteit doen

De jongste TS zijn maar enkele tot een vijftal jaren ouder dan hun biovriendinnetjes bij die verschuiving van hun oorspronkelijke puberteit, maar ook 'de ouderen' moeten toch dezelfde soort van groei meemaken om hun vrouw op termijn een volwassen gestalte te geven.

Voor de jongeren is deze beperkte leeftijdsdesynchronisatie niet zo erg. Na hun transitie hebben ze wel veel meer maturiteit dan hun leeftijdsgenoten, maar normaal geeft dat niet al te veel problemen.

Voor hen is het niet zo gemakkelijk hun studiedynamiek (velen zitten net in hogere studies) op een evenwichtige wijze te combineren met hun transitie.
Want de transitie uitstellen tot helemaal na de hogere studies is dan ook weer geen goed idee. De testo slaat dan hevig toe, je kunt niet eeuwig op remmers blijven groeien, en eigenlijk heb je voor serieuze studies een volwaardige identiteitsopbouw nodig.
Eventuele financiële zorgen kunnen soms de pret wat temperen.
Maar ze zijn jong en veerkrachtig.

Het is op het eerste gezicht merkwaardig dat jongeren meer twijfelen alvorens er zelf voor te gaan.
Toch is dat eigenlijk normaal, ze hebben gelukkig zo geen verhaakeld leven achter zich. Ze hebben de negatieve gevolgen van genderdysforie op lange termijn niet zo absurd destructief aan den lijve ondervonden.
Let wel, ik zeg niet dat ze minder genderdysforie zijn, helemaal niet, maar ze hebben de zo bittere levenservaring van oudere transen niet beleefd, gelukkig maar!
Hun 'man' is ook nog niet zo sterk ontwikkeld, de testo heeft nog niet zo'n ravage aangericht. Ze hebben dan ook veelal geen FFS nodig om later passabel te worden.

Toch willen ze op een gegeven moment zo snel mogelijk de operatiezaal in. Eens de beslissing genomen gaat het ook voor hen supersnel.
Zeker voor jongeren is het absoluut cruciaal goed en evenwichtig voorgelicht te zijn.
Het is van het allergrootste belang dat ze in volle vrijheid en persoonlijk een beslissing nemen.

Hoewel op het eerste gezicht misschien niet zo duidelijk, **dit boekje is ook voor hen geschreven.**

Want jongeren hebben in hun proces veel baat bij een 'tante', een oudere TS die hen ligt en waar ze zo af en toe terecht kunnen.
Het is belangrijk dat aan de jongeren ook de strijd die de ouderen met zichzelf en de maatschappij leverden, alsook de ervaringen die daarbij hoorden, niet onthouden worden. Ook voor hen is de hier besproken relatie tussen gender en seksuele gerichtheid relevant. Ook jongeren krijgen af te rekenen met maatschappelijke vooroordelen, zelfs nu nog. En nogmaals, ook zij moeten op een gegeven moment bewust die grote keuze tot SRS maken. Toch hebben zij het door hun jeugdige strijd lust meestal gemakkelijker om een transitie van in het begin als een positieve ontwikkeling in hun leven te ervaren, wat van onschatbare waarde blijkt in de afhandeling van hun 'verschoven' en 'ietwat verlaatte en verlengde' puberteit.
Door het gebruik van puberteitsremmers en een begeleiding door het proces op jonge leeftijd kennen de huidige jongeren dus geen sterk opgesplitste 1ste en 2de puberteitsbelevingen met dikwijls tientallen jaren van frustratie ertussen zoals dat voor de oudere TS het geval is. We kunnen alleen maar hopen dat stilaan de transities op oudere leeftijd zullen afnemen en deze problematiek meer en meer op jongere leeftijd afgehandeld wordt.
Zowel de maatschappij als wij zullen er beter van worden.

Jongeren zijn financieel dikwijls nog afhankelijk van hun ouders en wat als b.v. de papa niet mee wil met de zaak?
Ze hebben het dan heel moeilijk de noodzakelijke financiën bijeen te sprokkelen en moeten zeker wachten voor démarches tot ze meerderjarig zijn.

Je moet ook heel sterk in je schoenen staan om op 20-jarige leeftijd de botte weigering van een 45 à 50-jarige vader met al zijn gezag te kunnen weerstaan en voet bij stuk te houden. En dit zowel voor wat betreft morele als financiële steun.

Voor de ouderen is deze leeftijdsdesynchronisatie van hun 2de sterk vellaatte puberteit zeer ingrijpend.

Zij moeten immers in staat zijn om het kleine meisje dat in hen huist en dat nog niet de kans heeft gekregen om evenwichtig in haar genderbeleving op te groeien, de vrijheid te laten om te experimenteren en vrouw te worden.

Voorwaar geen simpele opdracht, want ook bij hen moet dit proces in blijheid verlopen. Doordat het hier om uiterlijk volwassen ‘mannen’ gaat, krijgen we natuurlijk dubbel ongewone bevreemdende situaties naar ‘onzelf’ en vooral naar de buitenwereld toe. Hoe meer opruiming er in puberteitsverband al is gebeurd, hoe beter.

Het is een beetje zoals in TV-soaps waar een ‘wilde’ op een eiland ontdekt wordt, en die dan in versneld tempo moet ‘bijgroeien’ om zich aan de maatschappij aan te passen.

Met daar nog extra een genderoverschrijding bij!

Twee soaps in mekaar!

Want heel het welslagen van een transitie hangt af van hoe je die 2de puberteit op latere leeftijd ook echt doormaakt, en vooral met een zo onbevangen mogelijk en zuiver gevoel. Deze ‘2de kans’ puberteit hangt al heel ons leven nogal gebrekkig ‘in de lucht’. Vandaar ons vroegere stuntelige omkleden en zo.

Het is echter pas nu dat zij een positieve doorbraak kan kennen, doordat we ook feitelijk actie ondernemen in genderverband.

Vandaar de absolute noodzaak om nu ook ons gendergevoel zo zuiver mogelijk te isoleren van andere irrelevante gevoelens. Een transitie is natuurlijk niet gewoon een ‘doodslagen’ van de genetische man. Lichamelijk kan het zo wel overkomen, maar het psychische proces behoeft een zekere overgang, anders vergroot je de kans op ‘afsluiting’ van vroeger.

We moeten de draad als het ware weer uit onze onbevangen jeugd kunnen opnemen en van daaruit groeien.

“Want toen was het meisje ver weg en het jongetje wist zich nog geen raad!”

Dit proces loopt niet strikt rechtlijnig. Er zijn zeker momenten dat we alles even moeten kunnen loslaten, dan kunnen we het later des te beter terug opnemen!

Deze late 2de puberteit is ook geen gewone puberteit zoals biomenen die kennen. Immers zij verloopt als het ware in twee fases die ook wel wat door elkaar lopen.

Een eerste fase, die meestal tijdens de technische transitie plaatsvindt, is de geleidelijke ontwarring van ons levenslang probleem.

Naar gelang de technische transitie vordert, krijgen we innerlijk ook meer en meer vertrouwen dat het in orde gaat komen.

Een tweede fase vindt meestal plaats na de technische transitie, dus na SRS als ons kernprobleem is opgelost en we een echte volwaardige positieve afwikkeling van onze 2de puberteit in eenheid met onszelf kunnen beleven.

Dat is eigenlijk tegelijk het hoogtepunt van onze psychische transitie, want zonder een gezonde afwikkeling van onze 2de puberteit in eenheid kunnen we als mens niet verder groeien.

Hier resulteren al onze transitie-inspanningen in een samenwerking die ons de gelegenheid biedt als een gezonde vrouw op te groeien.

Deze samenwerking van gendergevoel, lichamelijke feedback na operaties, hormonale stabiliteit en sociale beleving, zal vanaf nu onze vrouw steeds meer en meer vorm geven in liefde tot onszelf en tot anderen.

Dikwijls hebben oudere TS in die eerste fase van die 2de puberteit nog af te rekenen met wat ik onze 'wolf' zou noemen, het ego, de gewoontes, de ratio, de conditionering van de oude man.

Heel die constructie die we opgebouwd hadden om te overleven als man geeft zich niet zomaar gewonnen voor het opgroeiende meisje.

We moeten als het ware 'deconditioneren' van ons mannengedrag, met inbegrip van mannelijke vooroordelen jegens vrouwen. Ons oude mannelijke gedrag kwam immers voor de buitenwereld dikwijls zo 'macho' en 'vreemd' over, omdat het voor ons niet wezensecht was, en dus 'aangenomen' gedrag was, geconstrueerd.

Hier is dus ook sprake van een vermenging van seksueel mannelijk gedrag en andere mannelijke belevingselementen, die al in deze fase moeten worden gezuiverd, bewust gemaakt worden.

We moeten als het ware afrekenen met de karikaturale man die we hadden opgebouwd.

Veel herinneringen en pijn kunnen naar boven komen, want destijds waren we immers niet in staat onze TS gevoelens te plaatsen of positief onder ogen te zien. We zagen geen perspectief voor een oplossing en daardoor hielden we geen voet bij stuk en waren we niet in staat de confrontatie met de maatschappij aan te gaan.

De persoonlijkheid die we construeerden rond die genetische 'man' was dus gesteund op overgave, op een vlucht van ons feitelijke zelf, we conformeerden ons naar best vermogen naar maatschappelijk gewenst rolgedrag.

We moeten nu die acteur, die wolf, herleiden tot zijn feitelijke proporties, inzien en aanvaarden wie we werkelijk waren, en 'overnemen' wat voor ons nog nuttig kan zijn.

Twee jongeren spraken na lezing van deze tekst over hun 'puppie', ze kunnen er gelukkig grapjes over maken!

Hoe zuiverder en intenser we nu in ons gendergevoel kunnen komen, hoe sterker we in eerste instantie gerechtvaardigd een dam kunnen opwerpen tegen die superrationele optredende wolf in ons, die twijfel en verwarring tracht te zaaien om overeind te blijven. Het is ook voor onszelf rationeel gesproken en vooral in moeilijke momenten nauwelijks te geloven dat uit onze 'man' een aantrekkelijke vrouw kan geboren worden.

Zelfs als we mateloos naar vrouw snakken, krijgen we hiermee af te rekenen.

Zonder die enorm sterke onverklaarbare 'drang' naar vrouw die we in dit stadium van het proces ergens vanuit diep in onszelf genereren zouden we er nooit doorgeraken.

Alsof er een natuurlijke onweerstaanbare bron in ons ontspringt, een **genderbron!**

Als we vol geloof in onszelf tijdens de transitie in onze kracht kunnen blijven, zal het gegrom langzaam afnemen. Er komt een kantelpunt als het meisje de wolf als het ware kan aantonen dat hij niet bevreesd hoeft te zijn en dat hij erkend zal worden voor wie hij geweest is, voor wat hij voor ons betekend heeft, en dat hij op een positieve manier in ons nieuwe leven geïntegreerd zal worden.

Want één ding mogen we nooit, nooit, nooit vergeten: die oude man is een deel van ons en zijn lichaam is ons donormateriaal.

"Mijn man is best heel lief geweest, heeft al die jaren de vrouw gekoesterd, diep verborgen binnenin, zo lang draagmoeder van de vrouw. Geeft mij nu een lichaam dat ik koester, niets mannelijks meer."

Hij heeft zich teruggetrokken en ik besta.

*En stilaan voel ik die oerkreet van de vrouw, zonder geluid, in elke cel van mijn zijn,
nu, nu, NU !”*

Het kind in ons, de verwondering en blijheid van het bestaan, het ontdekken, groeien in wie we zijn, dat alles beleven TS-vrouwen nu eigenlijk voor de eerste maal, want hun 2de puberteit is hun echte.

Het hoeft geen betoog dat dit geweldige creatieve jaren vol spel, liefde en blijheid kunnen worden.

TS-vrouwen krijgen altijd de kans om dat opgroeiende meisje met hun ‘volwassen’ bewustzijn mee te beleven, toch een onvergetelijke ontdekkingstocht!

Zoals we weten heeft elke puberteit ook vanaf het begin met ontdekken en exploreren van seksualiteit te maken.

Hoe bewuster we in staat zijn om hiermee om te gaan, hoe beter.

Seksuele kracht is immers een enorme drive en als we die kracht in het begin van deze 2de puberteit nog tijdens de technische transitie van in het begin positief kunnen aanwenden en verwerken, kunnen we ook in deze periode werkelijk in onze kracht blijven staan.

We kunnen in deze moeilijke technische transitietijd van omgaan en operaties immers alle kracht en blijheid gebruiken die we kunnen mobiliseren.

Dit is alleen mogelijk na een minimale voorafgaande schoonmaak, laten we daarover wel wezen.

Is dat niet al gebeurd of gebeurt het niet gelijktijdig, dan hebben we veelal ‘onderdrukkende’ chemische middelen nodig om niet te ontsporen.

Want voor hetzelfde geld kan die enorme seksuele kracht zich tegen ons keren!

Het hangt er uiteraard heel erg vanaf hoe we met de gevolgen van onze genderdysforie in dit stadium kunnen omgaan.

Vandaar de nogal hoge dosis testo bestrijdende middelen (te samen met oestro) die de meeste genderteams standaard voorschrijven tijdens de real life test in de technische transitie.

Persoonlijk ben ik van mening dat met hoe lagere dosissen onderdrukkende middelen we onze transitie aankunnen hoe beter. Want hoe meer we nu bewust kunnen verwerken, hoe sterker we later kunnen worden.

De genderteams hebben wel een punt natuurlijk, want op dat ogenblik zijn alle lichamelijke ingrepen die feedback moeten geven nog niet uitgevoerd en produceren we nog volop testo.

Te sterke uitingen van ‘seksuele’ verwarrende genderdysforie kunnen het noodzakelijke psychische proces ook hypothekeren of zelfs onmogelijk maken.

Antiandrogeenen zouden idealiter op maat van de individuele TS-vrouw voorgeschreven moeten worden, maar dat is zeer tijdrovend voor psychiaters en hulpverleners en de meeste genderteams draaien nu al op en over de limiet van hun capaciteiten. Vandaar de ‘veilige’, maar nogal hoge standaarddosissen in onze streken. In Duitsland en sommige andere landen pakt men dat toch ietwat genuanceerder aan!

Voor sommigen biedt een begeleidende huisarts die zich in overleg met specialisten in de problematiek inwerkt, wel enige uitkomst.

In RLE is het toch ook wel de bedoeling om niet alleen een uiterlijk sociale mogelijke inpassing te beoordelen, we moeten ook reeds in die fase liefst een minimale hormoonbalans als toekomstige vrouw kennen.

Om de testo te onderdrukken en zo de balans mee in evenwicht te brengen, wordt dus b.v. androcur in positieve zin gebruikt.

Er zijn ook vele transen die zelf een hoge dosis antiandrogenen wensen, soms alleen om zogenaamd fysiek sneller te vervrouwelijken. We komen hierop terug in het hoofdstukje hormonen.

Uiteraard is het nooit de bedoeling om in dit stadium lichamelijke seks te hebben.

Hier ligt onze kans om van in het begin een gunstige start van die 2de puberteit door te maken door in onze kracht te blijven, maar het mag niet uit de hand lopen natuurlijk.

We moeten nu zoveel mogelijk kunnen verwerken, anders moet de opkuis wederom grotendeels uitgesteld worden tot na SRS.

En deze hoe dan ook noodzakelijke opruiming bezwaart dan weer de laatste fase van de psychische transitie, die we de ‘piek’ van de psychische transitie noemen. Daar is een ‘zuiver’ en éénduidig groeigevoel cruciaal om die 2de puberteit gunstig af te werken. Wat uiteraard een voorwaarde is om daarna in goede omstandigheden onze eerste seksuele ervaringen als TS-vrouw op te doen.

Het grootste bijkomende gevaar van een eventuele laattijdige opruiming is toch wel dat veel TS-vrouwen na hun SRS de neiging hebben om zich af te sluiten van ‘vroeger’.

Denken dat die opruiming na SRS vanzelf gaat gebeuren of dan niet meer nodig zal zijn, is utopie, en wel een zeer gevaarlijke!

Daar ligt volgens mijn ervaring ook dikwijls een belangrijke reden van zeer moeizame, mislukte of onbevredigende transities!

Want als er nog te veel trauma’s onverwerkt zijn, haalt dit ons om de haverklap uit ons éénheidsgevoel tijdens de uiteindelijke afhandelingfase van onze 2de puberteit na SRS.

Een gevoel kunnen ervaren van één worden in liefde tot onszelf, in de blijheid van open verwondering, als een hervinden en afwerken van onze verloren puberteit uit onze jeugdijaren. Daar gaat het om in die 2de fase van onze 2de puberteit!

Dan pas kunnen we echt verder groeien, er bestaat geen enkele andere mogelijke weg in het psychische transitieproces.

Na een heel leven van afwijzing, van diepe schuldgevoelens, van verwarring en vervreemding tot onszelf, leren we als het goed zit onszelf voor het eerst in liefde te omarmen.

Hoe vreemd of egocentrisch die eigenliefde dan ook mag overkomen.

Om zover te geraken zijn we al een hele weg gegaan, dit houden van onszelf als vrouw is een langzaam, soms uiterst moeizaam tot stand te brengen proces. Gaande van onze eerste geheime zoektochtjes naar onszelf als vrouw, ons stiekem omkleden en experimentjes, allerlei katalysatoren van onze feitelijke bewustwording TS te zijn tot en met de aanvang van de transitie!

Deze eigenliefde ontgrendelen in onszelf is als het openen van een brandkast, we hebben een sleutel nodig, ook een code, en als die blijken te passen na veel geklik en spanning moeten we nog een zware inspanning leveren om die loodzware deur ook nog effectief open te trekken.

Want, hoe paradoxaal ook, onze oude man, onze draagmoeder, staat zijn lichaam en kennis af. Doordat we zo eveneens onze eigen ‘moeder’ worden, kunnen we onszelf als het ware met die moederliefde opvangen, een ‘hart’ geven, beschermen en dan later weer loslaten!

Niemand die dit proces niet zelf is gegaan kan hierover oordelen, eindelijk nemen we ons leven in eigen handen. Die sterke eigenliefde als vrouw die we tot onszelf als ‘vrouwpuber

'ontwikkelen is een merkwaardige, maar zeer noodzakelijke fase in onze groei naar volwassenheid.

Het loslaten van die 'moederliefde' na het proces is ook belangrijk, want in onze latere integratie zou een overdreven vorm van autogynefilie, van houden van onszelf als vrouw, uiteraard onze verdere toekomst hypothekeren.

We moeten geen 'moederskinderen' blijven, maar uitgroeien tot volwassen evenwichtige vrouwen. Dat doen we door onze intelligentie en onze rationaliteit te koppelen op een evenwichtige wijze aan onze onder meer uit lichamelijke feedback ontloken gevoelsbeleving. Onze vrouw, wijzelf dus, leidt ons intuïtief doorheen dit proces.

Zo worden we één met onszelf tijdens de transitie.

De sleutel in dit proces hangt nauw samen met de mate van innerlijke rust en creativiteit die we als mens in dit stadium kunnen genereren, ontvankelijkheid, liefde en open verwondering zijn hier als begrippen toepasselijk. Het is dan die voor ons nieuwe heldere vrouwelijke gevoelservaring die ons vorm geeft.

En ook wij moeten regelmatig onszelf bijbenen met ons dagelijkse bewustzijn bij deze evolutiegang die als een éénwording, bijna als een geboorte, wordt ervaren. Hierdoor worden we ons trouwens innerlijk zelf bewust van het hele proces, in stille vreugde. Een vreugde die we als totaal nieuw ervaren, als een thuiskomen. Deze vreugde tot ons spontaan beleefde innerlijk en uiterlijk vorm krijgen als vrouw, deze metamorfose, bevestigt ook voor onszelf onze transitiegang. Het zijn dus niet alleen de anderen die ons met verwondering en verbazing 'zien' veranderen, ook wijzelf kennen vele momenten van als het ware synchronisatie met ons diepste innerlijke gendergevoel.

Het is eveneens deze groei, en vooral de mogelijkheid tot het latere 'loslaten' van die grote eigenliefde, die ons sterk onderscheiden van onder meer travesties en andere transgenders, dat is duidelijk.

Zo worden ook zogenaamde autogynefilische seksuele gevoelens stilaan onderdeel van je vrouw-zijn en van je vrouwelijke seksualiteit, de stimuleringsgebieden van het vrouwelijk lichaam zijn immers een onderdeel van je vrouw-zijn.

Deze gevoelens worden als het ware gelegitimeerd in de transitie, ze horen bij je geslacht na verloop van tijd, we worden ook lichamen helemaal vrouw.

Dus waar het kantelmoment van onze 2de puberteit zal liggen, zal afhangen van de openheid die we in dit verband aankunnen.

Maar we moeten hier hoe dan ook zo goed en volledig mogelijk doorgeraken.

Samengevat, hoe eerder we de seksuele en andere 'verwarring' van onze 'mannentransit' kwijtraken, hoe meer kracht er vrijkomt en hoe gezonder en rechtlijniger onze 2de puberteit zich vanaf haar aanvang kan ontwikkelen.

In die periode ben ik beginnen te schrijven, eerst in de beslotenheid van TS-fora en dan de wijde wereld in.

Ik had bij wijze van spreken voor mijn transitie nooit een letter op papier gezet, ik drukte mij uit met foto en film.

Eigenlijk kopieerde ik toen op een bepaalde manier wat er rond mij gebeurde en paste dat in een kader.

Nu heb ik het gevoel dat de inhoud uit mezelf komt door een ervaring van eenheid die heel creatief werkt, een groot verschil!

Ik sta als het ware niet meer achter de veilige beschutting van de cameralens, maar ervoor.

Ik schrijf gedreven door inspiratie, net zoals ik nu met de motor rijd gedreven door adrenaline.

Alles in het leven krijgt een extra dimensie!

Eén van blijheid, liefde, deel uitmaken van de energie-uitwisseling en de verwondering van het bestaan op deze planeet, geweldig!

Onze tweede puberteit leidt ons als het ware naar adolescentie en onze psychische transitie draait op volle toeren met de kracht der liefde in schoonheid!

”We groeien elke dag van onze transitie.

We zijn er ons niet altijd van bewust, maar het gebeurt.

Na het aanvaardingsproces, de sociale confrontatie en met de beleving van onze real life test doorleven we ook een nieuwe puberteit.

Zoveel is zeker.

We beleven het allemaal een beetje anders, de ene wat gekker dan de andere, maar we groeien, beetje bij beetje komen we korter bij onze eigen kern, de kern van ons bestaan, en we worden gelukkiger, zachter en liever.

We weten niet wat het gaat opleveren, we hebben ons eindelijk overgegeven aan onze natuur.

Sommigen van ons verliezen have en goed, anderen dan weer passen stilletjes in hun nieuwe zo gewenste identiteit.

Maar we zijn allen moedig, een soort moed zonder verdienste, maar toch moed.

Iets waaruit we veel leren, we leren voor onszelf op te komen, we leren het leven te aanvaarden, in blijheid,

we deinen voor het eerst mee in de grote verwondering van het bestaan.

Ieder op een eigen manier, met de hulp van onze bagage, met de hulp van oude en nieuwe vrienden en vriendinnen.

We beginnen te beseffen dat we niet alleen zijn in de wereld,

we laten onze maskers vallen, onze pijn en vervreemding, we groeien,

we groeien en we leren liefhebben, gewoon onvoorwaardelijk liefhebben,

we komen bij de kern van ons bestaan, we worden mensen onder de mensen.”

PASSABILITEIT

Passabiliteit is een noodzaak om een transitie succesvol te laten verlopen.

Toch mag passabiliteit geen schoonheidsobsessie zijn, maar in eerste instantie eerder een soort vrijbrief om je in sociaal opzicht ongekunsteld te kunnen uiten als vrouw, niet meer dan dat.

Het allereerste op de technische weg is je baardharen laseren bij een dermatoloog of betrouwbaar salon. Ben je blond of grijs dan is het veel moeilijker, dan moeten je baardhaartjes er haartje per haartje met elektrische epilatie uit, zeer duur, pijnlijk en tijdrovend.

In vele gevallen durven ze na jaren nog terugkomen ook!

Het is heden ten dage echt mogelijk met lasertechnologie epilatie te laten uitvoeren zonder dat het naar de buitenwereld al te zeer opvalt.

Het duurt jaren eer je erdoor bent , dus onmiddellijk aan beginnen en volhouden!

Hoe langer je op hormonen leeft, hoe effectiever het werkt, maar je kan er niet onderuit omdat het een absolute voorwaarde is voor je passabiliteit.

Geen enkel excuus dus om er niet direct aan te beginnen, nogmaals, let op, het duurt jaren!
Afwerken met elektrische epilatie!

Bij 'transen' die zeggen dat ze aan een transitie willen beginnen en uit zichzelf geen baardepilatie aanvatten, krijg je stevast een lange lijdensweg voor ze er ook effectief aan beginnen. Dat zijn dan ook dikwijls diegenen die er nooit door geraken.

Hou er ook rekening mee dat de mannelijke poriën van de baardharen sluiten naarmate de dikke baardharen verdwijnen en zo je huid veel gaver zal worden.

Mede door de hormonale vervrouwelijking wordt je huid ook dikwijls gevoeliger en zal eventueel regelmatig baard scheren op de duur quasi onmogelijk worden. Doordat de schachtjes op termijn steeds dunner worden, wordt elektrische epilatie ook steeds moeilijker!
Dus nogmaals, snel aan beginnen en echt continu jaren volhouden.

Hou je make-up zo sober en zo natuurlijk mogelijk.

De zachte gave vrouwelijke glans komt er dan met de jaren dank zij de hormonen zachtjes bij.

Als je klein bent heb je geluk, hoewel er tegenwoordig veel grote vrouwen rondlopen.

Een van mijn beste vroegere vriendinnen is 1.85 meter en passeerde na tweeënhalft jaar volledig, zelfs voor haar 'schoonouders', die van niets weten!

Toch, als je echt groot bent, hou er dan in je kleding liefst rekening mee dat vrouwen in verhouding tot mannen langere benen en een kortere torso schijnen te hebben doordat hun bekken meestal breder is en hoger uitloopt in hun taille. Als je dan ook nog brede schouders hebt valt dit verschil door je grotere lengte meer op dan bij kleinere transen.

Als je heel gespierd bent, duurt het zeker een vijftal jaar of meer voor je spieren onder invloed van de hormonen gesmolten zijn en omgezet in vrouwelijke vetophopinkjes.

Je kunt dan jasjes van een paar maatjes kleiner aan, hoewel er vooraan wel iets bijkomt!

Wij horen waarschijnlijk bij de weinige vrouwen ter wereld die blij zijn als hun kontje verdikt!

Als je ouder bent en een te mannelijk gezicht hebt is FFS (vervrouwelijkende aangezichtschirurgie) een must, hoe eerder, hoe beter, je hebt er net als voor baardepilatie geen toelating van psychiaters voor nodig.

Het kost wel een pak geld, zonder speciale privéverzekering zoals in mijn geval, moet je zelf voor alle kosten opdraaien. En lees goed de kleine lettertjes van je eventuele privécontract, want de privé-verzekeraars proberen er zich op alle mogelijke manieren uit te draaien!

TS wordt zelfs meer en meer uitgesloten in dergelijke nieuw afgesloten verzekeringen.

De kosten kunnen oplopen van 10.000 tot 25.000 euro, afhankelijk van de uit te voeren ingrepen en de bekendheid van de chirurg.

Na een zevental jaar onder hormonen is elk gezicht vervrouwelijkt, maar daarom niet echt een vrouwenbeeldje, maar je passeert dan meestal wel.

Maar wie wil zolang wachten!

Voor de meeste jongeren onder de 20 jaar is er meestal geen probleem. Hun botstructuur heeft zich dikwijls nog niet al te mannelijk ontwikkeld, zeker niet bij gebruik van puberteitsremmers.

Als je te dik bent, moet je daar wel aan werken, de hormonen zullen het vet wel vrouwelijk herverdelen met de tijd, maar de chirurgen nemen je niet aan voor een SRS-operatie tot een en ander binnen aanvaardbare BMI-normen valt.

Laat als je kan wat tijd tussen een extreme vermagering en je SRS, anders is je vel 'te los'.

Heel cruciaal voor de passabiliteit is je stem.

Mannen spreken nogal monotoon, een vrouw gebruikt veel meer dynamiek in haar stem en ook andere stop- en sleutelwoordjes.

Vrouwen 'pitchen' meer bij het uitspreken en leggen meestal het laatste woord van een zin 'te slapen'. Als vrouwen kwaad worden, wordt het pitchen hoger in toon, mannen die kwaad worden beginnen gewoon te roepen, omdat ze meer kracht gebruiken!

Veel TS-vrouwen die geen al te zware stem hebben (een twijfelstem) komen er onderuit als ze spontaan met hun vrouwelijk gevoel spreken (mannen giechelen niet!).

Er zijn logopedistes, je kunt allerlei oefeningen doen en voor de zware gevallen kun je een stemoperatie overwegen.

Het is niet zo duur, maar het lukt niet altijd en dan ben je bedonderd, want je bent dan veel van je natuurlijke klankkleur kwijt en je kunt nog lager in toon eindigen.

Omwille van het met de leeftijd verhardende kraakbeen wordt de ingreep riskanter boven de veertig, een te drastisch uitgevoerde adamsappelcorrectie kan ook roet in het eten gooien.

Je moet ook oppassen een stemoperatie uit te laten voeren als je nog vele andere operaties te wachten staan, de meestal gebruikte intubering langs de mond kan de stembanden beschadigen omdat ze zo kwetsbaar zijn.

Als je er voor de rest goed uitziet, dan zal een wat diepere stem geen echt bezwaar zijn in life contacten, maar dat heeft zijn limieten.

Gebruik geen 'travestiestemmetjes', dan bedrieg je jezelf.

Je bent helemaal uit de gevarenzone als je stem via telefoon vrouwelijk klinkt en die feedback is makkelijk te krijgen.

Buiten de basistoon gaan alle elementen in de loop der jaren uit zichzelf veranderen en wordt je stem stilaan meer aanvaardbaar zonder dat je het merkt.

Houding en gedrag zijn evidente factoren waar je in het begin op moet letten, maar ook niet teveel.

Je houding past zich spontaan aan al naar gelang je je beter in je vel voelt, en laat dat aangename gevoel dan vrij spel.

Laat het natuurlijk uit je lijf komen.

Als je fier bent over wie je wordt, dan ga je vanzelf rechter zitten. Steek je poep wat meer naar achteren zonder dat je buik naar voor komt.

Hiervoor moet je bekken kantelen, wat eigenlijk bijna automatisch gebeurt als je op hoge hakken loopt.

Het is natuurlijk niet de bedoeling op straat te catwalken!

De meeste TS-vrouwen vallen in het begin door de mand omdat ze overdrijven, beweeg spontaan zoals je je voelt. Ervaar je vreugde als vrouw te kunnen leven, ook terwijl je vloeiend en sierlijk beweegt.

Ook biovrouwen lopen anders op hoge hakken dan op platte zolen, er zijn er zelfs veel die helemaal niet op hakjes van 11 cm kunnen lopen, koop b.v. hakjes van 5 à 6 cm en klaar ben je.

Pas je puberteitsgewoontes gewoon aan het dagelijkse leven aan.

Laat biovriendinnen je houding en gedrag evalueren, daar leer je heel veel mee.

Het totale plaatje moet kloppen, je kunt niet alles bewust controleren, dus moet je eigenlijk zoveel mogelijk jezelf zijn.

Observeer zoveel mogelijk!

Het is overigens evident dat hoe minder passabel je bent, hoe minder je mag opvallen in het straatbeeld, hoe mooi minirokjes ook mogen zijn.

Zo heb ik een heel mooi klein knalrood elektrisch coupéstadswagentje tijdens mijn transitie aan de kant gezet en vervangen door een onopvallend karretje.

Hoe ouder je bent, hoe makkelijker je passeert, omdat oudere biovrouwen en mannen toch wel wat naar elkaar toe groeien.

Dit komt doordat bij biovrouwen na de menopauze veel van hun oestrogeenproductie wegvault.

Maar 2% van de mannen kent een andropauze, maar ook hun testosteronproductie vermindert met de jaren, hoewel ze meestal toch nog vruchtbaar blijven.

Doordat mannen van nature uit toch ook een beperkte constante hoeveelheid oestrogenen aanmaken, gaan ook zij ‘verzachten’ op hogere leeftijd.

Het is opvallend hoeveel passabele transen zelf niet in hun passabiliteit kunnen geloven als ze in een spiegel kijken.

Hun oude ‘manbeeld’ blijft in hun geheugen in ‘dubbeldruk’ soms wel jaren in het spiegelbeeld hangen. Een beetje als oude kennissen die de eerste jaren van je transitie moeilijk die vroegere man kunnen vergeten.

Mede daarom is een echte diepgaande passabiliteit alleen mogelijk na een succesvolle psychische transitie.

Het probleem van ‘passabiliteit’ stelt zich dan gewoon niet meer omdat we dan enkel nog vrouwelijkheid uitstralen.

Passabiliteit heeft immers zeer veel te maken met de natuurlijke stabiliteit van je innerlijke genderbeleving, met je zelfvertrouwen.

Zouden we dan nog een baard hebben, dan zou een kindje op straat uitroepen:

“Kijk mama, een mevrouw met een baard!”

MAQUILLAGEHOEKJE

Een klein tafeltje met al je spulletjes in een vast hoekje.

Ik gebruik een stoeltje waarop je met je rug recht zit, want ik zit er regelmatig.

Met spiegels ga je veel ervaring krijgen, begin er maar wat te kopen, gewone en met 5x vergroting.

Er bestaan spiegels die tot 9x vergroten, made in Paris!

Hele grote gewone platte in de slaapkamer is ook handig om je te bewonderen, of een regelrechte spiegelmuur, heel mooi.

Zacht en toch sterk licht op je gelaat zodat je alles maximaal scherp ziet in je vergrotende spiegel. Als het daar enigszins in orde is, zie je er op straat dan ook natuurlijk uit.

Het beste licht verkrijg je met een vijftal kleine quartzlampjes (hebben continu kleurspectrum) van 20 watt en 12 volt die je diffuseert (dus indirect gebruikt of rechtstreeks met diffuus filter ervoor).

Ga anders eens achter de coulissen kijken in theaters hoe het licht daar gebruikt wordt. Ook een mogelijkheid is voor een groot raam bij daglicht.

Hou er bij daglicht wel rekening mee dat als je uit de zon zit bij een blauwe hemel het licht dat op je valt zeer blauw van toon zal zijn.

Bij bewolkte hemel heb je het meest neutrale daglicht qua kleurtoon.

Rechtstreeks zonlicht is het warmst, bevat het meeste rood.

Met licht moet je experimenteren, blonde haren reageren anders dan zwarte, enzovoort.

De ingebouwde lampjes in spiegels zelf zijn gewoonlijk onvoldoende sterk en meestal te warm qua kleurtoonkarakter.

Licht van TL-lampen en dergelijke moet je absoluut vermijden. Om te beginnen hebben ze een discontinu spectrum, waardoor sommige kleuren vervalst kunnen worden weergegeven en verder flikkeren ze dikwijls, wat vermoeiend werkt voor de ogen.

Een onmogelijke toestand in het begin, om al die spulletjes uit te proberen.

Vraag aan biovriendinnen wat zij gebruiken en pas dit dan aan je eigen behoeftes aan, al naar gelang je stadium van transitie.

Er zijn twee factoren waarin je vooral zult evolueren: baardcamouflage zal mettertijd wegvallen en je huid zal gaver worden, ook doordat de huidporiën waar je baard doorheen kwam zich langzaam sluiten.

Uiteraard zul je er ook meer en meer als vrouw gaan uitzien, dat spreekt vanzelf.

Er zijn qua maquillage verschillende benaderingen mogelijk.

Ik ga ervan uit dat we er zo natuurlijk mogelijk willen uitzien met toch kleine vrouwelijke accenten.

Over theatermake-up die bedoeld is om op het einde van de zaal ook nog enige gelaatsuitdrukking over te brengen ga ik het hier dus niet hebben, net als over de klassiek sterk overdreven travestie- en showmake-up, partymake-up en dergelijke.

Qua gemiddelde baardcamouflage werkte ik persoonlijk het liefst met een speciale vloeibare fond de teint die eigenlijk verkocht wordt om (brand)wonden af te dekken. Die kun je goed doseren, want hoe minder hoe beter.

Buiten een dag- en nachtcrème voor dagelijks onderhoud, hou ik het nu bij een gemiddelde kleur vloeibare matte fond de teint, zeer matig maar in gebruik.

Ik wrijf hem in direct na de dagcrème.

Indien gewenst, afpoederen met een goed translucet poeder, heel weinig!

Daarmee haal je overdreven glans weg en zo camoufleer je rimpeltjes en oneffenheden omdat je het contrast in je gelaat verlaagt.

Hiervoor bestaan schitterende professionele producten, omdat dit afpoederen cruciaal is voor een goede beeldweergave door de cameralens.

En zeggen dat ik al die spullen heel mijn leven mee had voor filmopnames en interviews!

Voor het inwrijven gebruik ik mijn vingers en om te poederen een regelmatig gewassen kwast, waarmee je niet wrijft, maar lichtjes en veelvuldig dept.

Met poeder wrijf je in principe niet, met vloeistoffen wel.

Wat potlood op de wenkbrauwen, die ik overigens dagelijks bijhoud qua epilatie met een pincetje, een klein beetje kleur op de oogleden, zo zacht mogelijk uitwrijven met bijhorend spateltje.

Wat zwarte mascara op de wimpers en een fijn zwart lijntje onder de ogen op de bovenste huidrand.

De potloodjes moet je zeer regelmatig aanslijpen en reinig regelmatig alles grondig voor de hygiëne.

Ik laat daarom ook niemand anders mijn spulletjes gebruiken, mijn oogjes zijn me lief. Geen al te rode lipstick, en een ietwat donkerder poeder dan de fond de teint op mijn jukbeentjes. En klaar zijn we!

Na jaren oefening is dit amper tien minuutjes werk, een heel verschil met de twee uren die ik een achttal jaar geleden nodig had.

Nog een tip: als je vloeibare producten gebruikt, probeer dan bij één merk te blijven, zelfs de démaquillage gaat dan vlotter en de producten vloeien goed in elkaar over.

Voor potloodjes en dergelijke gebruik ik andere merken, dat is geen probleem.

Ik gebruik al een vijftal jaar grotendeels dezelfde merken. Eens je je draai gevonden hebt, gaat dat meestal zo. Zo af en toe probeer ik eens iets nieuws.

Na een tijdje weet je wel wat je handig vindt of zou vinden.

Staafjes met watjes gebruik ik in grote hoeveelheden voor correcties en plaatselijk opruimen.

Algemeen gesproken blijven producten na opening een tweetal jaren goed.

Dat geldt ook voor shampoo en haar- en lichaamsproducten.

Na verloop van tijd kun je net als biovrouwen ook zonder make-up de straat op.

Je doet wat mascara op en een lijntje bij de ogen en weg ben je!

Als oudere vrouw met vlekjes op de huid en zo maquilleer ik mij toch nog dikwijls, het is uiteindelijk maar een klein beetje extra werk bij je noodzakelijke huidverzorging.

De hoofdregel is: met hoe minder make-up je er goed uitziet, hoe beter!

Het belangrijkste attribuut echter is voor lange tijd een pincetje.

Zoek er eentje dat de huid niet kwetst (met afgeronde hoeken), en dat twee echt vlakke, goed passende klauwtjes heeft.

Het is absurd hoe weinig goede bruikbare, niet kwetsende pincetjes er in de handel zijn.

Om de fijnste haartjes te epileren moet je het pincetje zeer regelmatig binnenin afwrijven aan een papieren zakdoekje of zo.

En als er iets misgaat heb je alcohol en watjes nodig om te ontsmetten.

Voor nagelbijtende TS kunnen enkele jaren gelnagels een oplossing bieden.

De vetherverdeling zal stilaan je aangezicht veranderen.

Na een jaar of vijf synchroniseer je helemaal met biovrouwen.

Dan is ook het moment gekomen voor een fruitpeeling of een nog meer ingrijpende chemische peeling om je huid nog gaver te maken.

Plus eventueel een lifting, omdat je vel na al die jaren door de hormonen veel dunner en zachter geworden is. Voordien had het minder zin, omdat je huid dan nog te dik was.

Mannen huid, dik vel, weet je wel!

HORMONEN

Zijn langzaam dynamiet.

Hormonen zijn eigenlijk dé sleutel en dé hefboom in een transitie.

Na enkele dagen oestrogenen ben ik stabiel geworden en dat is altijd zo gebleven.

Wat ik me nog herinner uit die eerste weken is dat ik het gevoel had, heel lichamelijk, als een ervaring dus, dat letterlijk alle cellen in mijn lijf hun verlangen naar die oestro als het ware uitschreeuwden!

Het enige, maar dan ook het enige medicijn dat ik gebruikt heb en nog gebruik is oestrogel, een transdermaal toegediend natuurlijk oestradiol dat je op je armen uitwrijft. Nu al bijna zeven jaar, elke dag.

Nooit heb ik een testosteronbestrijdend hormoon willen gebruiken, dat had ik gelukkig niet nodig. Toediening van oestradiol vermindert immers ook de testosteronproductie. Het exclusief langdurige gebruik van alleen antiandrogenen kan dan ook de oorzaak zijn van depressies tijdens beginnende transities, vooral als b.v. androcur, een testosterononderdrukkend middel, maandenlang in grote dosis zonder oestrogenen wordt gebruikt!

Voor iemand die hard moet werken kan dat fnuikend zijn. Zonder combinatie met oestrogenen kan je totaal vermoeid en moedeloos raken.

In sommige gevallen kan dit diagnostisch voor zeer korte periodes van hooguit enkele maanden enigszins verantwoord zijn. In Nederland hanteert het genderteam het zogenaamde gele licht dat duidt op twijfel voor eventueel het groene licht gegeven wordt. Dan krijg je enkele maanden alleen androcur alvorens een nieuwe evaluatie plaatsvindt.

Groen licht betekent dat je door de selectieproef, de gate keeping, bent geraakt en een volledige transitie mag aanvatten.

Zoals reeds eerder gesteld, kan gecombineerd gebruik met oestro gezien worden als een aanvaardbare werkwijze om ook voor SRS sneller in een vrouwelijke hormoonbalans te raken. Het gebruik van androcur versnelt dan ook wel ietwat de vervrouwelijking voor SRS.

Er zijn duidelijk veel TS die er baat bij hebben, vooral zij met grote haatgevoelens tegenover hun lichaam, en zij die teveel last hebben van seksuele aandrang door hun testosteron en ook in lichte dosis als remmers, vooral voor de jongeren dan.

Het vermindert die ‘mannelijke’ hevigheid, en daar hebben veel transen voor SRS last van. Vergeten we niet dat datzelfde middel gebruikt wordt bij prostaatkanker en om pedofielen en verkrachters chemisch enigszins te castreren en zo hun drift onder controle te houden. Toch zijn er die zelfs met een enorm hoge dosis nog rustig verder doen en de politie en medici misleiden. Ik heb ook transen gekend die merkwaardig genoeg omgekeerd op het product reageerden!

Het remt natuurlijk ook sterker de haargroei op het lichaam en maakt volgens sommige behandelaars baardepilatie gemakkelijker.

Je zal erdoor ook minder haaruitval op je hoofd krijgen in de jaren voor je SRS, maar dit effect kan je ook bekomen met finasteride in zeer, zeer lage dosis.

De mogelijke bijwerkingen van androcur op de globale hormoonproductie heeft een endocrinoloog mij nooit kunnen of willen vertellen.

Een ander mogelijk nadeel van langdurig gebruik van androcur is wel dat je penis sterk kan inkrimpen. Wat dan weer nadelig kan zijn voor het beschikbare materiaal bij oudere nog steeds toegepaste SRS-technieken en zo de diepte van de neovagina nadelig kan beïnvloeden. Zo ken ik verscheidene TS in België met beperkte operatieve diepte van 4 à 6 cm, wat natuurlijk niet realistisch is voor bevredigend seksueel contact. En doordat de gebruikte huid geen mucose is zoals bij biovagina's is de ‘rekfactor’ uiterst beperkt. Laat je in dit opzicht niets wijsmaken.

Niet alle chirurgen gebruiken moderne technieken, waar de huid ook ergens anders wordt weggehaald om in die gevallen tot een aanvaardbare diepte te komen.

Om van een mooie creatie van binnenste en buitenste schaamlippen nog maar te zwijgen!

Na SRS worden androgeenbestrijdende middelen in de regel niet meer gebruikt. Door het gebruik van androcur of na je SRS kwijnt ook de prostaat zachtjes weg. Dat is wel wat jammer, want je kunt er aanvankelijk gemakkelijk een soort van vaginaal orgasme mee beleven. Bij de huidige SRS-technieken wordt de prostaat immers niet meer verwijderd. Aan de andere kant is de mogelijke kans op kanker in die regio nu ook sterk verminderd.

Op mijn 54ste had ik de man, de ‘wolf’, toch enigszins onder controle. Meer dan oestro had ik niet nodig, en eigenlijk zie ik oestro’s niet meer als een medicatie, maar als een natuurlijke vervanging voor de vrouwelijke geslachtshormonen die gezonde biovrouwen in de eileiders aanmaken.

Om die reden gaan TS-vrouwen bij hun SRS ook al fluitend en goedgemutst de operatiezaal binnen, waar ze als genetische man direct gecastreerd zullen worden en de weg helemaal vrij komt voor de oestrogenen.

Alle chirurgen en anesthesisten die dit soort operaties uitvoeren, kennen dit in de medische wereld nogal merkwaardige en ietwat grappige fenomeen. Toen mijn anesthesist, een oude rot in het vak, de avond voor mijn SRS-operatie langskwam om mij een pilletje te geven om rustig te worden, is hij onverrichterzake met een grote glimlach weggegaan. Er was daar onverwacht een ander piepjong, nogal bekend transje opgedaagd die tot één uur ‘s nachts met mij heeft liggen grappen en grollen.

*“Ik voel mijn lijffie aan als voor het eerst,
benen, kontje, bosjes, armpjes,
nek, rug en schouders,
voetjes, teentjes en handjes,
en ja, ook 't gezicht,
O gezicht!*

*Alles voelt, alles gloeit.
Een zachte gloed,
ik voel in één strelende vloeiende beweging,
alles hangt aaneen
en het voelt goed, fijn, van mij.
Mijn lijffie één als voor het eerst,
als een zacht gemodelleerde vlam,
omhuld door de gloed van het bestaan.*

*Ik streel mij urenlang,
alsof mijn lijffie nu pas ik ben,
echt deel uitmaakt van mij,
die nieuwe mij en toch zo oud.*

*Ik voel liefde in en rond mij.
Het plezier en het genot een lichaam te ervaren.
Thuis te komen in de wereld van de materie,
de levende wereld van de stof,
hier op aarde.*

*Nog geen geslacht, dat laat ik onberoerd,
dat moet nog komen binnen enkele weekjes weet ik nu.
Na SRS kan ik dan verder puberen,
en eindelijk als heel bestaan.*

*Ja, ik voel,
ik voel mij nu bijna helemaal heel”*

Weg met de testo!

Voor de volledigheid moet ik hier toch wel bij vertellen dat ook een biovrouw een kleine hoeveelheid testosteron aanmaakt en wel in de bijnierschors.

Deze hoeveelheid maakt een TS-vrouw ook nog aan op dezelfde plaats, ongeveer 1/6 de van de totale productie van voorheen!

Dit is nodig om je fit te houden, immers geen man is 100% man en geen vrouw is 100% vrouw, dat is zo in alle opzichten.

Gedenk dat na vijf à zeven jaar al de cellen in je lichaam vernieuwd worden, maar nu gestuurd door het vrouwelijk geslachtshormoon. Behalve je beenderen, jammer genoeg! Binnen een vijf à zevental jaar zijn al je cellen vrouwelijk, er valt niet aan te ontkomen! Je wordt helemaal een vrouwtje, geloof het of niet!

Hou je aan de dosis, teveel werkt zelfs contraproductief.

Laat ook je bloed best jaarlijks en minimaal tweejaarlijks controleren en kijk uit voor botontkalking.

Biovrouwen hebben maar gemiddeld de helft van de botdensiteit van mannen.

Hormonen beginnen in sneltreinvaart te werken enkele maanden na je SRS, en dan begint het pas echt, ook je eigenlijke transitie.

Want nu pas begint de laatste fase van je psychische transitie, je werkelijke éénmaking als vrouw.

Het is pas nu dat de lichamelijke feedback van die operaties en je hormonen mooi beginnen samenwerken op een natuurlijke wijze met je gevoel een vrouw te zijn.

Pas nu kan je genderdysforie werkelijk verdwijnen, als sneeuw voor de zon.

Pas nu werken drie belangrijke factoren harmonisch samen en kun je werkelijk beginnen groeien als vrouw.

(Je gendergevoel, feedback operaties en hormonen)

Je nieuwe leven is echt begonnen, je wordt herboren!

De nu volgende jaren verandert je lichaam echt in een vrouwenlichaam, in de badkuip zag ik dat het best, niks man meer.

Doordat je hersenen zich stilaan aanpassen, ga je je ook heel gewoon voelen als vrouw, dat is een hele opluchting na al die jaren van nooit aflatende strijd.

Het is ook nu dat vele fantasieën zich definitief beginnen op te lossen, je hebt ze niet meer nodig, je onmogelijke verlangens is geblust, je wordt een doodgewone heel speciale vrouw.

Ik denk nu dikwijls dat je een TS-vrouw makkelijk kan herkennen: voor een TS-vrouw is testosteron vergif, ze functioneert daar niet op.

Ze is zichzelf niet en er zijn hopen energetische problemen.

Met oestrogenen wordt ze blij en draait de boel als een klokje.

Zo simpel was het voor mij.

FFS of niet, na 7 jaar hormonen voelt elk gezicht vrouwelijk aan.

Met daar nog een FFS bij krijg je een koningin.

Het is me opgevallen dat TS-vrouwen die na meer dan 10 tot 15 jaar SRS toch nog een FFS lieten doen, al na enkele maanden echte beauty's werden. Ik ken er zo een drietal, sterke en positieve karakters, allen in een relatie, en toch beleven ze daarna nog een serieuze opstoot van afwerking van hun psychische transitie, en dat na al die jaren!

En als je in blijheid je transitie beleeft, zie je er tien jaar jonger uit als voorheen, dat is ook mooi meegenomen, een cadeautje dat we echt wel kunnen gebruiken, zeker ik!

DE 'PIEK' VAN DE PSYCHISCHE TRANSITIEPERIODE

De kiemen van de psychische transitie liggen in je geboorte, je jonge jaren lang geleden.

Ze 'draagt' als het ware je vrouwbeeld je leven lang!

Ze kan worden gezien als een complex proces van deelprocessen zoals bewustwording van je gendersituatie, het effectief zoeken naar info, het zaakje aanpakken, je zelfdiagnose, de aanpak van je seksuele verwarring, het opruimen van trauma's, je 2de puberteit en dan als piek de afwikkeling van die puberteit door het hervinden van je eenheidsgevoel dankzij de feedback van de technische transitie.

En, niet te vergeten: je uiteindelijke integratie onder de vrouwen, het tot stand brengen van je 'operationele' vrouw.

Onder 'technische transitie' verstaan we het omgaan, FFS en SRS en de eerste jaren van hormooninname vanaf de grote sprong in het 'zwarte gat', het moment dat we ervoor gaan, of ons groen lichtje in een genderteam, tot een primaire vorm van passabiliteit.

In het begin menen we soms dat we na SRS het proces beëindigd zullen hebben, maar niets is minder waar.

SRS is natuurlijk op zich een heel bijzonder belangrijk emotioneel moment en een absoluut noodzakelijke ingreep, ongeacht het stadium van je psychische transitie.

Heel de nacht heb ik destijds heel zachtjes van opluchting en zachte pure blijheid geweend.

Toch begint het nu pas echt!

Iemand vertelde me ooit dat ze SRS zag als het basiskamp van de globale transitie!

De piek van de psychische transitie na SRS duurt ook jaren en maakt ons tot volwaardige TS geboren vrouwen.

Hebben we onze trauma's en verwarring nog niet opgeruimd, is het nu de hoogste tijd, met of zonder begeleiding, anders kan onze natuurlijke 2de puberteit zich niet normaal afwickelen. Sluit je in elk geval niet af van je verleden, dan blijf je hangen!

De vele chirurgische ingrepen 'zetten' zich en worden na enkele maanden helemaal lichaamseigen, pas nu komt er werkelijke subtiele lichaamsfeedback tot stand, *conditio sine qua non* om het oude spook van de genderdysforie definitief te neutraliseren.

Ik gebruik hier bewust het woordje neutraliseren, omdat in onze nieuwe identiteitsopbouw onze TS-afkomst hoe dan ook een minimale rol zal blijven spelen.

Maar we staan nu wel aan de andere kant van de grens.

Je bent vrij je te integreren als vrouw of niet.

De hormonen krijgen nu eigenlijk pas vrij spel, nadat de natuurlijke genetische 'mannelijke' testosteronbron, de testikels, geliquideerd zijn.

Een TS-vrouw ervaart de gevolgen van die feitelijke 'castratie' als een geweldige opluchting, omdat de interne hormonenstrijd die in de technische periode nog bestond nu vrijwel verdwijnt.

Soms komt er nog een korte 'oprisping' van extra bedrijvigheid in de aanmaak van testo in de bijnierschors, maar dat is meestal maar tijdelijk.

We kunnen eindelijk gewoon op oestro leven zonder complicaties en beperkingen.

Samen met de identiteitspapieren die definitief aangepast worden en de officiële erkenning als vrouw, kunnen we nu gewoon naar de huisdokter voor onze hormoonrecepten.

Zij die er dus tijdens de vorige jaren in gelukt zijn in hun kracht te blijven en zo de moeilijke fysieke processen van de technische transitie door te maken in blijheid, voelen en zien zachtjes een nieuwe, zelfbewuste, complete vrouw geboren worden, eigenlijk die vrouw waarnaar ze heel hun leven buiten zichzelf hebben gezocht.

Een zeer merkwaardige, maar geruststellende ervaring van thuiskomen.

Drie à zes maanden na SRS beginnen de hormonen zichtbaar en voelbaar aan het dynamiserende effect van hun werking.

De herschikking van de vetverdeling breekt nu in snel tempo door en na enkele jaren zijn we fysiek pure vrouwen.

De drang om als vrouw vorm te krijgen, maakt plaats voor het gevoel stilaan helemaal gewoon vrouw te zijn en - wat veel meer is - gewoon jezelf te zijn.

Dit wordt een heel andere situatie als in het begin van onze puberteit voor SRS, toen die drang naar vrouw nog zo sterk was, dat we daardoor geneigd waren ons te sterk 'af te zetten' tegen onze oude man of onze wolf die wanhopig vocht om zijn bestaan. Nu leer je hem beter te doorzien.

Stilaan verdwijnen ook al die speciale trucjes om toch maar als vrouw over te komen.

Onze 2de puberteit kan eindelijk afgewerkt worden in harmonie met ons lichaam.

We ontdekken onze eenheid, onze heelheid, ons geboorterecht als het ware.

We worden gelukkig op een zachte, indringende wijze.

We worden wie we zijn.

Men zou denken: dat gaat vanzelf!

Ja en neen: juist in deze periode, die toch minimaal enkele jaren duurt, komt het er ook op aan om geestelijk soepel en creatief te zijn en onze vrouw op een natuurlijke manier vanuit onze innerlijke diepte te laten doorbreken.

‘Wij’ moeten haar niet constructief vorm geven, ze ontwaakt en geeft vorm aan zichzelf en we kunnen niet veel meer dan haar ten volle in liefde te omarmen.

We zijn er immers altijd al geweest!

Leer jezelf kennen in liefde tot jezelf!

Zie jezelf graag!

Een proces waar diep vertrouwen en geloof in jezelf aan te pas komt!

Er zijn geen regels, maar dit is wat in grote lijnen gebeurt, of niet!

Hier wil ik toch nog even waarschuwen.

Indien de operatieve ingreep ver ondermaats is uitgevoerd, komt er slechts met heel veel moeite en pijn een positieve feedback tot stand. Vrij dikwijls leiden dergelijke situaties tot zelfmoord, vooral bij de jongere onder ons.

Dat dit ook uiterst negatieve gevolgen heeft op de uiteindelijke passabiliteit, door het zo noodzakelijke passabiliteitsgevoel onderuit te halen, om van toekomstige seksuele contacten nog maar te zwijgen, hoeft hier geen betoog.

Zo heb ik verschillende TS gedurende meer dan een jaar totaal weten blokkeren in de afwikkeling van hun psychische transitie door slecht uitgevoerde SRS.

Pas na herstelling - voor zover technisch mogelijk natuurlijk - konden deze TS de finale fase van hun psychische transitie echt aanvatten.

Ik ken er ook wel die niet meer de moed of de fondsen hebben om er iets aan te doen.

Het lijstje van de zelfmoorden hierom wil ik jullie besparen.

Er zijn momenteel massa's chirurgen die deze operatie uitvoeren. Er zijn er echter maar weinigen die ook een soort van garantie bieden dat je gratis mag terugkomen tot alles effectief in orde is.

Dat zijn natuurlijk niet diegenen die de zaak door fundamentele onkunde en oude technieken tijdens de operatie of uit grove nalatigheid in de nazorg gewoonweg verknoeien.

Zorgvuldige nazorg is cruciaal bij SRS en wordt nogal eens zwaar onderschat.

Tot zover dit heikele punt.

Het is eigenlijk ook pas nu dat ons loslaten, de overgave aan ons zijn, die ‘opgave’ van ons ‘mannenego’, onze ‘wolf’, onze rationele twijfels, waar wij in het begin van de transitie continu mee geconfronteerd werden, ruimte laat voor gefundeerde innerlijke groei van ons vrouw-zijn, onze wezenlijke positieve puberteit.

Want een TS-vrouw die erin geslaagd is voor of rond haar SRS haar wolf, haar ‘oude’ man te vriend te krijgen, krijgt nu voor het verdere beleven van haar 2de puberteit onbeperkte toegang tot de bronnen uit haar jeugd en kan zich spontaan en natuurlijk ontwikkelen.

Om het met beeldspraak te zeggen: de koning is dood, leve de koningin!

Vergeten we niet dat in deze uitdrukking ook de pijn en het respect voor het sterven van de oude koning besloten ligt, en tegelijk de overdracht, de hoop op een nieuw begin.

Want liefde houdt ook onvoorwaardelijke vergeving en erkenning in naar de anderen, maar in eerste instantie vooral naar onszelf!

De erkenning van de genetisch ‘oude’ man als draagmoeder, de vrouw die wordt gevormd uit het materiaal van de wolf, de oude man.

Hierin ligt het mysterie van transseksualiteit besloten, samen met alle mysterie van leven en dood.

De beleving hiervan maakt ons ook geestelijk zo jong, krachtig en mooi!

De steun van de medische wereld is hier praktisch nihil, er zijn geen zogenaamde prestaties meer te leveren, we komen in het reine met onszelf.

Toch is deze periode zeer cruciaal, ieder moet haar natuur herkennen en volgen, we worden echte vrouwtjes!

We halen onze ontembare vrouw als het ware weer op vanaf onze geboorte!

En laat ons niet vergeten dat wij nu in die drie à vijf jaar proberen een parcours af te leggen waar biomeisjes ten minste vijftien jaar voor uittrekken.

Dat kan alleen door het in openheid verkennen van onze voorafgaande levenservaringen en een ‘bewust’ meebelevan van het hele proces.

Onder meer ook hierom mogen we ons niet afsluiten van ‘vroeger’!

Oude constructies en drang verdwijnen definitief, samen met de laatste sporen van allerlei fantasieën die we vroeger nodig hadden om in leven te blijven, om in contact te blijven met ons gendergevoel.

Dat is nu niet meer nodig, we zijn zelfs in staat de puzzel van ons oude leven voor het eerst weer in elkaar te steken.

Wat mezelf betreft, ik kreeg medelijden met mijn vroegere oude man, hij was gegijzeld en wist niet waarom hij bestond.

Hij was de gevangene van zijn rolpatroon.

Hij zocht naar vrijheid zonder doel en heeft mij toch een lichaam gegeven dat nog weerbaar en moduleerbaar was, mijn man was mijn draagmoeder.

“Ik leef.

Ik word een vrouw,

gewoon een vrouw.

Zoals er triljoenen zijn,

maar er is een groot verschil,

ik weet het, ik wil het, het is mijn bestemming

en ik heb het gemist, och wat heb ik me gemist.

O god, wat heb ik mezelf gemist

En nu ga ik voor niets meer achteruit,

ik ga ze beleven en uitleven,

die vrouw,

die vrouw in al haar gedaanten,

die vrouw met al haar gezichten,

de moeder en de hoer,

die vrouw die geboorte wil geven aan de hele wereld,

die vrouw die haar bestemming kent,

die doodgewone heel speciale vrouw.”

Elke dag weer werd ik vervuld van ontroering en blijheid voor dit wonder in zijn continue voltrekking.

Eindelijk lopen we weer synchroon met de klok van de natuur na heel dat gedoe van de technische transitie.

Die onverklaarbare drang naar vrouw heeft gewoon plaatsgemaakt voor de ervaring ons als mens één te voelen worden en natuurlijk ook stukken beter te functioneren!
Gek genoeg kunnen we hier rationeel niet veel aan begrijpen, want wat is immers het verschil tussen man en vrouw buiten de evident biologische verschillen en functies?

Wel, een vrouw draait op oestro en een man op testo en dat is een wereld van verschil.
Dat maakt het grote verschil voor het gevoel én voor de talrijke uiterlijkheden en handelingen.
Hormonen geven b.v. vorm aan de secundaire geslachtskenmerken.

Maar het gaat veel en veel dieper.

Eén van de bijzondere veranderingen, die niets met secundaire kenmerken te maken heeft, is meestal onze vernieuwde mogelijkheid tot communicatie.

Opeens communiceren we graag, blij en goed, dat rare aan ons is verdwenen en we worden als gewone mensen, met een lach en een traan.

Ons inlevingsvermogen in anderen ontwikkelt zich, alsook onze aanpak en mogelijkheid tot diepere relatievorming.

Iemand beschreef het me ooit als een brug die van binnenuit naar buiten tot stand komt, een brug waardoor nu ook het hart kan communiceren.

Veel ouderen die bijna uitgeblust waren door de negatieve gevolgen van de genderdysforie, hervinden kracht en levenslust.

Want vergeten we niet dat velen het probeerden vol te houden tot ze er bijna letterlijk mentaal en fysiek compleet aan ten onder gingen.

We komen in vrede, in balans met onszelf.

We voelen ons meestal ook terug jonger, ongeacht onze genetische leeftijd.

Om nog maar eens te zeggen dat een transitie veel dieper, omvattender en ingrijpender is dan enkel uiterlijkheden.

Al deze zaken maken dat we nu een sterk gefundeerd zelfvertrouwen ontwikkelen, wat onze vrouw mooi en zelfbewust maakt.

Nu maakt de levenscirkel waarin we ons bevinden ons alleen maar sterker en zachter.

We puberen rustig aan en gaan een adolescentietijd tegemoet op een natuurlijke wijze, verlost van genderdysforie.

Een TS-vrouw met een goede psychische transitieafwikkeling straalt uit heel haar wezen!

Ze straalt omwille van die vrije en liefdevolle beleving van haar fundamentele genderidentiteit die haar gehele identiteitsvorming nu mee bepaalt.

Als alles goed zit, worden velen onder ons onweerstaanbaar voor mannen. Nu vinden we ook in stabiliteit onze seksuele gerichtheid, ik leerde mannen 'lezen' en liefhebben.

Eén van de merkwaardigste ervaringen uit mijn transitietijd was dat bij aanvang van mijn technische transitie alle seksuele aantrekkingskracht naar vrouwen toe gewoon wegviel, en ik in een vacuüm terecht kwam.

Logisch, omdat mijn seksuele gerichtheid naar vrouwen toe, als man, een sociale 'overlevingsconstructie' was uit mijn vroegere leven.

En maar goed dat die behoefte aan seksualiteit wegviel, want tijdens een transitie knopen we best geen relaties aan, dat is duidelijk, we evolueren in deze jaren immers continu te sterk.

We hebben veel vrijheid nodig en zijn als puber en adolescent zeer egocentrisch.

Vreemd genoeg kwam ik vrij snel in de afwikkeling van de psychische transitie tot de vaststelling dat ik geen mannen kon 'lezen', ik had daar geen enkele ervaring in. Het heeft enkele jaren geduurd alvorens ik die feeling op natuurlijke wijze heb ontwikkeld, zonder enige dwang of constructie deze keer. Ik hou nu van mannen, terwijl ik toch heel goed weet wat hun minpunten kunnen zijn. Omdat we ondanks onszelf toch heel wat van mannen afweten, hebben we hier ontegensprekelijk een pasje voor op biovrouwen. Wij weten uit eigen ervaring hoe testo werkt! Wel mogen we niet vergeten dat bij ons die testo niet al te best aankwam! Zonder al te veel terughoudendheid gebruik ik soms openlijk mijn oude kennis, ik heb er lang genoeg onder geleden! Mijn manier van denken is veranderd, mijn gevoelens zijn zeer drastisch veranderd.

We krijgen nu ook meer en meer behoefte aan vrouwelijke intimiteit. Gewoon wat kletsen en de laatste nieuwtjes uit de buurt doornemen. Ik vind het geweldig andere vrouwen, jong en oud, gewoon te kunnen groeten op straat, waar dan ook. Er is overal meer te beleven dan vroeger. Vrouwen kunnen immers wel kibbelen en venijnig uit de hoek komen, maar we vormen gevoelsmatig toch één groep. En ja, ik heb al vrouwelijke, totaal 'irrationele' aanvallen op mezelf ervaren! Rede en logica worden inderdaad door vrouwen heel anders verwerkt dan door mannen. Vrouwen gaan ook heel anders om met kinderen dan mannen en laten je intuïtief ook veel dichterbij hun kroost komen. Er is wat dat betreft toch een enorm gevoel van gedeelde verantwoordelijkheid en fierheid. Wat ik heel prettig vind, is mij elke dag vrij te kunnen uitdrukken in keuze van kleding, kleuren, sieraden of het ontbreken ervan, parfum en wat al niet! Vrouwen bevestigen elkaar ook veelal zonder direct al te kritisch te zijn, de communicatie is heel gevoelsmatig en er is een positieve golf die wordt ervaren als een soort sociaal vangnet. Als er een gemeenschappelijke man in het spel komt, scherp je best je nageltjes natuurlijk! Er lopen natuurlijk wel flink wat venijnige hellevegen rond, maar dat wisten we al. Toch zullen we hier nu gevoelsmatig anders op reageren dan vroeger het geval was, we behoren nu tot hetzelfde 'kamp'! Wat mezelf betrof aanvankelijk met ongeloof tot ik iets van die 'peck order' onder vrouwen begon aan te voelen. Welcome to the sisterhood! Zo werd ik als lid van een exclusieve vrouwengroep aanvaard en dat heeft me onnoemelijk veel goed gedaan.

De afstand tot de mannenwereld wordt zo groot dat je stilaan de band met hen verliest. Een man wordt letterlijk het andere geslacht. Vrouwen hebben er meer behoefte aan begrepen te worden, niet zozeer aan grote oplossingen. Komt het door de oestro, maar ik doorvoel nu ook echt, wezenlijk dus, mijn kleine angsten en frustraties, ook pijn, maar gelukkig ook veel vreugde en ik krijg een totaal nieuwe zelfverzekerdheid, als een hele nieuwe, prettig aanvoelende 'schwung'! Toch merk ik nu pas dat er nog veel organisatietalent en dergelijke uit mijn vorige leven in me rest, wat me van nature nu bij de meer 'strijdbare' en creatieve vrouwen doet aansluiten. Maar ik besef dat ik moet oppassen en me daarin niet vergalopperen!

Eén van de weinige dingen waar ik spijt van heb is, dat ik nooit genetisch jong geweest ben als meisje.

Dat kan al eens pijn doen en is waarschijnlijk de reden dat vele oudere TS-vrouwen hun best doen om er fysiek jonger uit te zien, b.v. door liftings, enz.!

Dit is zeker verantwoord omdat we ons nu gevoelsmatig ook veel jonger voelen.

Toch moeten we een nieuw startpunt, een nulpunt, vinden en dan gewoon verder verouderen, zo voel ik het nu aan.

Want waar we in de jaren van de technische transitie veelal minder problemen hadden met de golf van operaties die we ondergingen wordt dit anders na onze psychische transitiepiek. We ervaren als het ware een verschil in de beleving van wat we beschouwen als levensnoodzakelijke operaties en gewone schoonheidsoperaties.

Door een ongelooflijke speling van het lot hebben wij meegemaakt wat voor vele mensen zo eens heel eventjes in hun leven een onuitgesproken wens is, namelijk even in het andere geslacht te leven. Om te weten hoe dat voelt.

Maar als ik mij thuis had kunnen voelen in dat mannengeslacht, dan was ik man gebleven, dat is de evidentie zelve.

En toch, werkelijk, zou ik nu voor geen geld of wat dan ook ter wereld nog ‘terug’ willen, gesteld dat het zou kunnen, dat staat vast.

Ik heb nu wezenlijk in mezelf helemaal niets meer met ‘man’ te maken, dat is eeuwen geleden! Toch verloochen ik mijn oude man niet voor wie en wat hij geweest is en kan er vrijelijk over praten!

Het was voor mij heel ontroerend toen mijn vrijer enige tijd geleden in ‘t heetste van de strijd tegen me zei:

“Amaai, ge zijt toch nogal een patatteke, gij!”

Hij bedoelde dat ik me zeer ongeremd overgaf aan seksualiteit, vrouwelijk beleefde seksualiteit wel te verstaan.

Want je moet je vrouwelijke seksualiteit ontdekken door overgave aan je wezen, in tegenstelling tot je eventuele oude ‘wolvengedrag’.

Het gebruik van de bodembekkenspier is helemaal anders dan als man, veel en veel ‘creatiever’, interactiever!

Want vrijen is ook spelen, babbelen, voelen, ineenstrengelen, strelen, ontdekken, passie, climax, jezelf geven, de ander helemaal aanvoelen, loslaten, pure blijheid, verwondering, eenheid, rust en grote stille vreugde.

Mijn partner is zacht en toch heel krachtig!

De ontspanning en het geluksgevoel die hierop volgen zijn zalig.

Tijdens zo’n liefdesspel verdwijnen al mijn gezichtsrimpeltjes als sneeuw voor de zon en zegt mijn geliefde dat ik er geen dertig uitzie!

Of zoals deze week, toen hij een kaarsje had aangestoken omdat ik een kleinere chirurgische ingreep moest ondergaan.

De lieverd heeft het kaarsje laten branden tot hij wist dat ik weer in orde was, en hij vroeg me toen heel schattig of het kaarsje nu uit mocht.

Mannen!

Een psychische transitie duurt jaren en stopt misschien wel nooit.

Je ervaart de wonderlijkste dingen, je bent nu een vrouw onder alle vrouwen.
Net als in de liefdesbeleving is het spelelement belangrijk, homo ludens, weten jullie nog?
Ons ervaren van complementariteit met de andere sekse haalt de vrouwelijkheid uit alle spelonken van onze geest.

Als oude relaties je echt helemaal niet meer herkennen als je vlak voor hen staat, zelfs al zeg je je oude naam, omdat ze een vrouw voor zich voelen en niet die ‘omgebouwde’ man die ze van jou verwachten, dan zit je op het goede spoor.

Je hele uitstraling wordt vrouw, en..... we gebruiken ze!

Het gaat goed met je als de behoefte wegvalt om uit jezelf na een tijdje aan nieuwe kennisrelaties toch te vertellen dat je een geboren TS-vrouw bent.

Want ik deed dat enerzijds uit fierheid om wie ik geworden ben, maar ook wel wat om eventuele toekomstige teleurstellingen te vermijden.

Een diep stabiel zelfvertrouwen in je genderbeleving komt met de jaren.

Een goede liefdesrelatie doet ook wonderen voor je uitstraling, net zoals bij biovrouwen.

In enkele jaren van goed gecombineerde seksualiteit en echt diep houden van iemand verander je compleet, je wordt compleet!

In dit stadium draait je psychische transitie op volle toeren en kom je tot volle wasdom, ieder vogeltje natuurlijk zoals het gebekt is!

Pas nu begin je te beseffen welke weg je hebt doorgemaakt in al die jaren sinds je eerste hormooninname, het feitelijke begin van je transitie!

Pas nu kun je stilaan terugblikken op wat de transitie voor jou heeft betekend.

Je hebt het onmogelijke waargemaakt, je wordt geliefd voor wie je bent, en je bestaat zoals je je voelt.

Je hebt het ondenkbare, “*ten dode*” gevecht met jezelf gewonnen.

Je wordt geliefd om je wezen, je uitstraling en je lichaam.

Je bent nu gewoon een ietwat speciale vrouw onder alle vrouwen, en zo zul je blijven, tot je dood.

Dit schreef ik enkele jaren geleden:

*“Ik kan binnenkort hopelijk helemaal opnieuw een leven opbouwen,
niets moet meer, alles kan,*

geen enkele angst voor de toekomst, integendeel.

*Ik laat ook niks achter, zelfs niet de oude man, hij is stilaan geïntegreerd in mijn wezen,
ik heb eindelijk de man kunnen aanvaarden.*

Het is de vrouw nu die de man glimlachend vergeeft,

want hij wist niet wat hij deed en hij wist niet waarom hij bestond.

Ik ben gelukkig nu.

Ik heb mezelf teruggevonden.

Dat, Hannah, is mijn sprookje”

Indien je nog behoefte hebt aan sociale reïntegratie of ander werk is de tijd daar nu voor aangebroken.

Veel eerder heeft weinig zin, je moet eerst helemaal jezelf zijn, dan lukt quasi alles wat je onderneemt!

Want pas nu kunnen ook je oude vaardigheden zich stilaan echt reïntegreren in wie je geworden bent.

In de technische transitie was je ook te veel bezig vrouw te worden, nu kun je de oude man ook constructiever aanvaarden voor wie hij geweest is voor jou, en die oude vaardigheden zonder complexen, indien je dat nog zou wensen, weer inpassen.

Zij die de transitie in hun oude beroep hebben doorgemaakt, kunnen nu pas weer verder daarin doorgroeien.

Je wensen zijn ook nu eerst echt realistisch, het is verrassend hoe sterk je in die enkele jaren na je SRS verandert, hoe je een anker vindt in jezelf.

Je éénmaking maakt je onnoemelijk sterk, je hebt op je reis ook heel wat levenservaring opgedaan op alle mogelijke vlakken!

Als er bij wijze van spreken tijdens de technische transitie een vlinder uit het rupsje tevoorschijn kwam, is de psychische transitie de voorbode van de feniks die uit eigen as herrijst!

Tot slot, zoals een superintelligente beroepsmatig psychologisch geschoolde oudere mooie TS-vrouw (zij spreekt over gendervrouw) mij eens zei met een glimlachje rond haar mond: *“Waarom zou je nu een kutje laten maken om het niet te gebruiken?”*

Zusters,

“We own the moon,

We tell the stars when to shine!”

NAAR SOCIALE INTEGRATIE

Dat onze psychische transitie zachtjes verder doorloopt tot in het graf hoeft geen betoog.

Zij was immers de basis voor onze vernieuwde identiteitsopbouw.

Zoals bij iedereen op deze wereld loopt ook die identiteitsvorming altijd maar verder, gevoed door het leven zelf.

In een sprookje klinkt het van ‘en zij leefden lang en gelukkig!’

En een transitie is een beetje als een sprookje, we hebben onszelf teruggevonden, alleen, we moeten het sprookje voorbij, wij moeten verder, concreet verder leven nu, zo lang en zo gelukkig mogelijk als het leven ons toestaat.

Het is nu helemaal aan onszelf ons nieuwe leven mee vorm te geven.

En als we iets uit heel de situatie geleerd hebben, is het wel onbevungen en blij het leven tegemoet te treden.

Ook wij zullen op een dag oud en ‘lelijk’ worden.

Iemand vertelde me ooit dat ze met dit argument zelfs haar dysforie als kind probeerde weg te drukken.

Deze dame is nu weliswaar behoorlijk oud, zelfs naar mijn normen, maar ze is nog steeds een stralende verschijning.

Ik wil haar met deze speciaal bedanken voor alle inzichtelijke gesprekken die we over de hier behandelde materie hebben gehad.

Het ‘project’ van transitie, zo vol van omwenteling, is nu afgerond, met de lichamelijke en psychische ‘bijstellingen’ hebben we nu het noodzakelijke gereedschap, de ‘tools’ om sociaal en psychisch ons leven verder te zetten.

In plaats van een ‘transitieproject’ kunnen we nu eerder verder spreken van een ‘levensprogramma’.

Een programma waarin we als vrouw verder kunnen leven met onze GID opgelost in een incongruentie van afkomst als een veel en veel betere vorm van leefbaarheid dan de voorheen aan de basis liggende vorm van dysforische discrepantie.

We hebben nu de keuze die afkomst te verinnerlijken en stealth te leven, of openlijk verder te leven in onze gekende omgeving en zo die omgeving actief mee bij onze integratie te betrekken.

Een combinatie van beide in verschillende leefwerelden is dan dikwijls ook een toegepaste oplossing.

Het spreekt voor mij vanzelf dat je met zeer intieme relaties helemaal anders omspringt dan met de schoenmaker.

Het probleem laat zich nooit volledig oplossen, daar moeten we mee leren leven.

Met de jaren echter wordt het gewoon een deel van onze rijke voorgeschiedenis.

In België, waar men zeer los omspringt met persoonsgegevens in de koppeling van computerprogramma’s, vooral in de medische sector waar men ziekenhuisketens kent, is enige privacy wat onze afkomst betreft in de praktijk volslagen onhaalbaar.

Één en ander kan zwaar belastend zijn als je gewend bent als normale vrouw te leven en je dan opeens in een ziekenhuis met misbruik van je persoonsgegevens geconfronteerd wordt.

Zo kwam ik onlangs in de heel vervelende situatie dat een computer op basis van mijn achternaam, geboortedatum en adres gewoon mijn oude voornaam en mannengegevens met een zogezegd niet meer bestaand rijksregisternummer naar boven haalde.

Dit gebeurde automatisch door het computerprogramma en blokkeerde zelfs de mogelijke inbreng van nieuwe gegevens zoals mijn huidige voornaam, geslacht, ander rijksregisternummer, enz.

Dit vond nota bene aan de balie plaats, met omstanders erbij.

Door de onverzettelijke en uiterst conservatieve houding van de bediende, wettelijk gesproken zelfs puur racisme, liep dit uit op een serieuze rel, met de directeur erbij geroepen, enz.

Het gebeurde zelfs in een ziekenhuis waar ik nooit eerder een voet had binnengezet.

Enkele maanden later kreeg ik zelfs een rekening op mijn oude mannaam, ze hadden dus niets ondernomen om één en ander recht te zetten.

Wil je als Belgische TS-vrouw dus echt volledig stealth leven, dan verhuis je beter naar een ander land. Of je moet het bestaan van een inwonende tweelingbroer verzinnen, die jammer genoeg enkele jaren geleden overleden is!

Want zoals al eerder gezegd, we leven nu wel aan de andere kant van de grens. Hoewel het probleem van GID oorspronkelijk uitsluitend bij onszelf lag, zonder hulp van de buitenwereld, was onze innerlijke patstelling zeker niet op te lossen geweest. We kunnen natuurlijk voor onszelf onze mannelijke 'transit' niet verloochenen, maar we willen veelal wel dat de buitenwereld die transit zo snel mogelijk vergeet en ons als gewone vrouwen aanvaardt.

Gelukkig blijft vanaf nu onze genderbeleving stabiel als onderdeel van onze nieuwe persoonlijkheid. Hoe we onszelf innerlijk en eventueel bij intimi dan ook mogen benoemen, 'transvrouw, gendervrouw, geboren TS-vrouw', in de gewone maatschappelijke beleving echter zijn de meeste onder ons gewoon vrouw.

Stel je verwachtingen niet al te hoog, een vrouw heeft het immers niet makkelijker dan een man. Zo hoor ik al eens van TS-vrouwen die al jaren hun transitie achter de rug hebben, dat ze heel het proces sterk relativeren. Sommigen gaan zelfs zo ver de toenmalige noodzaak van hun transitie in vraag te stellen. We vergeten zo snel in wat voor moeilijke onmogelijke situatie we destijds voor transitie verkeerden!

We worden ook gewone vrouwen, en sommigen hebben daar wel wat moeite mee na hun soms nogal turbulente vorige leven in hun aanloop tot vrouw.

We weten ook zo weinig van andere mensen. Talrijke biovrouwen die hun verhaal vertellen kennen ergens wel een discrepantie, de onze is er uiteindelijk maar eentje uit de zovelen. Niet iedereen voelt zich helemaal goed: borstampuutatie, curettage, kind verloren, enz.

We mogen onze mannelijke 'transit' niet als een groter punt zien dan het is. Wat maakt het de wereld uiteindelijk uit, één man minder en één vrouw meer! Je omgang met andere vrouwen zal je dat leren wanneer je een plaatsje in hun midden verovert.

Want wat maakt je tot man of vrouw?

Deze vraag wordt normaal niet zo uitdrukkelijk gesteld, ze tilt het gendervraagstuk op een hoger niveau en overstijgt de maatschappelijke orde.

Met andere woorden, deze vraag komt in het gewone leven nauwelijks aan bod.

Het transgendermilieu en -activisme stelt echter deze vraag continu en luidop en vecht zelfs dikwijls de geslachtsindeling aan.

Daarom zullen TS-vrouwen ook dit milieu omwille van hun psychische gezondheid een tijdje na hun transitie verlaten.

In hoeverre voel je je na transitie in je nieuwe rol op je plaats?

Hoe ga je die rol effectief invullen?

Misschien voel je je wat gehandicapt, maar daar gaat het niet om.

Waar het om gaat, is: ben je een **operationele vrouw**?

Je zou het een beetje kunnen vergelijken met de situatie van een migrant. We zijn als het ware gemigreerd naar vrouwenland. We bevinden ons nu letterlijk in het beloofde land!

Nu aan ons om hier het volle leven waar te maken.

Je moet nu, net als een migrant, je nieuwe rol invullen en waarmaken.

Ook een migrant moet verder in zijn nieuwe land, zijn frustraties van afkomst voorbij, anders lukt niets.

Het gaat om integratie, ben je vrouw of ben je man?
Voel je je thuis bij de vrouwen of bij de mannen?
Voel je je op je plaats, comfortabel in je vel?
Niemand lukt 100% in die integratie, er kunnen allerhande problemen opduiken.
Lichamelijk kun je b.v. geen clitoraal gevoel hebben, of je vindt dat je lichaam te mannelijk is!
Sociaal zou je problemen met kinderen kunnen hebben, of nieuw werk moeten zoeken.
Psychisch zou je geboorteaafkomst voor een vorm van innerlijke eenzaamheid kunnen zorgen,
want niemand buiten andere TS kan ons proces doorvoelen.

De verbondenheid met andere 'zusters' blijft, toch hebben we in die wereld stilaan weinig meer te zoeken.

Het is een beetje als een oud-studentenbijeenkomst.

Na 20 jaar eens kijken hoe iedereen het er vanaf gebracht heeft.

Pure nostalgie voor zij die werkelijk integreren, dat ophalen van herinneringen van wezensverbondenheid, al doet het wel eens goed, natuurlijk.

We zijn de moeilijkste dagen wat vergeten en kijken terecht met fierheid terug op onze verwezenlijking van éénwording met onszelf.

Want nu babbelen en voelen we graag, we communiceren. Hoe zou dat nu komen?

Voor mij betekent mijn extreme genderervaring en transitie een éénwording met mezelf waardoor ik nu ook mede door de feedback van de lichamelijke ervaring, met immens meer vrijheid dan voorheen en nu recht in mijn schoentjes, eindelijk in speelsheid de zoektocht naar de zin van het leven werkelijk kan aanvatten.

Al zoek ik persoonlijk die zin van het leven in de beleving van een kosmische werkelijkheid, ook al ligt deze misschien vervat in de betekenisloosheid van een eeuwigdurend project, als een zoektocht naar een romantische eenheid die niet te bereiken valt.

Als mooie interactie op een gedichtje stuurde Anja me de volgende tekst:

"Volkomen veiligheid"

"Liefde is volstrekt geborgen openheid.

Het gaat niet in de eerste plaats om jezelf te beschermen

en te letten op wat je doet en zegt,

maar om erop te vertrouwen dat

de emotionele omgeving waarin je verkeert een waar heiligdom is.

Daarbinnen is toegestaan de verste uithoeken van je ziel te onthullen.

Zo een mate van openheid maakt je kwetsbaar, en dus ook angstig,

maar tegelijk voert het je tot volkomen éénwording met de mensen van wie je houdt.

Jezelf uitleveren aan een ander mens, is de liefde die je kunt ontvangen....

Toestaan dat een ander zichzelf blootgeeft, is de liefde die je kunt geven."

NABESCHOUWING

TS wordt dikwijls gezien als een primair neurologisch probleem, dus als een probleem van psychologisch-psychiatrische aard.

Toch zou ik het eerder neutraal willen formuleren als een ontwikkelingsprobleem, als een ontwikkelingsmodaliteit van psychisch lichamelijke aard.

Waar de ontwikkelde neurologische structuur anders is dan de lichamelijke genetische opbouw.

TS kan dus naar mijn mening niet zomaar gezien worden als een psychische ziekte, maar ons lichaam past blijkbaar niet bij ons gevoel en omgekeerd.

Hier komen we terecht in de oude onzinnige discussie van wie is eerst, lichaam of geest?

Het ene past gewoonweg niet bij het andere!

De genetische opbouw ligt anders dan de beleving van genderidentiteit, met dus een gendexpressie tot gevolg die niet 'past' bij het genetische geslacht.

Hoe is die enorm sterke onstuitbare drive anders te verklaren?

Hoe de drive te verklaren van kinderen en beroepsmatig en op andere punten succesvolle 'mannen' die letterlijk alles op het spel zetten om een transitie te beleven?

We voelen ons immers niet mentaal ziek en na de psychische transitie hebben we een immens groeiproces van één worden met onszelf doorgemaakt dat ons duidelijk veel sterker maakt dan voorheen, daar bestaat voor mij geen enkele twijfel over.

Hoe zouden we anders in staat zijn geweest om door een technische transitie en dank zij de daaraan gekoppelde lichamelijke feedback een psychische transitieafwerking te beleven en van onszelf optimaal functionerende voelende vrouwen te maken?

Moesten we geen fundament, geen kern van vrouw, misschien dus wel in biologische zin, in onszelf bezitten, hoe zou ons gevoel dan ooit met de hulp van een transitie heel die mannelijke genetica de baas hebben gekund?

En vooral waarom?

Waarom zouden we in het grote zwarte gat gesprongen zijn?

Waar zouden we die positieve innerlijke zekerheid gehaald hebben, die kracht en die blijheid?

Alleen wijzelf kunnen weten dat we niet 'gek' zijn, en nooit geweest zijn, of het zou de gekte van de liefde moeten zijn. Al staat er wel op mijn oude diagnose: "GID, in absence of major psychiatric comorbidity".

Uiteindelijk is onze oude man veel meer 'imaginair' gebleken dan onze vrouw, de vrouw blijkt na een geslaagde transitie volkomen reëel en operationeel te zijn, met fundamentele wezensechtheid.

Iets wat van onze man nu net niet kon worden gezegd, hé!

We mogen ons in een transitie nooit afsluiten van 'vroeger', we moeten de 'oude man' transparant maken en gewoonweg 'oplossen' en op subtiële wijze herintegreren in ons fundamentele zijn.

In die existentiële werkelijkheid van 'vrouw' die we in grote stille blijheid in onszelf hervinden.

Of zoals men het kort en krachtig uitdrukte in de oude alchemie, als voorloper van psychologie en psychiatrie:

Solve et Coagula.

*“Zo wordt de maan in al haar fases als een lichtbaken,
zo haar magnetisch licht, koel en verfrissend,
scherper en klaarder dan de leven gevende stralen van de zon!”
(Erica)*

Antwerpen, 07 / 2010
Carcadal, 08 / 2010

Che Dansart

Bijlage 1: Vier gedichtjes

DE TRANS

Overleven, over zijn, over voelen,
expressie, zelfexpressie, genderexpressie.

Wijzelf zijn het kunstwerk,
wijzelf zijn én de fotograaf én het onderwerp.
De beeldhouwer en de beeltenis,
subject en object van eenzelfde zijn.

Gevormd in pijn en liefde, in blijheid.

Ja, we zijn 'uitzinnig'.
Ja, we halen de zin uit onszelf,
en vormen ons uit die droom.

Wij zijn de tovenaressen van het onzichtbare,
wij creëren de onzichtbare mens!
Wij maken ons eigen tijdsbeeld,
de wereld staat even stil als een trans passeert.

Ja, we houden van onszelf,
en van het beeld dat we uitstralen,
ons hele tweede leven lang,
en waar we zo bewust een eigen vorm aan geven,
even ernstig nu,
wie doet ons dat na?

Che
29/05/2008

VOOR CAROLYNE

Geen nood vriendin,
ga door, hou vol.

Ook de mooiste roos heeft eens haar afspraak met de tijd,
als ze plotsklaps opgezogen wordt,
en bloeit en geurt als nooit tevoren !

Bloei, dat opgaan in 't moment van eeuwigheid,
dansen in de stroom van de tijd !

Hou vol vriendin,
dwars door die straling der geslachten heen,
bepalend voor ons zijn,
dat niet benoembare,
wat al de onzen merkt.

als een kruis,
scheef op de kerk,
de goegemeente desondanks.

Che
30/03/2010

O God, please take me back home

Het is op deze plek, diep verscholen in de bossen en de bergen,
dat gij mij tot mijn ziel terugvoert.
En mij de barens pijn leert kennen doortrokken van Uw eeuwige vreugde.

O Lord, please sing my song in glory

Een door U voorbestemde plek, die weg ben ik gevolgd, en nu toont
ge mij mijn wezen, dit kleine meisje dat snel tot vrouw zal worden,
een late bloem, glinsterend in de avondschemering van haar bestaan.

O God, please take me back home

Che
12/13 05 2005

Afscheid van één van mijn geestelijke vaders,

Adieux Eloi

Adieu
je suis une fille maintenant.
Adieu Eloi, je t'ai aimée,
tu es libre maintenant,
libre dans l'univers.

Je te laisse partir Eloi,
je t'ai aimée.
Tu étais un homme Eloi,
tu m'as appris des choses Eloi.
Tu pensais que j'étais comme toi Eloi,
et je le suis, mais pas un homme.
Je suis une femme Eloi
et j'en suis fière Eloi.
Je te laisse partir Eloi,
pour toujours dans l'espace immense de l'univers.
Tu vas trouver ton chemin Eloi,
tu vas sentir Eloi,
l'unité de l'univers.
Tu vas rentrer chez toi Eloi,
je t'ai aimée Eloi.
Adieu Eloi,
adieu

Che
15 06 2006

Bijlage 2: Transgenders

Mijn betrokkenheid als TS valt uiteen in de beleving van mijn eigen transitie en zelfhulp onder TS-vrouwen en in dat opzicht ook een vorm van genderactivisme. Door de jaren heen is dit verschoven van een ‘wetgevende en organiserende’ vorm van activisme naar een meer rechtstreekse betrokken vorm van individuele hulpverlening. Het is onmogelijk en eigenlijk ook niet de bedoeling om in dit TS handboekje het maatschappelijke probleem van de T-wereld en haar subgroepen te behandelen. Afwijking van de ‘normale’ genderbeleving is immers altijd al een algemeen menselijk verschijnsel geweest. Daarom een kort bijkomend overzicht in bijlage, met hier en daar enkele bedenkingen.

Transgenders wereldwijd en doorheen de tijd.

In Noord-Indië kennen we de 4.000 jaar oude traditie van de Hijra's, transgenders die sociaal en cultureel hun plaats hadden en nog steeds enigszins hebben in zowel geboorterituelen als huwelijken. Toch is heden ten dage hun kasteoppositie in Zuid-India in de prostitutie de allerlaagste, nog lager dan die van gewone vrouwelijke prostituees. De Hijra's ondergingen van oudsher een castratie en eventueel ook een verwijdering van de penis, dikwijls uitgevoerd door lotgenoten, uiteraard omwille van geldgebrek, zonder evenwel een constructie van een neovagina.

De Hijra's sluiten in Indië het best aan bij wat we hier onder TS-vrouwen verstaan.

De Kothis in Zuid-India sluiten dan weer ietwat aan bij wat we hier onder de vroegere homoseksuele travesties in de prostitutie verstonden. Hun seksualiteit en gerichtheid primeert boven hun genderbeleving en in tegenstelling tot gebruikelijk bij de Hijra's behouden ze hun mannelijke genitaliën volledig.

Ook in Indonesië, Polynesië, op de Filippijnen en in heel Zuid-Azië vind je specifiek cultureel ingeburgerde transgenders: de Shiv, Shaktis, Jogtas, Jogappas, en Aravanis, en de Baklas.

Ook het begrip van derde sekse is uit Zuid-Azië en Noord-India afkomstig.

De lijst in zovele culturen is quasi eindeloos.

Zo schijnen er in Thailand vandaag de dag dan weer van de grote groep die daar door westerlingen als transsexual benoemd wordt, de ‘Kathoeys’, maar ongeveer 15% tot 30% effectief een geslachtsoperatie (SRS) te hebben ondergaan. Het grote verschil in percentages, al naar gelang de mij beschikbare bronnen, kan hier duiden op een verschil in de graad van ‘grondigheid’ van de ingreep. Er bestaat daar ook geen registratie en erkenning van overheidswege zoals hier. Zelfs ‘TS’-Kathoeys, die volledige SRS ondergaan hebben, kunnen daar niet officieel van geslacht veranderen, ze blijven dus administratief ‘man’. De overige Kathoeys leven fysiek tussen de geslachten in, als TG dus.

Op een drietal landen na is dit in heel Zuidoost-Azië het geval.

De ladyboys, een andere groep die nog maar enkele tientallen jaren bestaat leggen zich quasi uitsluitend op prostitutie toe. De ladyboys in Thailand zijn in zeer vele opzichten vergelijkbaar met de Zuid-Amerikaanse shemales hier, ze behouden dus ook hun mannelijk geslacht, maar zijn uiterlijk minder vrouwelijk ‘afgewerkt’ dan de shemales.

Dit terwijl de meer traditionele huidige Kathoeys (zowel de TS als de TG onder hen) ook zeer geschoolde danseressen en entertainers zijn en zich dus niet exclusief als prostituee opstellen. Tegenwoordig gebruiken de meeste Kathoeys vrouwelijke hormonen vanaf hun puberteit.

De Kathoeytraditie is in Thailand naar schatting reeds 2.000 jaar onder het boeddhisme cultureel ingeburgerd.

Vroeger zouden ze een veel respectabeler plaats in hun gemeenschap hebben gekend.

Net zoals de tradities van de woman man, de Berdache, 'the two spirits', enz. dat ook kenden in de traditionele Noord- en Centraal-Amerikaanse Indianencultuur.

Zo had je o.a. ook de Sjamaan in Siberië, ingebed in hun animistische cultuur, en de Serrers in Afrika.

We merken hier in dit verband speciaal op dat in Thailand en Azië ook nu nog zeer vele transgenders als TG leven, dus fysiek tussen de geslachten in. Toch leven deze Kathoey-TG, net als de Kathoey-TS, in een vrouwelijke genderrol en vertonen ze een compleet vrouwelijke genderexpressie.

De helft van de huidige als TG levende Kathoey wensen een volledige SRS te ondergaan, maar dat is financieel voor hen helaas niet haalbaar.

Dit in contrast met Vlaanderen en Nederland en de Westerse wereld in het algemeen, waar transgenderisten (TG) maar een klein percentage van de 'inheemse' transgenderpopulatie uitmaken, en dikwijls in een onduidelijker, soms ietwat 'androgyn' genderrol leven en geen SRS wensen.

Er is dus duidelijk een groot verschil in TG-beleving in Azië en in het Westen.

In hoeverre transgenders zelf in die oudere culturen hun toenmalige situatie in hun individuele genderbeleving werkelijk als bevredigend beleefden, is weinig geweten. Er was destijds immers nauwelijks lichamelijke aanpassing mogelijk, maar vooral individuele genderexpressie met al dan niet sociale en culturele adaptatie.

Toch wist mijn acupuncturist me te vertellen dat in het oude China al duizenden jaren geleden sommige transgenders fysiek geholpen werden met traditionele kruidentechnieken en acupunctuur, ietwat vergelijkbaar met de huidige hormoontherapie.

Er bestond vroeger zowat overal ter wereld een culturele inburgering van genderoverschrijding en beleving van genderpluraliteit, die veel ruimer beleefd werd dan de Joods-Christelijke Westerse beschaving ooit kon bevatten.

Immers, door de uiterst bipolaire begrippen van man/vrouw die wij hier maatschappelijk hanteren en het strikte monotheïsme, was en is er nog steeds in onze visie geen plaats voor vormen van deze 'afwijkende' genderuitdrukking als derde geslacht.

Transgenders werden in vele oudere culturen gezien als 'boodschappers' van de goden en juist omwille van hun sacrale culturele betekenis werden ze aanvaard. Door onze Westerse veroveringsdrang en 'kerstening' overal ter wereld werd veel van die betekenis en van dat cultureel genderpluralisme vernietigd. Daardoor verloor het begrip transgender veel van zijn sacrale ingebedde betekenis en verschoof de transgender pluralistische beleving naar een meer individuele uiting, die dan weer door onze uiterst dichotome visie op gender en seksualiteit dikwijls als bijna pervers werd voorgesteld.

Daarbij kwam naast het uniforme door ons uitgedragen kapitalistisch economisch systeem de laatste tientallen jaren wereldwijd nog een zeer uitgesproken commercieel beeld van prostitutie van grote aantallen TG. En dit zelfs door vroeger als dusdanig onbestaande groepen zoals de huidige ladyboys en de veelal Zuid-Amerikaanse shemales.

Het internet speelt hier ook een globaliserende rol, alsook het sekstoerisme.

Een en ander is al vele tientallen jaren aan de gang.

Hedendaags algemeen transgenderactivisme en TS

Ondanks de vroegere positieve inbedding is door samenspel van deze factoren de huidige sociale positie van transgenders, van zowel TG als TS in Azië en India eigenlijk nu slechter te noemen dan vroeger voor hen het geval was.

De huidige positie van de TS in de Westerse wereld is daarentegen verbeterd.

Wat niet zo moeilijk te bevatten is, TS hier passen immers door het volledige transitieproces naadloos in het hier bestaande sociale binaire patroon en verdwijnen daarna uit het beeld. In vele Westerse landen is de wetgeving dan ook reeds gunstig voor TS aangepast.

Zo zien we dat nu heel wat Aziatische genderactivisten veel hoop stellen in de Westerse samenleving en onze wettelijke regelgeving om ook hun huidige sociale positie op termijn terug te verbeteren. Want er zijn in het Westen, naast de erkenning van TS, hier en daar nu ook al zeer progressieve wetgevingen die zelfs TG zonder volledige lichamelijke aanpassing in hun doorvoelde gender erkennen.

Toen ik een vijftal jaar geleden met nog een TS actie voerde om de wet op TS in België erdoor te krijgen, werd de weerstand van de betrokken politici vooral opgewekt door sommige activisten die naar huns inziens veel te ver wilden gaan. De politici wilden de TS wel 'helpen', maar waren niet te spreken over verdergaande standpunten van geheel vrije genderexpressie van TG die wettelijk ingebed zouden worden.

Ook de medische psychiatrische wereld probeerde een wettelijk bekrachtigde monopoliepositie in te nemen in verband met 'behandeling' van TS, die doorgetrokken naar de globale gezondheidszorg zelfs een gevaarlijk wetgevend democratisch precedent zou vormen.

Het hele zaakje werd ei zo na bijna afgeblazen door de helft van de indieners van de wet zelf, die er niets meer van begrepen, en erger nog, er niets meer mee te maken wilden hebben!

Ze wilden de TS helpen en ze kregen sloten kritiek over zich heen.

Het heeft mij toen een hele namiddag achter de schermen gekost in een kamertje van het parlement om deze politici en hun wetgevende adviseurs te overtuigen om de middenweg te nemen, de TS wet toch te ondersteunen ter stemming, en hiervoor bruikbare amendementen te produceren, ongeacht het circus van de parlementaire hoorzitting.

Het was toen dat of niets!

Sommige genderactivisten gaan vandaag misschien toch een stapje te ver door keihard te ijveren om nu een geheel vrije vorm van genderexpressie in onze Westerse maatschappij te betrachten. Na de gelijkheid van man en vrouw, de vrijheid van seksualiteit en seksuele gerichtheid nu ook de vrije genderexpressie verwezenlijken!

Enige voorzichtigheid lijkt me toch gepast, gezien de vroeger historisch goede en nu recent sterk verslechterde situatie in Azië, alsmede het sterke taboebeeld van derde sekse alhier, dat nu reeds gehypothekeerd is door de prostitutie van de shemales en de reputatie van 'het bois de Boulogne' in Parijs.

Langs de andere kant is de situatie van transgenders anno 2010 wettelijk gesproken toch veel beter hier in het Westen door goede wetgeving voor TS en de vele anti-discriminatie wetten voor transgenders in het algemeen en dat is uiteraard mede aan activisten te danken.

Of de huidige Westerse maatschappij al in staat is om met vrijere genderexpressie positief om te gaan is de vraag.

Als ik merk dat op een boogscheut van mijn huis de fundamentele vrouwenrechten nog continu ernstig geschonden worden in het dagelijkse leven, stel ik me toch wat vragen.

En wat er op populaire TV stations zoal te zien is gaat ook niet echt in die richting.

Het is duidelijk dat in vele van de huidige en oudere culturele transgenderexpressies er dikwijls een onduidelijke factor van seksuele gerichtheid meespeelt.

Toch hoor ik dat ook de Thaise traditionele Kathoey en de Indische Hijra's zich niet mengen met de 'gay' wereld aldaar, ietwat vergelijkbaar met hetero-TS nu hier te lande.

Net zoals hier bestaat er blijkbaar ook elders een gevoel van 'afscherming' tussen hetero TS en homoseksuelen. Dit is een gegeven waar de meeste TG activisten weinig oog voor hebben, ze kennen immers veelal wel goede banden met homoseksuele groeperingen.

Getuige de recente inhoudelijke wijze van totstandkoming in 2006 van de Yogyakarta-principes onder invloed van hoofdzakelijk LGB en LGBT organisaties waar de T niet alleen letterlijk achteraan huppelt.

Want waarover gaat het hier in werkelijkheid ten gronde?

Deze internationale mensenrechten principes, uitsluitend toegespitst op seksualiteit en gender, stellen dat we niet aan genderidentiteitsstoornis lijden, maar dat we recht hebben op vrije doorvoelde genderbeleving en als dusdanig ook op een administratief erkende vrije keuze van genderrol en genderexpressie.

Men depathologiseert hiermee dus alle transgenders, wat op zich zeker zeer belangrijk is, door een vrije genderkeuze op basis van onze doorvoelde genderidentiteit ook wettelijk te willen waarborgen, en dit zelfs zonder enige lichamelijke aanpassing. Maar het gebeurt eigenlijk als een afspiegeling van de wijze waarop LBG organisaties nu de rechten voor vrijheid van seksuele geaardheid en seksuele gerichtheid behandelen. Seksualiteit en gender worden meestal in één adem vernoemd, men pakt hier dus genderidentiteit zonder veel nuance globaal aan samen met seksuele geaardheid.

Toch zijn er voor TS en in mindere mate ook voor nogal wat TG lichamelijke aanpassingen noodzakelijk en ligt onze prioriteit in tegenstelling tot LBG organisaties niet op seksuele beleving. Of deze wijze dus de beste manier is om ten gronde met het complexe T-fenomeen om te gaan denk ik niet, het zijn dan ook algemeen geformuleerde mensenrechten principes. Ze vormen naar mijn persoonlijke inzicht in de huidige tijdsgeest vooral omwille van de geformuleerde depathologisering en antidiscriminatie een interessante basis om verder uit te werken.

Want ook TG's en zelfs alle T's kunnen op basis van deze principes op hun wens nu in het andere geslacht erkend worden (zoals TS nu in de meeste Westerse landen), en dit met behoud van hun aangeboren mannelijke of vrouwelijke geslachtsorganen, inclusief vruchtbaarheid.

Zo bestaan er nu al situaties dat een TG-man (geboren als biovrouw en wettelijk erkend als man) zijn testosteronname onderbreekt en een kind ter wereld brengt.

De geslachtelijke indelingen man/vrouw worden dus op basis van deze principes langzaam uitgehold en er komt stilaan een geheel vrije genderexpressie tot stand.

Uiteraard zet dit heel ons geslachtsdenken en de administratie op zijn kop.

Deze eisen kregen de Belgische politici van extreme genderactivisten anno 2006 bij het wetsontwerp op TS onverwacht voorgeschoteld. Geen wonder dat ze destijds wilden afhaken!

Landen die deze Yogyakarta-principes erkennen, zoals ook Nederland, zullen dus op termijn naast de bestaande algemene antidiscriminatie regels voor transgenders ook hun nationale wetgeving voor T-personen veel verdergaand moeten aanpassen.

Want nu (anno 2010) is in België en Nederland en in de meeste Westerse landen sterilisatie in het geboortegeslacht en een geslachtsoperatie nog een voorwaarde om tot het andere doorvoelde geslacht na transitie als TS wettelijk erkend te kunnen worden.

Er zijn hierop wel uitzonderingen voorzien, maar alleen omwille van strikt medische redenen. Spanje en Engeland b.v. hebben een ruimere wetgeving, maar die is in het geval voor TG toch nog wel aan enkele voorwaarden verbonden die volgens de Yogyakarta principes nog steeds als discriminerend op te vatten zouden zijn.

Een creatie van een ‘derde’ geslacht is niet voorzien in deze Yogyakarta-principes, ze steunen als alle mensenrechten terecht op het principe van individuele vrijheid.

De meeste genderactivisten baseren zich thans op deze verregaande genderprincipes, en vooral voor Azië waar veel TG en TS leven zonder enige wettelijke erkenning is dit misschien de voorbode van een doorbraak.

Vergeeten we niet dat het zeer moeilijk is om alle T-groepen uit die complexe T-wereld evenwichtig te representeren. Komen daarbij totaal verschillende ervarings situaties van T-mensen en inburgering op wereldschaal bekeken, zoals eerder opgemerkt voor TG.

Dat travesties bijna nergens ter wereld vragende partij zijn om in het andere geslacht wettelijk erkend te worden lijkt mij duidelijk gezien hun hoofdzakelijk mannelijke genderkarakter. En doordat er in het Westen reeds erkenning voor TS bestaat is het duidelijk dat deze principes hier vooral wetgevend belangrijk kunnen zijn voor TG.

Toch is naast wetgeving naar mijn ervaring vooral een evenwichtige voorlichting en opvoeding een kweekvijver voor maatschappelijke evolutie en tolerantie. Die bestaat in T-verband ook nu nog nauwelijks, zeker in het Westen. De T-wereld is zeker goed voor enkele procenten van de maatschappij, daar is nog helemaal geen sociaal bewustzijn van. Zelfs vele homoseksuelen de dag van vandaag hebben nauwelijks enig idee van de complexiteit en het toch wel numeriek grote hetero aspect van die T-wereld. Want zoals we gezien hebben is een ‘blinde’ koppeling van homoseksuele geaardheid en genderbeleving bij T-personen geen optie, het T-gebeuren is daarvoor te complex.

Met de opkomst van het Westerse sekstoerisme de laatste tientallen jaren in Thailand is ook daar nu één en ander uit proporties gehaald, net als hier overigens dreigt te gebeuren.

Het zijn de shemales en de ladyboys (beide TG) die thans in de dagelijkse seksuele praktijk het beeld van een derde geslacht daadwerkelijk installeren, ook in het Westen.

Eén ding staat vast: er zijn vele malen meer shemales en ladyboys dan genderactivisten.

Maar zoals ik in een interview met een Thaise TS las op de vraag wat er met al die mensen gebeurt als ze ouder worden en commercieel niet meer aan bod komen in het sekscircuit:

“They sleep!”

Er stond verder geen woord van uitleg van de Kathoey bij.

Bijlage 3:

Gebruikte afkortingen en verklarende woordenlijst

T	transgender in ruime zin, alle ‘T’ vormen overkoepelend
TS	transseksueel, transsexual, transseksualiteit
TG	transgenderist, transgenderisme
TS-vrouw	transvrouw, gendervrouw, TSv, transseksueel man naar vrouw
TS-man	transman, TSm, transseksueel vrouw naar man
GID	gender identity disorder (genderidentiteitsstoornis)
SRS	sexual reassignment surgery (geslachtsoperatie)
GRS	gender reassignment surgery (nieuwere benaming voor SRS)
FFS	facial feminisation surgery (vervrouwelijkende aangezichtschirurgie)
RLE	real life experience (praktijk levenstest in genderrol van het doorvoelde geslacht)
BMI	body mass index (gewichtindex)
Bio	biologisch
Oestro	oestradiol, oestrogenen, vrouwelijk geslachtshormoon
Testo	testosteron, androgeen, mannelijk geslachtshormoon
Andro	androcure, merknaam van anti androgeen
DSM	internationale publicatie met index van psychiatrische aandoeningen
SOC	richtlijnen voor ‘behandeling’ van transgenders
Gate keeping	psychiatrisch selectieproces voor eventuele doorverwijzing naar SRS
Groen licht	akkoord van een psy of genderteam om een transitie aan te vatten
Pre op	TS voor SRS ingreep
Post op	TS na SRS ingreep
Dichotomie	tweedelige indeling
Bipolair	tweepolig
Trans	nu afkorting van transgender, voeger afkorting van transseksueel en dus veel gebruikt exclusief voor TS.
Omgaan	in de genderrol van het gewenste geslacht gaan leven
Autogynefilie	liefde voor zichzelf als vrouw
Gender	geslacht
Passabiliteit	mate van kunnen doorgaan voor het gewenste geslacht in de buitenwereld
Passabel	kunnen doorgaan voor het gewenste geslacht.
Holebi’s	homoseksuele, lesbische en biseksuele mensen (çavaria)
LGBT	lesbian gay bisexual T
Technische transitie	het samenspel van hormoontoediening en operaties allerhande
Psychische transitie	de innerlijke ontwikkeling naar een volwassen vrouw